

Robert A. Monroe

**CĂLĂTORII
ÎN AFARA
CORPULUI**

Journeys Out of the Body

Copyright © 2012 by Robert Monroe

Originally published in 2012 by Hay House Inc. USA

Ascultați radio Hay House la www.Hayhouseradio.com

Copyright © 2015 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Redactor: Alexandru Buican

DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)

Design copertă: Andrea Nastac

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MONROE, ROBERT

Călătorii în afara corpului / Robert A. Monroe ; trad, din 1b. engleză de Petru Visarion Stețiu și Irina Cupe Ilea. - Ed. rev.. - București : For You, 2017

ISBN 978-606-639-193-1

I. Ștețiu, Petru (trad.)

II. Cupe Ilea, Irina (trad.)

159.961

Editura For You

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: foryou@editura-foryou.ro, comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou/

Twitter: @EdituraForYou

Printed in
Romania

ISBN 978-606-639-
193-1

Robert A. Monroe

CĂLĂTORII ÎN AFARA CORPULUI

Ediție revizuită »

Traducere din limba
engleză de Petru Visarion
Stețiu și Irina Cupe Ilea

Editura For You
București

Cuvânt înainte

8 -au întâmplat multe, atât în lume, cât și în viața mea personală, de când s-a finalizat, înainte de publicare, manuscrisul cărții *Călătorii în afara corpului*.

Am avut o experiență cel puțin interesantă când am devenit, în mod public, membru al grupului super-suspect și am fost catalogat „medium“, „sensibil¹¹“, „anormal¹¹“ și, mai generos, „parapsiholog¹¹“. Publicarea cărții mi-a afectat destul de serios imaginea de director executiv rezonabil și „ortodox¹¹“.

Totuși, multe dintre rezultate erau total neașteptate, iar unele temeri serioase sunt nefondate. De exemplu, faptul că am fost (și încă sunt) activ și bine ancorat în activități de afaceri în lumea materială a ajutat foarte mult la aprecierea cu seriozitate a materialului cărții.

Altă perspectivă: ar fi trebuit să am mai multă credință și încredere în spiritul de afaceri, așa cum îl cunosc eu. Am susținut întotdeauna că afacerile și industria presupun „ceva de valoare¹¹“, indiferent de originea lor particulară. Dacă merge, folosește-1! Cu toate acestea, am fost destul de îngrijorat de reacția față de carte

a Consiliului directorilor corporației al cărui președinte eram. (Cine ar fi dorit ca o

ROBERT MONROE

asemenea persoană instabilă să conducă operațiunile lor de multe milioane de dolari!?) La prima ședință a Consiliului de la Fort Lauderdale, în Florida, după publicarea cărții, niciunul nu a menționat-o. Nici eu.

Totuși, pe când navigam în susul canalului, cu iahtul președintelui Consiliului, în drumul nostru spre clubul regional, soția gazdei noastre a venit de sub puntea iahtului cu un exemplar din *Călătorii în afara corpului* în mână.

- Bob, îmi dai un autograf pe carte? m-a rugat ea.

M-am conformat, mai mult surprins decât îngrijorat. Ceea ce nu ar fi trebuit.

- Interesant! a spus președintele peste umărul soției sale în timp ce avea grijă de cârma iahtului. Soția mea este un adevărat medium. Nu închei niciodată o afacere importantă fără a o consulta. Iar asta dă rezultate.

Nu mai e nevoie să spun că nu mi s-a cerut să-mi dau demisia. În realitate, nu am simțit niciun fel de reacții adverse în relațiile mele de afaceri ca rezultat al dezvăluirii publice a acestei laturi „private” a vieții mele. Din contră, mi s-au deschis noi posibilități importante, total neașteptate. Cine ar fi prevăzut că voi vorbi despre experiențe în afara corpului în fața unui asemenea organism măreț și conservator precum Institutul Smithsonian! Ceea ce chiar s-a întâmplat.

O altă greșeală de calcul sau, cel puțin, așa

pare: s-a afirmat că lucrarea *Călătorii...* este o carte de avangardă și că abia acum se acordă un interes semnificativ genului de material pe care îl conține. Acest lucru putea fi adevărat - și totuși, ce a precipitat asemenea schimbări în mai puțin de patru ani? Îmi place să cred că este foarte potrivită o întrebare de- genul „Ce a fost mai întâi, oul sau găina?", că această carte este - sau a fost - parte dintr-un proces

6

Călătorii în afara corpului

declanșator sau catalitic ce se află acum în desfășurare, într-o reacție în lanț.

Acest proces afirmă simplu: este normal să ai experiențe stranii, să consideri, la modul serios, ca fiind naturale acele evenimente sau activități care se află în afara posibilităților actuale ale științelor noastre fizice de a le reproduce sau măsura. Existența dincolo de moarte este una dintre aceste fenomene.

Iată o altă decizie luată în vremea când a fost publicată cartea: aceea că Mintea mea conștientă sau Eul meu a avut insuficientă experiență și/sau pregătire pentru a controla în întregime vastitatea unor asemenea explorări non-fizice. Aceasta a fost pusă în evidență mai întâi de plictiseala și nerăbdarea experimentărilor care m-au purtat de ici-colo și înapoi, în lumea noastră fizică. Cine dorește să piardă, în mod repetat, o oră cu pregătirile (cablarea instrumentelor, dezvoltarea cu grijă a unei stări de separare) numai pentru a merge din dormitor la bucătărie (ori din Virginia până în California sau Kansas)? În al doilea rând,

multe explicații au avut loc mult în afara controlului și înțelegerii mele conștiente - ceea ce presupune că Eul fizic conștient are, de fapt, idei limitate despre unde să mergi și ce să faci.

În consecință, am luat o decizie importantă. În multe cazuri voi declanșa o stare în afara corpului, urmată de o orientare a acțiunii asupra sinelui meu total (suflet?). Conștiința mea prezentă va urma călătoria ca parte a întregului. Rezultatele au fost extatice, iluminatorii, tulburătoare, producătoare de teamă, umilință sau pline de încredere - experiențe și explorări mult dincolo de capacitatea mea de înțelegere, cea mai mare parte constituind un program educațional pe care îl absorbeam încetul cu încetul. Problema, așa cum o percep, este simplă. În cele din urmă, pentru a

ROBERT MONROE

reduc materialul la nivel practic și „valoare”, va fi necesar un salt cuantic în conștiință.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă oare că are loc o modificare majoră de conștiință cât suntem încă vii fizic? Sau într-o altă realitate, mai târziu? Cine sunt instructorii, cei care ajută?

Tocmai începeam, pas cu pas, să abordăm răspunsurile în institutul nostru de cercetări. A fost creată o bază de cercetare care a devenit activă din anul 1972.

Munca noastră a stârnit interesul și cooperarea fizicienilor, psihologilor, biochimistilor, inginerilor, educatorilor, psihiatrilor, președinților de corporații, statisticienilor și ale multora dintre aceia care sunt membri în grupul nostru de consilieri.

Printre cei care au trimis cele aproximativ unsprezece mii de scrisori primite până astăzi s-au auzit multe suspine de ușurare. Despre secret se putea discuta fără a fi nevoie de audieri medicale. Ca atare, cartea servește scopului său original.

Mai mult de șapte sute de persoane au participat la programele noastre de cercetare și experimentale de instruire. Prima noastră „echipă de explorare” este compusă din șase persoane. Aproximativ încă cincizeci așteaptă accesul la aparate pentru a parcurge instruirea finală, iar numărul lor crește zilnic. Sperăm să fim capabili să ne extindem fizic în privința echipamentelor și a personalului, astfel încât să fim capabili să facem față solicitărilor crescânde. Anul acesta, instruirii în cadrul institutului îi vor fi acordate acreditările pentru nivelele de colegiu și universitar.

Între timp, echipa noastră de explorare, alcătuită din șase persoane, ne oferă date mai numeroase decât suntem capabili să prelucrăm, mult mai rapid și mai diversificat decât am putut eu acumula. Ceea ce am selectat până acum este de o importanță covârșitoare. Existența unui acord și a

Călătorii în afara corpului

unui consens între șase exploratori diferiți - fiecare fără să cunoască experiențele celorlalți, cu excepția operațiunilor comune - au un impact formidabil asupra celor care au examinat materialul. Detaliile vor fi prezentate într-o altă carte, aflată în pregătire.

O mulțime de activități au fost împlinite în patru ani. Ele doar consolidează conceptul

schimbării accelerate în timpul activității - în mod special al schimbării nevoilor umane.

Am revăzut *Călătorii...* cu multă grijă pentru această nouă ediție. Sunt fericit să afirm că, în lumina ultimelor experiențe, nimic nu trebuie modificat. Bazele sunt încă aceleași. Din punctul de vedere al nivelului meu experimental din acea vreme, conținutul său este încă bun. Știm un lucru cu certitudine: realitatea citirii acestor cuvinte cu emisfera ta cerebrală stângă este primul stadiu al filtrării.

Robert A. Monroe
Afton, Virginia,
1977

Pentru cei interesați în activitățile institutului sau care au avut experiențe spontane în afara corpului:

Monroe Institut of Applied Sciences
P.O. Box. 57 Afton, Virginia, 22920
U.S.A, <http://www.monroeinstitute.com/>

Introducere

(În societatea noastră orientată spre acțiune, când un om se culcă pentru a dormi, el se află efectiv în afara mediului ce-l înconjoară. El va rămâne întins liniștit, pe o durată între șase și opt ore, astfel încât nu „acționează“, nu „gândește productiv¹¹“ sau nu face nimic „semnificativ¹¹“. Cu toții știm că oamenii visează, dar noi ne educăm copiii să considere visele și alte experiențe din cursul somnului ca neimportante, ca nereale în raport cu evenimentele din cursul zilei. Astfel, foarte mulți oameni sunt obișnuiți să uite visele și, atunci când ocazional și le amintesc, să le considere doar niște ciudățenii.

Este adevărat că psihologii și psihiatrii apreciază visele pacienților ca pe niște indicii utile ale manifestării deformate ale personalității lor, dar, chiar și atunci, visele și alte experiențe nocturne nu sunt în general tratate ca fiind reale într-un sens sau altul, ci doar ca un fel de proces de prelucrare internă de date ale computerului uman. Există câteva excepții importante ale acestei desconsiderări

generale a viselor, dar, pentru majoritatea oamenilor din societatea noastră actuală, visele nu sunt lucruri de care se preocupă cei serioși.

11

ROBERT MONROE

Cum rămâne cu persoanele care fac excepție de la această credință generală, care pretind că au avut experiențe în timpul somnului sau alte forme de stări de inconștientă care sunt nu numai impresionante pentru ele, dar pe care chiar le simt ca fiind reale?

Să presupunem că o astfel de persoană pretinde că, în noaptea care a trecut, a avut o experiență în care zbura prin aer deasupra unui oraș mare pe care l-a recunoscut a fi New York. Mai departe, ea ne spune nu numai că acest „vis” a fost foarte viu, ci și că a știut atunci că nu a fost un vis, că s-a aflat într-adevăr în aer, deasupra orașului New York. Iar această convingere că a fost într-adevăr acolo îi rămâne pentru tot restul vieții, în ciuda faptului că îi reamintim că un om adormit nu ar putea zbura cu adevărat, prin forțe proprii, deasupra orașului New York. Vom ignora un om care relatează asemenea lucruri sau, în mod politicos (ori mai puțin politicos), îl informăm că a devenit puțin cam slab la minte, nebun și îi sugerăm să meargă la un psihoterapeut. Dacă el este insistent în ceea ce privește realitatea experienței sale, mai ales dacă are și alte experiențe ciudate, am putea - cu cele mai bune intenții - să-l orientăm spre un spital de boli mintale. Pe de altă parte, dacă este inteligent, „călătorul”⁴¹ nostru va învăța repede să nu vorbească despre

experiențele sale. Singura problemă în acest caz, după cum am aflat când am vorbit cu mulți asemenea oameni, este că ar putea să se îngrijoreze ca nu cumva să devină nebun.

De dragul discuției, să-l facem pe „călătorul⁴⁴ nostru și mai deranjant. Să presupunem că, în relatarea sa, el continuă să spună că, după zborul deasupra orașului New York, a coborât, tot în zbor, pentru un timp în apartamentul tău. Acolo te-a văzut că discutai cu alți doi oameni necunoscuți lui. îi descrie pe cei doi oameni în detaliu și menționează

12

Călătorii în afara corpului

câteva lucruri despre subiectul conversației, care a durat aproximativ un minut, cât a fost acolo.

Să presupunem că el este corect în relatarea sa. În timpul când a avut această experiență, tu ai avut o conversație - cu subiectul menționat de el - cu două persoane care se potrivesc descrierii „călătorului”. Ce-i de făcut în această conjunctură?

Reacția obișnuită față de o situație ipotetică de acest gen ar fi că totul pare destul de interesant, dar, cum știm că așa ceva nu se poate întâmpla, nu trebuie să ne gândim serios la ce ar putea însemna. Sau am putea să ne autoliniștim și să invocăm ideea de „coincidență” - un cuvânt minunat pentru eliberarea de neliniștile mentale! Din nefericire pentru pacea noastră sufletească, există mii de exemple de astfel de relatări, făcute de către oameni normali, ale unor asemenea tipuri de

întâmplări. Nu avem de-a face cu o situație pur ipotetică. Asemenea evenimente au fost denumite „clarviziune în timpul unei călătorii”, „proiecții astrale” sau, cu un termen științific, „experiențe în afara corpului” (EÎC).

În mod formal, putem să definim o EÎC drept un eveniment în care experimentatorul pare să perceapă o porțiune a unui mediu înconjurător oarecare ce nu ar fi posibil de perceput din locul unde se află corpul său fizic în acel moment. El știe atunci că nu visează sau nu are fantezii. Cel care are asemenea trăiri pare să aibă în acest timp conștiința sa normală și, cu toate că ar putea gândi că acestea nu se pot întâmpla, își va simți toate facultățile mentale prezente și astfel va ști că nu visează. Mai departe, nu va decide după trezire că a visat. Cum înțelegem acest fenomen straniu?

Dacă examinăm sursele de informare științifică despre EÎC, nu vom găsi practic nimic. Mulți oameni de știință pur și simplu nu au acordat atenție acestor fenomene.

13

ROBERT MONROE

Situația este oarecum asemănătoare cu cea a literaturii științifice despre percepții extrasenzoriale (PES).

Fenomene ca telepatia, clarviziunea, precogniția și psihokinezia sunt „imposibile”⁴⁴ în termenii obișnuiți ai lumii fizice. De vreme ce ele nu se pot întâmpla, cei mai mulți oameni de știință nu își bat capul cu interpretarea dovezilor care indică faptul că asemenea fenomene chiar se întâmplă. Prin urmare, din

cauză că nu examinează aceste dovezi, credința lor în imposibilitatea unor asemenea fenomene este reîntărită. Un asemenea raționament circular în favoarea unui sistem confortabil de credințe nu este de departe un caz singular în rândul oamenilor de știință fiindcă aceasta a condus la existența unui număr foarte mic de cercetări științifice asupra PES sau EÎC.

În ciuda lipsei de date științifice solide, din parcurgerea materialului existent se poate totuși decela un anumit număr de concluzii clare. Mai întâi, EÎC sunt experiențe universale umane, nu în sensul că se întâmplă unui număr mare de oameni, ci prin faptul că s-au întâmplat în tot cursul istoriei scrise și există similarități marcante în experiențele unor oameni care, altminteri, sunt extrem de diferiți ca formație culturală. Se pot găsi rapoarte despre EÎC făcute de casnice din Kansas care se aseamănă foarte mult cu cele din Egiptul antic sau din surse orientale.

În al doilea rând, EÎC sunt experiențe de tipul „unice în viață”⁴⁴, aparent trăite „accidental”⁴⁴. Adesea, sunt provocate de boli, în special de cele care sunt aproape fatale sau, uneori, de mari tensiuni emoționale. În multe cazuri ele se întâmplă pur și simplu în timpul somnului, fără să avem idee ce le-ar fi putut cauza. În situații foarte rare, par a fi determinate de încercări deliberate.

În al treilea rând, o EÎC este, de regulă, una dintre cele mai profunde experiențe din viața unei persoane, căreia 14

Călătorii în afara corpului

îi modifică radical credințele. Aceasta se

exprimă în mod obișnuit prin cuvinte de genul „Nu mai *cred* în supraviețuirea după moarte sau în sufletul nemuritor, ci *știu* că voi supraviețui morții”. Persoana își dă seama că a simțit direct că a fost vie și conștientă și fără corpul său fizic și, ca urmare, știe că posedă un fel de suflet care va supraviețui morții corpului.

Aceasta nu decurge logic întrucât, chiar dacă o EÎC este mai mult decât un vis interesant sau o halucinație, a avut totuși loc în timp ce corpul fizic a fost viu și în funcțiune; prin urmare, ar putea depinde de corpul fizic. Totuși, acest argument nu-i impresionează pe cei care au trăit o EÎC. Astfel, indiferent de poziția pe care cineva dorește să o adopte în legătură cu „realitatea”^{4*} EÎC, ele sunt, în mod clar, experiențe care merită studii psihologice considerabile.

Sunt sigur că ideile noastre despre existența sufletului au rezultat din experiențele timpurii ale oamenilor care au avut EÎC. Dacă luăm în considerare importanța ideii de suflet pentru cele mai multe dintre religiile noastre, precum și importanța religiei în viața oamenilor, pare incredibil că știința „a măturat sub covor”^{**} atât de ușor această problemă.

În al patrulea rând, o EÎC le este, în general, foarte plăcută celor care o trăiesc. Aș estima că aproximativ 90-95% dintre cei care au trăit o asemenea experiență sunt foarte bucuroși că au avut-o și o găsesc binevenită, în timp ce 5% sunt speriați de ea fiindcă singurul mod în care o pot interpreta este că sunt pe moarte. Reacțiile ulterioare ale persoanelor care încearcă să interpreteze EÎC pot fi totuși destul de negative. Cam de fiecare dată când vorbesc

pe această temă, cineva vine la mine după conferință și îmi mulțumește pentru că am vorbit despre asta. Astfel de oameni au avut asemenea experiențe cu ceva timp în urmă, dar nu au reușit să și le explice și se temeau să nu fi „înnebunit**.

15

ROBERT MONROE

În al cincilea rând, în unele situații de EÎC descrierea a ceea ce s-a întâmplat într-un loc îndepărtat este corectă și mult mai precisă decât ne-am aștepta pentru coincidențe. În niciun caz la majoritatea, doar la unele.

Pentru a explica toate acestea, trebuie să postulăm fie că experiența „halucinantă” a EÎC a fost combinată cu efectuarea unei PES, fie că, într-un anumit sens, persoana a fost cu adevărat „acolo”. Atunci EÎC devine, într-adevăr, foarte reală.

Faptul că o mare parte a cunoștințelor noastre despre EÎC derivă din rapoarte despre experiențe unice în viață ne pune în fața a două dezavantaje serioase. Primul dezavantaj este că cei mai mulți oameni nu pot produce o EÎC la cerere, ceea ce împiedică posibilitatea studierii lor în condiții precise de laborator. Al doilea dezavantaj constă în aceea că, atunci când o persoană este aruncată pentru o scurtă perioadă de timp într-un mediu înconjurător nou, ar putea să nu fie un foarte bun observator. Este prea încântată, emoționată și preocupată ca să încerce să facă față stranieții acelui mediu.

În consecință, rapoartele celor care au avut o EÎC unică sunt imprecise. În studierea EÎC ar fi de mare folos dacă am avea acces la „călători”

antrenați, care ar putea produce EÎC după dorință și care ar avea caracteristicile generale ale unui bun reporter. Cartea pe care ești pe cale să o citești este foarte rară. Ea este o relatare la prima mână a sute de EÎC făcute de o persoană care este, cred eu, un reporter bun. Nimic asemănător nu a mai fost publicat de mulți ani.

Robert A. Monroe este un om de afaceri de succes, care a început să aibă EÎC pe neașteptate, acum mai bine de zece ani. Pentru că provine dintr-o familie de cadre didactice universitare și a avut o instruire intelectuală mai mult decât medie, el a înțeles neobișnuitul acestor experiențe

16

Călătorii în afara corpului

și s-a apucat să scrie încă de la început note amănunțite. Nu doresc să spun mai multe despre experiențele sale. Relatările din această carte sunt prea fascinante și lucide ca să aibă nevoie de o introducere. În loc de aceasta, îi voi menționa calitățile care fac din el un raportor bun și care îmi dau o mare încredere în relatările sale.

Când oamenii au o experiență profundă, în special una cu semnificație religioasă, o examinare riguroasă va arăta, de obicei, că relatarea lor originală nu este atât relatarea a ceea ce s-a întâmplat de fapt, cât ceea ce cred ei că a însemnat acea experiență. De exemplu, să presupunem că ceea ce i se întâmplă în mod real unei persoane este că ea plutește în aer deasupra corpului său, în mijlocul nopții. În timp ce este încă surprinsă de această întâmplare, ea

percepe o mică figură pală la capătul încăperii și apoi un cerc albastrui de lumină care trece peste figură, de la stânga spre dreapta. Atunci, experimentatorul nostru își pierde conștiința și se trezește în corpul său. Un reporter bun va descrie corect această scenă. Mulți oameni ar spune, cu bună-credință, ceva de genul „Noaptea trecută, sufletul meu nemuritor a fost ridicat din mormântul corpului meu și, prin grația lui Dumnezeu, a apărut un înger. Ca semn al bunăvoinței Divine, îngerul mi-a arătat un simbol al întregului”.

Am văzut adesea distorsiuni atât de mari când am avut ocazia să chestionez amănunțit o persoană asupra a ceea ce s-a întâmplat exact, dar cele mai multe dintre relatările despre EÎC nu au fost supuse unei asemenea examinări. Declarația că voința lui Dumnezeu a cauzat EÎC, că figura palidă s-a transformat într-un înger, că acel cerc albastru era un simbol al întregului sunt toate părți ale interpretării persoanei, nu experiența sa propriu-zisă. Cei mai mulți oameni nu sunt conștienți de măsura în care mintea lor interpretează în mod automat lucrurile. Ei cred că le percep așa cum sunt.

17

ROBERT MONROE

Robert Monroe este unic printre puținele persoane care au scris despre EÎC repetate prin aceea că recunoaște măsura în care mintea încearcă să-i interpreteze experiențele, să le forțeze catalogarea în tipare familiare. Prin urmare, relatările sale sunt prețioase fiindcă el se străduiește foarte tare să „le relateze așa cum sunt”.

Seria inițială de studii de laborator pe care am fost capabili să le desfășurăm a avut loc într-un interval de câteva luni, între septembrie 1965 și august 1966, când am putut să utilizez instalațiile Laboratorului de Encefalografie (care studiază undele creierului) al Școlii de Medicină de la Universitatea Virginia.

Dl. Monroe a fost rugat în opt ocazii să încerce producerea unei EÎC atunci când era conectat la diferite instrumente pentru măsurarea funcțiilor fiziologice. El a fost, de asemenea, rugat să încerce direcționarea mișcărilor sale în timpul EÎC în camera alăturată, atât pentru a observa activitatea tehnicienei care supraveghea echipamentul de înregistrare, cât și pentru a încerca să citească un număr țintă, cu cinci cifre alese la întâmplare, care a fost plasat pe o etajeră la doi metri deasupra podelei. Au fost făcute măsurători asupra undelor creierului lui Monroe (encefalograma), asupra mișcărilor ochilor și ritmului cardiac (electrocardiograma). Din nefericire, laboratorul nu a fost suficient de confortabil pentru a rămâne culcat, nemișcat, perioade lungi de timp. Deoarece în camera de înregistrare nu exista un pat, a trebuit să aducem acolo unul militar portabil. Una dintre conexiunile pentru înregistrarea undelor cerebrale, electrodul atașat urechii, a fost de tip clemă, ceea ce a cauzat o oarecare iritație urechii, iar acestea au făcut relaxarea ceva mai dificilă.

În primele șapte nopți în care a încercat să realizeze o EÎC, Monroe nu a reușit. În cea de-a opta noapte a fost

capabil să producă două EÎC foarte scurte, iar acestea sunt descrise în oarecare detaliu cu propriile sale cuvinte în paginile cărții de față. Prima EÎC scurtă a implicat contactul cu unele persoane străine, care vorbeau într-un loc necunoscut, astfel că nu a existat o modalitate de verificare dacă a fost vorba de o „fantezie” sau de percepția reală a unor evenimente ce se întâmplau la distanță. În cea de-a doua EÎC scurtă, Monroe a raportat că nu a reușit să-și controleze mișcările foarte bine, astfel că nu a putut spune numărul țintă din încăperea alăturată. El a descris corect faptul că tehniciană laboratorului nu se afla în încăpere și că un bărbat (mai târziu s-a identificat că a fost soțul acesteia) a fost cu ea pe un coridor. Ca parapsiholog, nu pot să spun că aceasta „dovedește” că Monroe a știut într-adevăr ce s-a întâmplat la distanță. Este foarte greu să evaluezi probabilitatea unui asemenea eveniment după ce acesta a avut loc. Cu toate acestea, am găsit acest rezultat destul de încurajator pentru una dintre primele încercări de a aduce un fenomen atât de neobișnuit în laborator.

Oportunitatea mea următoare de a lucra în laborator cu Monroe a apărut atunci când el m-a vizitat în California, în vara anului 1968. Am reușit să avem o singură ședință de laborator, în circumstanțe mult mai confortabile. A fost disponibil un pat normal - nu un pat militar portabil - și am utilizat un alt tip de electrod pentru măsurarea undelor cerebrale, care nu deranja din punct de vedere fizic. În aceste condiții, Monroe a fost capabil să producă două

EÎC scurte.

El s-a trezit aproape imediat după ce prima EÎC a luat sfârșit și a estimat că a durat opt până la zece secunde, înregistrarea undelor sale cerebrale, chiar înainte de a se trezi, a arătat un traseu corespunzător unui somn de Stare 1, cu o singură posibilă mișcare rapidă a ochilor în acest timp. Presiunea sangvină a scăzut brusc - valoarea staționară

19

ROBERT MONROE

scăzută a durat opt secunde urmată de o bruscă revenire la normal. În termenii experienței sale, Monroe a raportat (vezi descrierea sa din carte) că „s-a rostogolit afară” din corp și că s-a aflat pentru câteva secunde în coridorul care separă camera sa de camera cu aparatele de înregistrat, apoi a simțit nevoia de a reveni în trup din cauza unei dificultăți de respirație. Asistenta Joan Crawford și cu mine l-am observat în această perioadă de timp prin intermediul unei rețele TV cu circuit închis și am văzut cum și-a mișcat ușor brațul chiar înainte de a se trezi și de a relata toate acestea.

Monroe s-a străduit din nou să producă o altă EÎC - ce ar fi fost o dovadă în termeni de PES - și să încerce să viziteze camera de înregistrare și să citească un număr ȳintă aflat pe o etajeră în acea cameră. Traseele undelor sale cerebrale au arătat un somn mult mai ușor, astfel că după trei sferturi de oră l-am chemat prin interfon pentru a-i reaminti că dorim să încerce să producă o EÎC. Ceva mai târziu, el a relatat că a produs o EÎC, dar, pentru că nu a

fost sigur că se orienta, a urmat un fir electric despre care a crezut că îl va conduce la camera de înregistrare, însă, în loc de aceasta, s-a regăsit undeva în exterior, într-o zonă ciudată despre care nu-și amintea să o fi văzut înainte. El a decis că este iremediabil dezorientat și s-a întors în corpul său fizic. Descrierea făcută acelei zone s-a potrivit cu o curte interioară a clădirii în care se afla laboratorul, pe care ar fi găsit-o în timpul acelei EÎC dacă ar fi luat-o în direcția opusă celei în care ar fi trebuit să meargă. Nu este absolut sigur că nu a văzut totuși acea curte când a vizitat biroul meu în acea zi, astfel că această experiență nu este, prin ea însăși, o dovadă bună pentru comportamentul paranormal al unei EÎC.

În termeni de schimbări fiziologice, el a prezentat din nou, cu această ocazie, unde cerebrale caracteristice unui vis

20

Călătorii în afara corpului

În Starea 1, cu doar două mișcări rapide ale ochilor în întreaga perioadă și fără o scădere bruscă de presiune arterială.

Experiențele lui Monroe, cele ale multor mistici de-a lungul veacurilor și toate datele existente despre PES arată că viziunea noastră fizică asupra lumii este una foarte limitată, că dimensiunile realității sunt mult mai extinse decât conceptele noastre actuale. Încercările mele, ca și ale altor investigatori, de a face ca aceste experiențe să se desfășoare într-o manieră acceptabilă nu au putut reuși atât de bine precum mi-aș fi dorit. Permite-mi să dau

două exemple de „experimente”¹¹ cu Monroe care pe mine, personal, m-au impresionat, dar care sunt foarte dificil de evaluat pe baza criteriilor științifice obișnuite.

La scurt timp după terminarea primei serii de experimente de laborator, m-am mutat de pe Coasta de Est în California. La câteva luni după mutare, eu și soția mea ne-am decis să organizăm un experiment. Într-o seară urma să ne concentrăm intens pe durata unei jumătăți de oră, într-o încercare de a-l ajuta pe Monroe să aibă o EÎC și să vină la noi acasă. Dacă el va fi capabil să descrie casa noastră, aceasta ar fi o bună dovadă asupra aspectelor parapsihologice ale experienței sale ÎC. I-am telefonat lui Monroe în acea după-amiază și i-am spus că doar vom încerca să-l orientăm de-a lungul țării spre casa noastră, într-un moment nespecificat al nopții aceleia, fără să-i mai dăm alte detalii.

În seara aceea am selectat la întâmplare o oră care, am crezut eu, era mult după ce domnul Monroe ar fi adormit. Ora aleasă de mine la întâmplare a fost 23, ora Californiei, sau ora 2 pe Coasta de Est. La ora 23, eu și soția mea ne-am început concentrarea. La ora 23.05 a sunat telefonul și a întrerupt-o. Nu am răspuns la telefon, dar am încercat să ne continuăm concentrarea până la ora 23.30. În dimineața următoare, i-am telefonat lui Monroe și i-am spus că rezultatele

erau încurajatoare și că el trebuie să scrie un raport independent despre ceea ce a simțit, pentru a avea posibilitatea de a-l compara cu

relatarea noastră.

În seara experimentului, Monroe a avut următoarea experiență, pe care o citez din notele pe care mi le-a trimis prin poștă: „Seara a trecut fără evenimente și, în cele din urmă, m-am dus la culcare la aproximativ 1.40 (așezat pe direcția nord-sud). Pisica stătea pe pat cu mine. După o lungă perioadă de calmare a minții, corpul mi-a fost cuprins de o senzație de căldură, fără pierderea conștienței, fără stare dinainte de somn. Am simțit aproape imediat ceva (sau pe cineva) care îmi clătina corpul dintr-o parte în alta, apoi mă trăgea puternic de picioare. (Am auzit mieunatul plângăcios al pisicii.) Am înțeles imediat că aceasta are ceva de-a face cu experimentul lui Charlie și, pentru că aveam deplină încredere, nu am simțit nevoia de a-mi lua precauțiunile obișnuite (relative la străini). Trasul de picioare a continuat și, în cele din urmă, am reușit să separ de corpul fizic un braț al Corpului meu Doi și să-l țin ridicat, în timp ce pipăiam în întuneric. După un moment, trasul de picioare a încetat, apoi o mână mi-a apucat antebrațul - la început cu blândețe, apoi foarte ferm - și m-a tras cu ușurință afară din corpul fizic. Tot încrezător și un pic emoționat, am exprimat dorința de a merge la Charlie dacă acolo dorea «el» să mă conducă. Răspunsul (deși total lipsit de personalitate, de tip oficial) mi-a venit afirmativ. O mână mă prindea foarte ferm de antebraț și am putut să simt o parte a brațului care aparținea mâinii (ușor păros, de bărbat musculos). Dar nu am putut să «văd» cui îi aparținea acel braț. M-am auzit, de asemenea, chemat pe nume o dată. Apoi am început să ne mișcăm având senzația familiară a aerului care

se deplasa cu forță în jurul corpului. După o scurtă călătorie (părea că a durat cinci secunde), ne-am oprit, iar mâna mi-a lăsat antebrațul.

22

Călătorii în afara corpului

A fost o liniște totală și întuneric. Apoi m-am deplasat în jos, în ceva care părea a fi o cameră...”

Mă opresc aici din citarea notelor lui Monroe, însă adăug doar că, atunci când el a terminat această scurtă călătorie și a ieșit din pat pentru a-mi telefona, era ora 2.05 (ora sa locală). Deci, corespondența cu timpul în care eu și soția mea am început să ne concentrăm era foarte bună. El a simțit că era puternic tras din corp la aproximativ un minut după ce noi am început să ne concentrăm.

Dar, în continuare, raportul său în ceea ce privește descrierea casei noastre și ceea ce făceam eu și soția mea nu era corect. El „a perceput” prea multe persoane în încăpere, m-a „perceput” pe mine că aș fi făcut anumite lucruri pe care eu nu le făcusem, iar descrierea încăperii era destul de vagă.

Ce să înțeleg din asta? Acesta este unul dintre acele evenimente frustrante cu care se confruntă parapsihologii când lucrează cu fenomene slab controlate. Nu este o dovadă suficient de concludentă pentru a spune că a fost, fără discuție, un fenomen paranormal, dar, cu toate acestea, e greu să afirmi că nu s-a întâmplat nimic. Este confortabil să rămânem la presupunerea noastră de bun-simț că lumea fizică este ceea ce pare a fi și că un om - sau

organele sale de simț - se află într-un anumit loc și e capabil să observe sau nu. Unele EÎC raportate în literatură par a fi de acest gen, în timp ce altele conțin un amestec deranjant de percepții corecte ale situației fizice cu „percepții⁴¹ de lucruri care nu au fost acolo sau nu s-au întâmplat (nouă, observatorilor obișnuiți). În cartea sa, Monroe relatează un număr de asemenea experiențe amestecate, în special cele în care el pare să „comunique⁴⁴ cu oameni în timp ce are o EÎC, dar aceștia nu și le amintesc niciodată.

Al doilea „experiment⁴⁴ deconcertant a avut loc în toamna anului 1970, atunci când l-am vizitat pentru scurt

23

ROBERT MONROE

timp pe Monroe în Virginia, în drumul meu spre o conferință la Washington D.C. Pentru că am rămas peste noapte la el, i-am cerut ca, în cazul în care va avea o EÎC în noaptea aceea, să vină la mine în dormitor și să încerce să mă scoată din corp, astfel încât să particip și eu la acea experiență. Mi-am dat seama atunci că am făcut această solicitare cu o oarecare ambivalență; doream ca el să reușească, dar o altă parte din mine nu dorea acest lucru.

Visam în dimineața aceea, după răsăritul soarelui (am dormit cu oarece intermitențe, iar lumina m-a trezit din timp în timp), când am început vag să-mi amintesc că Monroe trebuia să mă scoată afară din corp. Am devenit parțial conștient și am simțit un fel de „vibrație⁴¹ în jurul meu, în lumea visului - o „vibrație⁴⁴ de care era legat un oarecare sentiment de amenințare

nedefinită. În ciuda fricii pe care aceasta a provocat-o, m-am gândit că ar trebui să am o EÎC, dar în acel punct mi-am pierdut percepția conștientă și îmi aduc aminte că m-am trezit ceva mai târziu cu senzația că experimentul a fost un eșec.

O săptămână mai târziu am primit o scrisoare din partea unui coleg din New York, binecunoscutul parapsiholog dr. Stanley Krippner, care m-a făcut să mă întreb dacă a fost cu adevărat „un eșec”⁴⁴. El îmi scria despre o experiență pe care fika sa vitregă, Carie, pe care o iubesc foarte mult, a avut-o în aceeași dimineață cu acel „vis”⁴⁴ al meu. Carie i-a relatat că în dimineața aceea, în drum spre școală, m-a văzut într-un restaurant în orașul New York. Aceasta s-ar fi întâmplat aproximativ în timpul în care eu am avut acel vis. Nici ea, nici tatăl ei nu știau că nu am fost pe Coasta de Est.

Ce pot să fac cu așa ceva? Aceasta a fost pentru prima dată după mulți ani când am încercat conștient să am o EÎC (după câte știu, nu am reușit vreodată) și, în timp ce nu am o amintire conștientă despre faptul că aș fi avut una, un

Călătorii în afara corpului

prieten raportează că am fost văzut într-un restaurant din New York. Mai ciudat este că, dacă aș avea o EÎC, nu aș dori să merg la un restaurant din New York, oraș care-mi displace profund, deși îmi face întotdeauna o mare plăcere să o vizitez pe Carie și familia ei. Să fie coincidență? Din nou, este ceva ce nu mi-aș permite să prezint ca dovadă științifică, dar nici

un fapt pe care să-l elimin pentru că ar fi lipsit de sens. Acest ultim incident ilustrează o anumită atitudine personală față de EÎC, pe care am observat-o la mine însumi - deși nu-mi place să o accept - și care constă în aceea că uneori îmi este frică de aceste experiențe.

O parte din mine este foarte interesată de fenomen din punct de vedere științific, iar o altă parte este îngrijorată de perspectiva participării la o asemenea experiență.

O a treia parte din mine știe că o EÎC este ceva asemănător morții - sau deschiderii unei părți a spiritului meu spre un tărâm necunoscut -, iar acestei a treia părți nu-i este deloc frică să continue. Dacă EÎC sunt „reale“, dacă lucrurile pe care Monroe le descrie nu pot fi respinse în ideea că sunt un fel de fantezie interesantă sau vis, viziunea noastră asupra lumii urmează să se schimbe radical. Iar asta nu va fi ușor.

Un lucru de care psihologii sunt destul de siguri în privința naturii umane este că ea rezistă la schimbări. Ne place lumea așa cum ne-o închipuim noi că este, chiar dacă o considerăm neplăcută. Cel puțin putem anticipa ceea ce s-ar putea întâmpla. Schimbările și nesiguranța comportă posibilitatea să se întâmple lucruri neplăcute, în special când acea schimbare nu ține seama de dorințele noastre, de voința noastră, de ego-ul nostru.

În introducerea acestei cărți am încercat să vorbesc în principal despre studii științifice oneste asupra EÎC, dar acum ajungem la ceea ce ar putea să fie cel mai important

aspect al subiectului. Experiențele lui Monroe sunt înfricoșătoare. El vorbește despre moarte, iar moartea nu este un subiect de bon ton în societatea noastră. Lăsăm acest subiect în mâinile preoților și al pastorilor pentru a rosti cuvinte de alinare, uneori facem glume pe seama ei și avem o mulțime de fantezii agresive despre moartea altor oameni, dar, de fapt, nu ne gândim serios la ea. Această carte te face să te gândești la moarte. N-o să-ți placă unele lucruri pe care le spune sau unele gânduri pe care le transmite.

Ar fi extrem de tentant să-l respingem pe Robert Monroe și să-l catalogăm nebun. Ți-aș sugera să nu faci acest lucru. Nici nu te sfătuiesc să iei tot ceea ce spune el ca adevăr absolut. El este un reporter bun, un om față de care am un respect imens, dar este un om crescut într-o anumită cultură, într-o anumită perioadă și, drept urmare, puterea sa de observație este limitată. Dacă păstrezi această idee în minte, însă acorzi o atenție serioasă experiențelor pe care le descrie el, vei fi tulburat, dar vei învăța unele lucruri foarte importante. Și asta în ciuda faptului că îți va fi frică.

Dacă ai avut și tu o EÎC, această carte te ajută să-ți fie mai puțin teamă sau să-ți dezvolți potențialul pentru toate aceste experiențe pe care să le transformi într-un talent valoros. Citește cartea cu atenție și urmărește-ți reacțiile. Dacă dorești cu adevărat să ai asemenea experiențe, îți doresc noroc!

Charles T. Tart Davis,
California, 10 ianuarie
1971

Capitelul 1

Nici cu bagheta magică, nici cu ușurință

Cele ce urmează ar trebui să apară într-o prefată sau un cuvânt înainte. Ele sunt aici întrucât presupunem că cei mai mulți cititori sar peste asemenea prezentări preliminare pentru a ajunge la miezul problemei. În cazul de față, cele ce urmează constituie problema crucială a întregii cărți.

Scopurile principale pentru a dezvălui și publica materialul conținut aici sunt ca, prin răspândirea sa cât mai mult cu putință, alți oameni - sau poate numai unul - să fie salvați din suferința și chinul încercărilor repetate într-un domeniu în care nu există răspunsuri concrete. Aceștia s-ar simți alinați dacă ar afla că și alții au trecut prin experiențe similare. Vor recunoaște în ei înșiși fenomenul și vor evita în acest fel trauma psihoterapie! sau, în cazul cel mai grav, o cădere nervoasă ori spitalizarea într-un sanatoriu de boli mintale. Poate mâine sau în anii ce vor veni științele noastre oficial acceptate își vor extinde orizonturile, conceptele, postulatele și cercetările pentru a deschide larg porțile și

căile sugerate aici, pentru a îmbogăți masiv cunoștințele omului, astfel încât să se poată

înțelege pe sine însuși și întregul său mediu înconjurător. Dacă unul sau ambele scopuri vor fi atinse - oricând și oriunde s-ar întâmpla acest lucru -, autorul se va simți, într-adevăr, recompensat.

Prezentarea unui asemenea material nu este concepută pentru un anumit grup științific. Mai degrabă, principala încercare este de a fi cât se poate de exactă, într-un limbaj ce poate fi înțeles atât de către oameni de știință, cât și de oameni obișnuiți, cu evitarea unor generalități ambigue. Fizicianul, chimistul, socio-biologul, psihiatrul și filosoful pot folosi o terminologie mai specializată sau mai tehnică pentru a expune aceleași premise. E de așteptat să apară asemenea interpretări. Ele vor indica faptul că modul acesta de comunicare este funcțional, că un limbaj simplu este în măsură să comunice adevăratul înțeles al lucrurilor unei mase largi de cititori mai degrabă decât unui grup restrâns de specialiști de marcă.

Este, de asemenea, de așteptat ca multe dintre interpretări să fie contradictorii. Cel mai dificil proces mental este să consideri cu obiectivitate că orice concept acceptat ca adevăr te va conduce la abandonarea unor deprinderi și experiențe de o viață. Totuși, până acum, multe lucruri au fost acceptate pe baza unor dovezi directe mult mai puțin concludente decât cele prezentate aici, iar acum sunt „asumate” pe deplin. Ne exprimăm speranța că aceeași abordare îi va fi aplicată și materialului inclus aici. Această abordare obiectivă este, într-adevăr, cel mai dificil proces mental. Este destul să-1 înfrunți o dată în viață. Să privim pentru început la acest raport onest al unei experiențe

pur personale.

În primăvara anului 1958 trăiam o viață absolut normală, împreună cu o familie absolut normală. Ne plăcea natura și liniștea, iar mediul în care trăiam era unul de la

28

Călătorii în afara corpului

țară. Singura activitate mai deosebită era experimentarea unor tehnici de învățare în timpul somnului, eu însumi fiind subiectul principal. Primul semn de deviere de la normal a avut loc într-o duminică după-amiază. În timp ce familia era plecată la biserică, eu făceam un experiment și ascultam, într-un mediu foarte izolat, înregistrarea de pe o bandă magnetică. A fost o simplă încercare de a forța concentrarea asupra unui singur semnal sursă-inteligentă (auditivă), cu percepțiile celorlalte simțuri reduse în intensitate. Gradul în care memoram și îmi reaminteam ar fi indicat succesul tehnicii aplicate.

M-am izolat de alți stimuli vizuali sau auditivi și am ascultat banda. Aceasta nu conținea sugestii neobișnuite sau disturbatoare. Dacă privim retrospectiv, cea mai importantă sugestie era să rememorezi și să-ți reamintești tot ceea ce se întâmpla în timpul exercițiului de relaxare. Banda se derula fără incidente neobișnuite. Îmi aminteam totul și complet, fiindcă ea era produsul propriilor eforturi și, prin urmare, o știam bine. Poate chiar prea bine, fiindcă în cazul meu nu a fost posibil să-mi reamintesc și să rețin materialul nou sau original. Tehnica ar fi trebuit utilizată cu un alt subiect. Când familia mea s-a reîntors, am luat

un prânz ușor, care a constatat din omletă, șuncă și cafea. La masă a avut loc o discuție în contradictoriu lipsită de importanță, care nu avea legătură cu experimentul.

După ceva mai mult de o oră, m-a apucat o crampă puternică, de parcă un cerc de oțel mi se întindea de-a lungul diafragmei, în zona plexului solar, chiar sub coșul pieptului. Era o bandă de durere ascuțită care nu ceda.

La început m-am gândit că era o formă de intoxicare de la masa de prânz. În disperare de cauză, m-am forțat să vărs, dar stomacul îmi era gol. Ceilalți membri ai familiei, care mâncaseră aceleași alimente în timpul prânzului, nu

29

ROBERT MONROE

dădeau semne de boală sau disconfort. Am făcut exerciții fizice și m-am plimbat, deoarece am presupus că era vorba de o contracție a mușchilor abdominali. Nu era vorba de apendicită fiindcă apendicele meu era extirpat. Puteam să respir normal, cu toate că aveam dureri, iar inima funcționa normal dacă mă luam după puls. Nu am transpirat și nu am avut alte simptome în afara unui fascicul de mușchi din partea superioară a abdomenului care era extrem de rigid.

Mi-a trecut prin minte că poate ceva din înregistrare a fost cauza acestui fenomen. Am reluat banda și transcrierea textului după care a fost realizată, dar nu am găsit nimic neobișnuit. Indiferent de ceea ce mi se sugera, m-am conformat și am încercat să găsesc și să înlătur orice sugestie inconștientă care mi-ar fi putut cauza acea stare, dar fără niciun rezultat.

Poate ar fi trebuit să-i telefonez imediat unui medic. Totuși, situația nu părea foarte gravă și nici nu s-a înrăutățit. Dar nici nu se îmbunătățea. În cele din urmă, am cerut ajutor medical. Toți medicii erau plecați sau jucau golf. Crampa și durerea au continuat de la ora 13.30 până aproape de miezul nopții. Niciun medicament obișnuit de acasă nu părea să o atenueze. La un moment dat, după miezul nopții, am adormit din cauza epuizării totale. M-am sculat dimineata devreme, iar crampa și durerea acută dispăruseră. Persista o oarecare durere în mușchii din întreaga zonă afectată, ceva asemănător cu senzația pe care o ai după ce tușești foarte tare, dar atât.

Ce a provocat durerea în acea zonă nu se știe nici acum. Ea este menționată aici doar fiindcă a fost primul eveniment neobișnuit - fizic sau de altă natură - care a avut loc. Dacă analizăm retrospectiv, poate că a fost rezultatul atingerii cu o baghetă magică sau cu un baros, deși atunci nu știam aceasta.

Călătorii în afara corpului

După aproximativ trei săptămâni, a intervenit un al doilea eveniment major. Nu am mai făcut alte experiențe cu benzi înregistrate fiindcă suspectam că aveau o oarecare legătură cu crampa. În concluzie, nu exista ceva concret care să fi declanșat acest nou eveniment.

Din nou, era duminică după-amiază și familia era plecată la biserică. M-am culcat pe canapeaua din camera de zi pentru un somn ușor, în timp ce întreaga casă era liniștită. Mă

întinsesem pe burtă (cu capul pe direcția nord-sud, dacă acest amănunt are vreo importanță) când un fascicul sau o rază părea să iasă din cer, dinspre nord, sub un unghi de aproximativ 30 de grade față de linia orizontului. Era ca și cum mă atingea o lumină caldă. Numai că era ziuă și nu era vizibil niciun fascicul de lumină, dacă a fost cu adevărat așa ceva. M-am gândit la început că era lumina soarelui, deși era imposibil să vină din partea nordică a casei. Când fasciculul mi-a atins întregul corp, efectul său a fost inducerea unui tremur sau a unei „vibrații”. Am fost complet incapabil să mă mișc. Parcă eram prins într-o menghină.

Șocat și speriat, m-am forțat să mă mișc. Era ca și cum m-aș fi luptat cu niște legături invizibile. Pe măsură ce mă ridicam încet în șezut, scuturăturile și vibrațiile s-au atenuat treptat și am fost capabil să mă mișc liber. M-am sculat și m-am plimbat prin cameră. Nu avusesem o pierdere de cunoștință de care să-mi fi dat seama, iar ceasul arăta că s-au scurs doar câteva secunde de când mă întinsesem pe canapea. Nu închisesem ochii și, în decursul întregului episod, am văzut camera și am auzit zgomotele de afară. M-am uitat pe geam, în special spre nord, deși nu știu de ce și ce anume mă așteptam să văd. Totul părea normal și liniștit. Am ieșit afară la o plimbare pentru a încerca să înțeleg ce lucru straniu se întâmplase.

același fenomen ciudat mi s-a mai întâmplat de nouă ori. A avut loc în diferite momente și în diferite locuri, iar unicul factor comun a fost că începea imediat după ce mă culcam și încercam să mă odihnesc sau să dorm. În orice moment a avut loc, m-am luptat cu mine însumi să mă ridic în șezut, iar „tremurul“ se atenua treptat, până dispărea. Deși corpul meu „simțea“ tremurul, nu aveam nicio dovadă vizibilă că tremura. Cunoștințele mele de medicină, deși limitate, îmi sugerau multe cauze posibile. M-am gândit la epilepsie, dar am înțeles că epilepticii nu își amintesc detalii sau senzații în cazul unor asemenea crize. Mai mult, am înțeles că epilepsia este ereditară și se manifestă la vârste fragede, deci niciuna dintre aceste situații nu putea fi adevărată în cazul meu.

A doua posibilitate era cea a unei afecțiuni a creierului, cum ar fi apariția sau dezvoltarea unei tumori. Din nou, simptomele erau atipice, dar aceasta putea fi o cauză. Cu fiori de tremur în corp, m-am dus la vechiul nostru medic de familie, doctorul Richard Gordon, și i-am explicat simptomele. Ca internist și diagnostician, el ar fi trebuit să fie în stare să răspundă la întrebări și îmi cunoștea și antecedentele medicale.

După un examen medical complet, dr. Gordon mi-a sugerat că am muncit prea mult, că ar trebui să dorm mai mult și să scad puțin în greutate. Pe scurt, el nu a putut să găsească nimic anormal din punct de vedere fizic. A râs de posibilitatea unei tumori pe creier sau a epilepsiei. L-am crezut pe cuvânt și m-am întors acasă ușurat.

Dacă nu era vorba de o cauză fizică, m-am gândit că trebuia să fie vorba despre un fenomen halucinatoriu, o formă de vis. Prin urmare, dacă acele simptome se vor manifesta din nou, va trebui să le observ cât mai obiectiv

32

Călătorii în afara corpului

cu putință. Ceea ce am și fost obligat să fac, deoarece ele au „apărut” chiar în acea seară.

A început la aproximativ două minute după ce m-am dus la culcare. De data aceasta, în loc să mă lupt pentru a ieși din starea respectivă, am hotărât să rămân în ea și să văd ce se întâmplă. Cum eram întins acolo, „senzația^{4*}” mi-a apărut în cap și s-a răspândit în tot corpul. Nu era o scutu- rătură, ci mai degrabă o „vibrație[†]” staționară și de frecvență invariabilă. Am simțit ceva foarte asemănător cu un șoc electric care-mi parcurgea întregul corp, dar fără durerea aferentă. De asemenea, frecvența pulsațiilor părea cumva mai mică decât șaiszeci de cicli pe secundă⁷ - poate jumătate din această frecvență. Speriat, am rămas în acea stare și am încercat să-mi păstrez calmul. Încă puteam să văd camera din jurul meu și să aud slab sunete peste vâjâitul cauzat de vibrații. Mă întrebam ce o să urmeze. Nu s-a întâmplat nimic. Cam după cinci minute senzația a dispărut treptat, iar eu m-am ridicat și m-am simțit perfect normal. Pulsul îmi

* Frecvența tensiunii alternative în rețeaua de alimentare cu energie electrică în SUA. (n. tr.)

era ridicat - evident, datorită emoției -, dar nimic mai mult. Văzând că sunt bine, frica mea față de acest fenomen s-a diminuat în mare parte.

În următoarele patru sau cinci apariții ale vibrațiilor am descoperit ceva mai mult. În orice caz, într-una dintre ocazii, vibrațiile păreau că se transformă într-un inel de scântei de aproximativ șaiszeci de centimetri în diametru ce își avea centrul pe axa corpului meu. Chiar puteam să „văd” acest inel dacă îmi închideam ochii. Inelul începea la cap și îmi străbătea încet corpul spre călcâie și înapoi la cap, continuându-se astfel într-o oscilație regulată.

ROBERT MONROE

Durata ciclului părea să fie de aproximativ cinci secunde. Pe măsură ce inelul trecea peste fiecare secțiune a corpului meu, am putut simți vibrațiile ca o bandă care îmi pătrundea acea secțiune. Când inelul a trecut peste cap, s-a declanșat odată cu el un mare uruit și am simțit vibrațiile în creier. Am încercat să studiez acest inel de foc, aparent electric, dar nu i-am putut determina cauza sau ce ar fi putut fi.

Nu le-am spus nimic din toate astea soției și copiilor. Nu consideram că era necesar să-i îngrijorez sau să-i neliniștesc până nu se cunoștea ceva precis despre ele. I-am povestit totul unui prieten de încredere, binecunoscutul dr. Foster Bradshaw psiholog. Dacă nu i-aș fi spus lui, nu pot prezice unde aș fi fost acum. Probabil că într-un spital de boli mintale.

Am discutat problema, iar el a fost foarte interesat. A sugerat că ar putea fi o formă de halucinație. Ca și dr. Gordon, el mă cunoștea bine. Drept pentru care a râs de ideea că aș fi în

stadiile incipiente ale schizofreniei sau ale unei boli similare.

L-am întrebat ce credea că ar trebui să fac. Îmi voi aminti întotdeauna răspunsul său:

- Ei bine, nu ai nimic altceva de făcut decât să examinezi fenomenul și să înțelegi ce este? mi-a răspuns dr. Bradshaw. Oricum, se pare că nu prea ai multe de ales. Dacă mi s-ar întâmpla mie, aș pleca undeva într-o pădure și aș continua să încerc până aș afla răspunsul.

Diferența era că mi se întâmpla mie, nu doctorului Bradshaw, și nu-mi puteam permite să merg în pădure - nici la propriu, nici la figurat. Între altele, aveam o familie de întreținut.

Au trecut câteva luni și stările de vibrație continuau să se manifeste. Au devenit aproape plictisitoare, până într-o noapte târziu, când stăteam întins în pat, chiar înainte

Călătorii în afara corpului

de a adormi. Vibrațiile au apărut, iar eu, obosit și răbdător, am așteptat să dispară ca să pot adormi. Cum eram întins acolo, mâna îmi atârna peste partea dreaptă a patului, iar degetele atingeau carpeta de lângă pat. Ciudat, am încercat să-mi mișc degetele și am descoperit că pot să zgârii carpeta. Fără să mă gândesc sau să înțeleg că îmi puteam mișca degetele în timpul vibrației, am împins vârfurile degetelor în carpetă. După un moment de rezistență, degetele mele păreau să pătrundă prin ea și să atingă podeaua de dedesubt. Cu o curiozitate moderată mi-am împins mâna mai departe în jos. Degetele mele au trecut prin podea și acolo era

partea superioară rugoasă a tavanului camerei de dedesubt. Am pipăit înjur și am descoperit o mică bucată triunghiulară de lemn, un cui îndoit și ceva rumeguș. Nu prea interesat de senzația acestui vis în stare de veghe, mi-am împins mâna și mai adânc. Am trecut prin tavanul parterului și am simțit ca și cum întreaga mână străpunsese podeaua. Palma a atins o apă. Fără nicio emoție, am improșcat apa cu degetele.

Deodată, am devenit total conștient de situație. Eram complet treaz. Puteam să văd prin fereastră peisajul în lumina lunii. Puteam să simt că sunt culcat în pat, cu pledurile pe corp, cu pema sub cap, cu pieptul care mi se ridică și coboră în ritmul respirației. Vibrațiile erau încă prezente, dar într-o măsură mai mică.

Totuși, deși imposibil, mâna mea se juca într-un vas cu apă, iar brațul mi-l simțeam ca și cum ar fi fost prins în podea. Eram, în mod sigur, complet treaz - și totuși, senzația era încă prezentă. Cum puteam fi treaz în toate celelalte privințe și „să visez” că mâna mea a pătruns prin podea?

Vibrațiile au început să se atenueze și, pentru un oarecare motiv, m-am gândit că ar exista o legătură între trecerea mâinii mele prin podea și prezența lor. Dacă aceste vibrații ar fi dispărut înainte ca eu să-mi „scot” mâna, podeaua s-ar

fi putut închide, iar eu mi-aș fi pierdut brațul. Poate că vibrațiile au creat temporar o gaură în podea. Nu încetam să mă gândesc la „cum” se întâmplau aceste lucruri.

Mi-am smuls mâna din podea, am împins-o pe pat, iar vibrațiile au încetat la scurt timp după aceea. M-am ridicat, am aprins lumina și m-am uitat la locul de lângă pat. Nu era vreo gaură în podea sau în carpetă. Erau exact cum fuseseră întotdeauna. M-am uitat la mână, la braț și chiar am căutat urme de apă pe palmă. Nu era niciuna, iar brațul părea perfect normal. M-am uitat în cameră. Soția mea dormea liniștită în pat, nimic nu părea neobișnuit. Înainte de a fi în stare să mă calmez suficient pentru a adormi, am reflectat foarte mult la halucinație. În ziua următoare m-am gândit să fac o gaură în podeaua camerei pentru a vedea dacă ceea ce am pipăit era acolo, în straturile de dedesubt; bucata triunghiulară de lemn, cuiul îndoit și rumegușul. Pe atunci nu puteam accepta să distrug podeaua din cauza unei halucinații cumplite.

I-am relatat dr. Bradshaw acest episod, iar el a fost de acord că era mai degrabă un vis în stare de veghe. Mi-a sugerat să tai o gaură în podeaua camerei pentru a vedea ce se află acolo. M-a prezentat doctorului Lewis Wolberg, un psihiatru de marcă. La un dineu i-am menționat doctorului Wolberg, ca din întâmplare, fenomenul vibrațiilor. Evident că nu era dispus să discute despre „afaceri”, așa că s-a arătat interesat doar din politețe, lucru pentru care nu pot să-l condamn. Nu aveam curajul să-l întreb despre brațul care trecuse prin podea.

Am devenit destul de derutat. Mediul în care trăiam și experiența mea personală mă făceau să aștept un anumit gen de răspunsuri - sau, cel puțin, niște opinii promițătoare din partea tehnologiei modeme. Aveam o pregătire

deasupra mediei în domeniile științific, ingineresc și medical, dar 36

Călătorii în afara corpului

nu ca specialist în medicină. Acum mă confruntam cu ceva pentru care niște răspunsuri sau măcar extrapolări nu puteau veni rapid. Privind în urmă, nu cred că aş fi renunțat complet la elucidarea acestei probleme. Probabil că nu aş fi putut să fac așa ceva chiar dacă aş fi încercat. Dacă atunci credeam că mă confrunt cu ceva absurd, asta se întâmpla fiindcă nu am știut ce avea să mai urmeze. După aproape patru săptămâni, când „vibrațiile”¹¹ au reapărut, am fost foarte atent la încercarea de a mișca un braț sau un picior. Era târziu în noapte și eram întins pe pat înainte de a adormi. Soția mea adormise alături de mine.

Mi se părea că în capul meu are loc o descărcare electrică ce s-a răspândit rapid în tot corpul. Totul părea la fel. În timp ce eram culcat și încercam să decid în ce alt mod să analizez acea stare, s-a întâmplat să mă gândesc ce plăcut ar fi dacă aş lua un planor și aş zbura cu el în după-amiaza următoare (hobby-ul meu din acea vreme). Fără să mă gândesc la vreo urmare - pentru că nu știam că ar exista vreuna -, m-am gândit la plăcerea pe care mi-ar fi oferit-o. După o vreme am devenit conștient că ceva îmi presează umărul. Pe jumătate curios, am pipăit înainte și înapoi pentru a afla ce putea fi. Mâna mea a întâlnit un perete neted. Mi-am mișcat mâna în lungul peretelui, pe toată lungimea brațului, iar el continua să fie neted și neîntrerupt.

Cu simțurile în alertă totală, am încercat să văd în lumina palidă. Era un perete, iar eu mă

rezemam cu umărul de el. M-am gândit imediat că am adormit și am căzut din pat. (Nu am pățit niciodată așa ceva, dar cum se întâmplau tot felul de lucruri stranii, și căderea din pat era foarte posibilă.)

Apoi m-am uitat din nou. Ceva nu era în regulă. Acest perete nu avea ferestre, nu era mobilă de-a lungul său, nu erau uși. Nu era un perete din dormitorul meu. Totuși, cumva îmi era familiar. Identificarea a venit instantaneu.

37

ROBERT MONROE

Nu era un perete, era tavanul. Pluteam sub tavan și ricoșam ușor la fiecare mișcare pe care o făceam. M-am rostogolit în aer uluit și m-am uitat în jos. Acolo, în lumina slabă de sub mine, era patul. Pe el erau culcate două forme umane. La dreapta era soția mea. Lângă ea era altcineva. Amândouă păreau adormite.

Acesta era un vis straniu, mă gândeam. Eram curios. Pe cine visam eu că ar fi în pat cu soția mea? M-am uitat mai atent, iar șocul a fost mare. Eu eram acel cineva din pat!

Reacția mea a fost aproape instantanee. Aici eram eu, iar acolo era corpul meu. Eram pe moarte, aceasta era moartea, dar eu nu eram gata să mor. Intr-un fel, vibrațiile mă ucideau. Disperat, ca un scufundător, am plonjat în jos în corpul meu și m-am cufundat în el. Am simțit atunci patul și aștemuturile, iar când am deschis ochii priveam încăperea din perspectiva patului meu. Ce se întâmplase? Oare aproape murisem cu adevărat? Inima îmi bătea rapid, dar nu într-un mod neobișnuit. Mi-am mișcat brațele și picioarele. Totul părea normal. Vibrațiile se

estompaseră. M-am ridicat și m-am plimbat prin încăpere, m-am uitat pe fereastră, am fumat o țigară. A trecut un lung interval de timp până am avut curajul să mă întorc în pat și să încerc să adorm.

În săptămâna următoare m-am dus iar la dr. Gordon pentru o altă examinare medicală. Nu i-am spus motivul vizitei, dar el vedea că sunt îngrijorat. M-a examinat cu multă atenție, mi-a făcut teste de sânge, de fluorescență, electrocardiograma, mi-a palpat toate organele, mi-a făcut analiza urinei și orice altceva la care s-a mai putut gândi. A căutat cu foarte mare atenție indicii ale unor leziuni cerebrale și mi-a pus multe întrebări referitoare la funcțiile motorii ale diferitelor părți ale corpului. A aranjat să-mi fie făcută o electroencefalogramă (analiza undelor creierului), care, evident, nu arăta probleme neobișnuite. În orice caz, el nu

38

Călătorii în afara corpului

mi-a spus niciodată nimic despre toate acestea și sunt sigur că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi făcut-o.

Dr. Gordon mi-a dat ceva tranchilizante și m-a trimis acasă cu prescripția să slăbesc, să fumez mai puțin, să mă odihnesc mai mult și mi-a spus că, dacă aveam într-adevăr vreo problemă, aceasta nu era de natură fizică.

M-am întâlnit cu dr. Bradshaw, prietenul meu psiholog. El mi-a fost de și mai puțin ajutor și lipsit de compasiune când i-am povestit întâmplarea. S-a gândit că, dacă aș putea, ar trebui să repet experiența. I-am spus că nu eram gata să mor.

- O, eu nu cred că ai să faci asta, a declarat el calm. Anumiți oameni care practică yoga, ca și alte ritualuri orientale, afirmă că pot să facă același lucru ori de câte ori doresc.

L-am întrebat:

- Să facă ce?

- Să-și părăsească trupul fizic pentru un timp, a răspuns el. Ei spun că pot să meargă peste tot. Ar trebui să încerci și tu.

I-am spus că așa ceva era ridicol. Nimeni nu poate să călătorească fără corpul fizic.

- Ei bine, nu aș fi prea sigur, mi-a răspuns calm dr. Bradshaw. Ar trebui să citești ceva despre hinduși. Ai studiat filosofic în facultate?

I-am spus că da, dar nu-mi reaminteam nimic despre subiectul legat de călătoria-fără-corp-fizic.

- Poate că nu ai avut profesorul de filosofic potrivit, după cum mi se pare.

Dr. Bradshaw și-a aprins o țigară, apoi s-a uitat la mine.

- Ei bine, nu fi așa de îngust la minte. Încearcă și caută să afli. Așa cum mi-a spus profesorul meu de filosofic,

„dacă ai un ochi orb, întoarce capul, iar dacă ești orb de tot, deschide-ți urechile și ascultă”.

L-am întrebat ce se poate face în caz că ești surd, dar nu am primit un răspuns. Desigur, dr. Bradshaw avea toate motivele să fie atât de degajat față de toate acestea. Mi se întâmpla mie, nu lui. Nu știu ce-aș fi făcut fără modul său pragmatic de abordare și minunatul său umor.

Este o datorie pe care nu voi fi nicicând capabil să o plătesc.

Vibrațiile au venit și au plecat încă de șase ori înainte ca eu să am curajul să încerc repetarea experienței. Când am făcut-o, a fost mai puțin decât mă așteptasem. Vibrațiile se manifestau în plină forță, m-am gândit că voi zbura și am zburat.

Am plutit lin în sus deasupra patului, iar atunci când am dorit să mă opresc, m-am oprit și am plutit la o înălțime intermediară. Nu era deloc o senzație neplăcută, dar eram îngrijorat să nu cad brusc. După câteva secunde, m-am gândit să cobor și, un moment mai târziu, m-am simțit din nou în pat, cu toate simțurile fizice normale, complet active. Nu a existat nicio discontinuitate în conștiință între momentul culcării în pat și cel în care m-am sculat, după ce vibrațiile s-au estompat. Dacă nu era real, ci doar o halucinație sau un vis, atunci aveam o problemă. Nu puteam să precizez când a încetat starea de veghe și când a început visarea. Există mii de oameni în spitalele de boli mintale care au tocmai această problemă.

A doua oară când am încercat să ies deliberat din corpul fizic, am reușit. Din nou m-am ridicat până la înălțimea tavanului. Totuși, de data aceasta am simțit un impuls sexual copleșitor și nu m-am putut gândi la nimic altceva. Stânjenit și iritat pe mine însumi din cauza neputinței de a controla acest val de emoții, m-am întors în corpul fizic.

Doar peste încă alte șase episoade de acest fel am găsit secretul unui posibil control. Importanța evidentă a sexualității este așa de mare, încât este tratată în detaliu mai târziu. În acea vreme, ea constituia un blocaj mental exasperant, care m-a menținut în limitele camerei în care era întins corpul meu fizic.

Pentru că nu aveam idee de nicio terminologie, am început să numesc starea în afara corpului „Starea a doua”, iar celălalt corp, non-fizic, „Corpul doi”. Până acum, această terminologie se potrivește la fel de bine ca oricare alta.

Până la prima experiență verificabilă, am considerat toate acestea - la modul cel mai serios - că ar fi doar vise în stare de veghe, halucinații, aberații nevrotice, început de schizofrenie, fantezii cauzate de autohipnoză sau chiar ceva mai rău. Acea primă verificare a fost într-adevăr ca o lovitură de baros. Dacă acceptam datele ca adevărate, aceasta constituia o lovitură grea dată aproape întregii mele experiențe de până atunci, instruirii, conceptelor mele, scării mele de valori. Mai mult decât orice, îmi zdruncina credința în totalitatea și certitudinea cunoștințelor științifice ale culturii noastre. Am fost sigur că oamenii de știință aveau toate răspunsurile. Sau cea mai mare parte din ele.

Invers, dacă respingeam ceea ce era evident pentru mine - chiar dacă nu și pentru altcineva -, atunci trebuia să resping și ceea ce am respectat atât de mult: că emanciparea omenirii și bătălia sa pentru progres depind, în principal, de transpunerea de către aceasta a necunoscutului în cunoscut prin folosirea intelectului și a principiului științific.

Aceasta a fost dilema. O fi fost cu adevărat rezultatul atingerii cu o baghetă magică și al unui talent nativ?

Încă nu știu răspunsul.

Capitolul 2

Căutări și cercetări

Ce poate face cineva când este confruntat cu necunoscutul? Să-l ignore și să-l uite? În cazul meu, doi factori au respins această posibilitate. Unul a fost curiozitatea. Pe de altă parte, cum ar putea cineva să ignore sau să uite că are un elefant în camera de zi? Sau, mai potrivit spus, o fantomă în dormitor?

Pe celalalt taler al balanței erau conflictele și anxietățile foarte reale, foarte supărătoare. Nu se punea problema că aș fi fost profund înfricoșat de ceea ce putea să mi se întâmple dacă „starea” ar fi continuat. Eram mult mai îngrijorat de posibilitatea instalării unei boli mintale decât de o deteriorare fizică. Am studiat suficientă psihologie și am avut suficient de mulți prieteni psihologi și psihiatri pentru a-mi crea asemenea temeri. Mai mult decât atât, îmi era frică să discut problema cu acești prieteni. Îmi era teamă că, dacă aș fi discutat, aș fi fost clasificat drept „pacientul” lor și mi-aș fi pierdut astfel prietenia cu ei, pe care o aduce egalitatea (normalitatea). Cu prietenii din comunitatea neprofesională și din afaceri putea fi și mai rău. Puteam fi catalogat

ca un om anormal sau psihotic, ceea ce ar fi afectat serios viața mea și a celor apropiați mie.

În sfârșit, părea să fie ceva care trebuia ascuns de familie. Mi se părea inutil ca ei să se îngrijoreze împreună cu mine. Doar nevoia clară de a lămuri comportamente ciudate m-a forțat să-i fac dezvăluiri soției mele. Ea le-a acceptat cu rezervă deoarece nu avea încotro și, astfel, a devenit un martor îngrijorat al incidentelor și evenimentelor, în mare contradicție cu educația ei religioasă. Copiii erau atunci mult prea mici pentru a înțelege. (Mai târziu, subiectul a devenit ceva obișnuit pentru ei. Fiica mai mare a relatat că ea și o altă colegă de cameră de la facultate s-au uitat prin dormitorul lor de cămin într-o noapte, iar ea a spus „Tați, dacă ești aici, cred că ar fi mai bine să pleci acum. Vrem să ne dezbrăcăm pentru a merge la culcare”⁴⁴. În realitate, eram la trei sute de kilometri de ea, atât fizic, cât și altfel.) Treptat, am devenit mai adaptat la acest straniu aspect din viața mea. Încetul cu încetul, eram tot mai mult capabil să-i controlez mișcările. În câteva privințe, puține, a devenit chiar folositor. Nu aveam chef să renunț la el. Însuși misterul prezenței sale mi-a trezit curiozitatea.

Chiar după ce am stabilit că nu existau cauze fiziologice și că nu eram mai nebun decât majoritatea celorlalți oameni, frica a persistat. Era o deficiență, o boală sau o diformitate care trebuia ascunsă de oamenii „normali”⁴⁴. Nu exista nimeni cu care să fi putut vorbi despre această problemă, în afara unor întâlniri ocazionale cu

dr. Bradshaw. Singura soluție părea să fie un fel de psihoterapie. Dar un an (sau cinci ori zece) de interviuri zilnice care costau mii de dolari, fără rezultate garantate, nu mi se părea eficient.

Am fost foarte singur în acele zile de început.

În cele din urmă, am început să fac unele experimente cu această stranie aberație și, totodată, să păstrez

43

ROBERT MONROE

note despre fiecare eveniment. De asemenea, am început să citesc în domenii pe care le-am neglijat prea mult pe parcursul vieții. Religia nu mi-a influențat prea mult gândirea, dar părea că acesta era singurul gen de scrieri și cunoaștere în care puteam să caut răspunsuri. În afara frecventării bisericii în copilărie și a rarelor ocazii când am asistat la slujbe cu un prieten, Dumnezeu, biserica și religia însemnau prea puțin pentru mine. În realitate, nu am acordat în vreun fel sau în altul prea mare atenție acestei probleme fiindcă pur și simplu nu mi-a stârnit interesul. În studierea superficială a filosofilor și religiilor vestice, trecute și prezente, am găsit referiri vagi și generalități.

Ele păreau să corespundă mai degrabă încercării unor persoane de a descrie incidente similare. Textele biblice și creștine ofereau multe asemenea exemple, toate fără menționarea unor cauze sau remedii specifice. Cel mai bun sfat părea să fie acela de a te ruga sau a medita, a posti, a merge la biserică ca să ți se ierte păcatele, a accepta Sfânta Treime, a crede în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, a rezista diavolului,

a te dăruia lui Dumnezeu. Toate acestea nu au făcut decât să se adauge conflictului. Dacă acest nou „lucru” din viața mea era „bun” - adică era un „dar” -, atunci, conform istoriei religiei, aparținea evident sfinților sau cel puțin tipologiilor sfinte. Am simțit că acea calificare pentru sanctitate era cu siguranță deasupra și dincolo de mine. Dacă acest ceva nou era „rău”, atunci era opera diavolului sau cel puțin a unui demon care încerca să pună stăpânire pe mine sau să se folosească de mine - și ar fi trebuit exorcizat.

Preoții „ortodocși” ai religiei organizate pe care i-am întâlnit au acceptat politicos a doua variantă, cu diferite grade de reticență. Am avut impresia că în ochii lor eram periculos și eretic. Erau circumspecți. În religiile orientale am găsit mai multă îngăduință față de idei, așa cum spusese

44

Călătorii în afara corpului

dr. Bradshaw. Admiteau multe relatări despre existența corpului non-fizic. Asemenea stare de existență era produsul unor mari dezvoltări spirituale. Numai în urma unor exerciții îndelungate măștrii, guru și alți oameni sfinți aveau abilitatea să-și părăsească în mod temporar corpurile fizice pentru a beneficia de introspecției mistice de nedescris. Nu existau nici detalii și nici explicații pragmatice despre ceea ce se înțelegea prin dezvoltare spirituală. Era implicit faptul că, în practica sectelor, a cultelor secrete, a lamaseriilor etc., asemenea detalii erau fapte obișnuite.

Dacă acestea erau adevărate, cine sau ce

eram eu? Desigur, eram prea bătrân ca să-mi iau viața de la început într-o lamaserie tibetană. Singurătatea devenea acută. Evident - nu existau răspunsuri. Cel puțin nu în cultura noastră.

În acest punct am descoperit în Statele Unite existența unei comunități „subterane”. Nu existau legi împotriva funcționării acesteia și nici vreo persecuție sau vreo urmărire judiciară fățișă. Această mișcare subterană nu se interferează decât ocazional cu lumea afacerilor, a științei, a politicii, a mediilor academice și a așa-numitelor arte. Mai mult, în mod sigur nu este limitată doar la Statele Unite, ci atinge toată civilizația apuseană. Mulți oameni au auzit vag despre ea - ori au ajuns ocazional în contact cu ea -, dar au ignorat-o deoarece este compusă doar din oameni cu idei ciudate. De un lucru lumea este însă sigură: membrii acestei mișcări subterane, care sunt respectați în comunitățile lor, nu vorbesc despre interesele sau credințele care îi califică în calitate de membri până când nu știu că și tu faci parte din club. Au învățat din experiență că a vorbi prea mult atrage cenzura preoților, clienților, angajaților sau chiar a prietenilor.

Bănuiesc că, dacă toți și-ar afirma apt mărul membrilor ar fi de ordinul milioanei.

ROBERT MONROE

toate sferele de activitate: oameni de știință, psihiatri, medici, femei casnice, studenți, oameni de afaceri, adolescenți și câțiva preoți ai religiilor oficiale. Acest grup întrunește toate caracteristicile unei mișcări subterane. Ei se întâlnesc în grupuri mici, fără ostentație și adesea în semise-cret. (Evenimentele sunt

adesea anunțate public, dar trebuie să fii „în temă“ înainte de a înțelege anunțul.) De regulă, participanții discută problemele comunității numai cu alți membri.

În afara membrilor de familie sau a prietenilor apro- piați (care sunt, probabil, și ei membri), nimeni nu cunoaște acest interes secret și viața celor implicați. Dacă îi întrebi, ei neagă o asemenea apartenență fiindcă adesea nu-și dau seama că sunt, într-adevăr, asociați în acest fel. Într-un grad oarecare, toți sunt dedicați emoțional și intelectual unei cauze. În sfârșit, comunitatea subterană își are propria literatură, tehnologie, propriul limbaj și, într-o oarecare măsură, semizeii săi.

Pentru moment, această comunitate este dezorganizată. În realitate nu există nicio organizație în sensul uzual al cuvântului. Rar se întâmplă ca un grup local să-și adopte un titlu sau un nume. Până acum sunt doar adunări mici, care se întrunesc în locuința unuia dintre ei sau în sala de ședințe a unei bănci sau, foarte posibil, în casa parohială. Acest grup de persoane bâjbâie în întuneric și pare să adopte diverse căi - deși scopul este același pentru toți. Totuși, ca la alte tipuri de mișcări subterane, dacă ai devenit membru și vizitezi un alt oraș, te vei întâlni, inevitabil, cu alți membri. Nu e ceva planificat. Doar „se întâmplă“.

Pe cine include această comunitate subterană? Mai întâi, profesioniști. La o extremitate sunt parapsihologii, foarte puțini la număr. Aceștia sunt oameni care au obținut (ioctorate atestate din partea unor universități recunoscute,

Călătorii în afara corpului

care au condus în mod public cercetări în studiul percepțiilor extra-senzoriale (PES). Cel mai renumit dintre ei este dr. J.B. Rhine, care a activat în trecut la Universitatea Duke și care a creat și condus teste simple de statistică probabilistică cu cărți de joc, pe o durată de aproximativ treizeci de ani. Spre satisfacția sa, el a dovedit statistic faptul că PES este o realitate. Rezultatele sale sunt privite ca dubioase și, în cea mai mare parte, inacceptabile de către majoritatea psihologilor și psihiatrilor din Statele Unite. Sunt și alții în aceeași categorie. Andrija Puharich, J.G. Pratt, Robert Crookall, Hornell Hart, Gardner Murphy, toți fac parte din aceeași categorie. Dacă ești membru, acestea sunt nume familiare. Spectrul profesional al membrilor comunității subterane parcurge întreaga gamă - de la parapsihologi la cititorul în palmă de pe stradă care pretinde că este țigan sau indian din New Delhi și care îți cere cinci dolari pentru o „citire” rapidă, de cinci minute. Ariile de interes sunt foarte diverse, dar toate au legături de interconectare care constau, într-un mod sau altul, din credințe comune.

Mulțimea de membri ai subteranei caută la profesioniști informații și îndrumare și îi tratează ca pe niște eroi. Oricine scrie o carte, organizează o fundație, conduce o cercetare, are o experiență majoră, a studiat cu profesioniști de marcă, oferă „citiri” psi, conduce grupuri de dezvoltare spirituală sau sufletească, vindecă prin puterea credinței, este un astrolog acreditat, un preot al Științei Divine sau al Spiritualismului, un medium care lucrează în transă, un împătimit al farfuriilor zburătoare

extraterestre, un hipnotizator - toți aceștia sunt profesioniști.

Cei mai mulți își asigură veniturile - în întregime sau parțial - din această activitate. Mulți sunt, din punct de vedere profesional, geloși unii pe alții și adesea sunt înclinați să fie suspicioși față de tehnicile și teoriile emise în afara

47

ROBERT MONROE

propriei lor activități. Ei pot chiar să ia subtil în derâdere sau să considere cu un amuzament tolerant și superior rezultatele care nu sunt legate de propria specialitate. Aceasta ar putea foarte bine explica de ce până acum nu există o organizație a subteranei. Totuși, în ciuda lor înșiși, profesioniștii sunt atrași unul către celălalt. Interesul lor comun forțează acest lucru. Nu există alții cu care pot, de la egal la egal, să-și împărtășească gândurile și experiențele fiind siguri că sunt înțeleși.

Toate acestea nu au în niciun fel intenția să-i discrediteze sau să-i defăimeze pe profesioniști. Ei sunt un grup de oameni absolut fascinanți și minunați. Fiecare, în felul său propriu - oricare ar fi acesta -, caută Adevărul. Odată devenit membru al acestei comunități, îți dai seama ce plictisitoare ar fi lumea fără ei!

Pentru cel interesat de comunitate există reviste, ziare, conferințe, cluburi de carte (cel puțin cincizeci de cărți noi ale membrilor ei sunt publicate anual - multe de către edituri mari) și chiar programe TV și radio. Ultimele, realizate evident de către membri înfocați, nu au avut

succes întrucât comunitatea este încă un grup foarte restrâns. Reacția de bază a publicului este: „Nu crezi nici tu cu adevărat în balivernele alea, nu-i așa?”

Cine compune atunci masa acestei comunități subterane? Contrar așteptărilor, ei nu constituie un conglomerat de oameni proști, needucați, superstițioși, niște inadaptați iraționali. E adevărat că sunt incluși și unii dintre aceștia, dar nu într-un procent mai mare decât sunt în întreaga populație. De fapt, dacă ar fi posibil să-i supunem unui studiu, este foarte probabil ca media lor de IQ să fie mult deasupra unui eșantion general de persoane din Occident. Legătura comună sau cauza care îi atrage împreună este simplă. Toți au credința că: (1) Eul interior al omului nu este nici înțeles, 48

Călătorii în afara corpului

nici relevant în întregime în societatea noastră contemporană și (2) acest Eu interior are capacități de a acționa și de a se manifesta mental și material într-un grad necunoscut și nerecunoscut de către știința modernă.

Aceștia sunt oameni al căror prim hobby este să citească, să vorbească, să gândească, să dezbată și să participe la orice este „parapsihologic”⁴⁴ sau „spiritual”⁴⁴. Aceste preocupări constituie cam tot ceea ce ai avea nevoie ca să devii membru. Poate că, fără să-ți dai seama, ești deja membru al comunității.

Cum ajung acești oameni să fie așa? Cel mai obișnuit răspuns este că au avut o experiență sau au fost părtași la un fenomen care nu poate fi explicat de către știința modernă sau de către învățăturile religioase.

Unii oameni le ignoră, le „ascund sub covor”⁴⁴ și le uită. Alții, care în cele din urmă devin membri, încearcă să afle niște răspunsuri.

Eu m-am calificat ca membru fiindcă nu am putut găsi nicio altă sursă de informații. Din nefericire, informația pe care am căutat-o era, într-adevăr, foarte dispartată chiar și în această stranie lume veche-nouă. Dar cel puțin acolo se găseau persoane care luau serios în considerare posibilitatea că Starea Doi există și a fost realizată. Curând, a devenit evident că subterana și-a început existența cu mai bine de o sută de ani în urmă sau anterior, când știința de azi a început să organizeze conceptele omului și să le curețe de irațional, de „cunoștințe”⁴⁴ neconfirmate. În asemenea eforturi de purificare, orice cunoștință care nu a trecut încă testul empirismului a fost eliminată fără milă de către liderii intelectuali. Cei care continuau să susțină oricare dintre credințele eliminate au căzut în dizgrație. Dacă au persistat cu încăpățănare și doreau în continuare să fie activi și acceptați de către societate, nu aveau altă șansă decât să intre în mișcarea subterană cu ideile lor secrete, în timp ce își

ROBERT MONROE

mențineau o altă imagine publică. Mulți au refuzat să practice o asemenea duplicitate și au devenit Martiri.

Intr-o măsură foarte mare, în această societate iluminată există aceeași atitudine. Dintre profesioniștii care sunt cunoscuți a fi susținători ai parapsihologici sau a ceva similar, ar putea fi desemnați cinci care încă se bucură

de autoritate și respect public datorită domeniului lor de activitate în medicină, psihologie, psihiatrie sau științe fizice, în acea etapă, cred că i-am întâlnit pe toți cei cinci. Trist este că nu am devenit mai înțelept, însă nu din vina lor. Ei pur și simplu nu știau prea multe despre Starea a Doua sau Corpul Doi.

Cel mai mult mi-au plăcut oamenii pe care i-am întâlnit în comunitatea subterană. I-am găsit în orașele, în orașe mari, în afaceri, în grupuri religioase, în universități și chiar în Societatea Americană de Psihiatrie! De regulă, ei sunt oameni cu adevărat amabili. Sunt veseli, cu un simț al umorului dezvoltat. Ei constituie un grup fericit care, atunci când este nevoie, poate să râdă chiar de propriul lor interes. Intenționat sau nu, ei sunt segmentul omenirii cel mai altruist și mai empatic din câte am cunoscut. Nu e accidental faptul că ei sunt cei mai religioși, în adevăratul sens al cuvântului.

Dacă toate acestea par a fi o renunțare brutală la toate celelalte surse și materiale descoperite în literatura accesibilă despre fenomene „psihice”⁴⁴, nu asta mi-a fost intenția. Fiecare are versiunea sa despre Adevăr și e sigur că pot exista multe Adevăruri. Am asistat la ședințe cu mediumi în transă și am pus întrebări precise, dar am primit răspunsuri vagi, care erau pentru mine simple evaziuni atunci când un răspuns direct ar fi însemnat atât de mult.

Totuși, mai târziu, spre marea mea uimire, într-unul dintre aceste cazuri am participat la un experiment în Starea

a Doua care a verificat pentru mine (și pentru alții) autenticitatea capacității acelui medium.

Aici, Adevărul este un mister!

Lucrările lui Edgar Cayce - virtual un sfânt de ultima oră a lumii psi - au fost cele mai pline de dovezi și bine investigate, dar incredibile în termenii științei și medicinei moderne. Fără îndoială, aici se află Adevăr relevant, iar istoria, cu excepția unor arhive fără importanță, s-ar putea să nu le menționeze. Astăzi, la aproximativ douăzeci de ani de când a murit, nu se cunosc mai multe decât la moartea sa despre care erau capacitățile sale speciale din timpul vieții și cum acționau ele.

Scrierile lui Cayce mi-au fost de ajutor, dar sunt deosebit de dificil de tradus în termeni concreți când se referă la existența Stării a Doua. El a confirmat această stare, dar nu a explicat-o. Mare parte din materialul său din acest domeniu este învăluită într-o ceață de condiționare puternic religioasă. Asta lasă deschisă poarta interpretării, așa că au apărut traducătorii (preoții?) săi pentru a oferi asemenea interpretări.

Chiar și acum, sunt unii care pot avea performanțe similare celor ale lui Cayce. Cineva mi-a spus lucruri destul de precise despre mine și mi-a indicat unele date generale despre activitățile mele din Starea a Doua, care însă nu erau nici lămuritoare și nici verificabile. În orice caz, acestea m-au convins de validitatea abilităților ei. Din nou, era un alt Adevăr (pentru mine și pentru alți participanți), dar nu răspunsuri directe, care ar putea fi folosite într-o sală de tribunal.

Câteva persoane cu „abilități psi“ au făcut

„citiri în direct" pentru mine. Ele includeau generalități largi, dar erau incapabile să dea răspunsuri directe și clare la întrebări destul de simple. Dacă erau autentici (și cine eram eu să

ROBERT MONROE

afirm că nu erau?), acești mediumi trebuie să fie limitați la propriile lor percepții. Fie asta, fie ei erau incapabili să „tra- ducă" în cuvinte simbolurile percepute. Îmi dau prea bine seama cum e posibilă cea de-a doua variantă. În lecturile parcurse și în contactele avute cu această ramură a gândirii umane - pe care o numesc cu tandrețe „subterană" - am găsit în cele din urmă intense licăriri de adevăr despre ceea ce se întâmpla cu mine. Dacă n-aș fi fost implicat personal, nu aș fi crezut ceea ce am găsit. În același timp, era reconfortant să descopăr că nu sunt un unicat.

Despre ce era vorba? Pur și simplu, efectueam „proiecții astrale". Dr. Bradshaw mi-a dat indiciul, deși el însuși auzise doar vag despre asemenea lucruri. Pentru neinițiați, proiecția astrală este denumirea dată tehnicii de părăsire temporară a corpului fizic și deplasarea în toate direcțiile, într-un corp non-material sau „astral". Cuvântului „astral" i s-au atașat numeroase conotații, precum și numeroase interpretări științifice sau de altă natură. Cuvântul „științific" este folosit cu grijă, fiindcă lumea științifică modernă - cel puțin cea din Vest - nici nu recunoaște și nici nu este conștientă măcar, la modul serios, de posibilitatea existenței unor asemenea lucruri.

În istoria tainică a omenirii, situația este cu

totul alta. Cuvântul „astral" își are originile în evenimentele mistice și oculte timpurii, care implicau vrăjitoria, magia neagră, incantații și alte asemenea nebunii, pe care omul modern le califică drept prostii și superstiții lipsite de sens. Fiindcă nu s-a făcut o încercare de a se cerceta profund această chestiune, eu încă nu știu ce înseamnă cuvântul „astral". Ca urmare, prefer să rămân la termenii „Corpul Doi" și „Starea a Doua".

Acest tip de literatură, care este încă înfloritoare, descrie o lume astrală compusă din multe niveluri sau planuri

52

Călătorii în afara corpului

unde merg oamenii după ce „mor". Persoana care călătorește în corpul astral poate să facă scurte vizite în aceste locuri, să vorbească cu oamenii „morți", să participe la activități „acolo" și să revină în corpul fizic, aparent fără să aibă de suferit din această cauză. A fost o vreme când am sperat (m-am rugat!) cu ardoare ca ultima afirmație să fie adevărată.

Pentru a efectua o asemenea acțiune miraculoasă, trebuie să te instruiști serios - sau, chiar mai mult, să fii „evoluat spiritual". Se presupune că aceste învățături au fost comunicate în secret, în decursul istoriei, pentru a-i ilumina pe cei care au devenit suficient de evoluți pentru a le primi. Evident, din timp în timp au existat unii care au dezvăluit secretul sau care au învățat accidental această tehnică. În trecut, aceste persoane erau canonizate, pedepsite, batjocorite, arse pe rug sau închise pentru asemenea dezvăluiri publice.

în cazul meu, viitorul nu părea promițător. Paradoxal, multe dintre datele conținute în notele mele încearcă să confirme această abordare ocultă a subiectului - ceea ce este destul de șocant. Atunci când folosești o interpretare liberă și traducerea într-un idiom modern, multe se potrivesc foarte bine. De asemenea, multe au rămas nespuse, deși nu știu de ce. Conform literaturii comunității subterane psi, istoria mistico-religioasă a omului face referire, în mod constant, la acest Corp Doi. Mult înainte de apariția Bibliei și a creștinismului, civilizații din Egipt, India și China - pentru a numi câteva - au considerat Corpul Doi ca pe o procedură funcțională standard. Istoricii au găsit mereu aceste referințe, dar, evident, le-au atribuit mitologiei acelor timpuri.

Dacă cineva citește Biblia din acest punct de vedere, credința este confirmată de multe ori, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. În cadrul Bisericii Catolice se găsesc

53

ROBERT MONROE

rapoarte consistente ale sfinților sau ale altor personaje religioase care au avut asemenea experiențe - unii dintre ei în mod voit. Chiar și în protestantism, adepți devotați au raportat experiențe în afara corpului în timpul unor forme de extaz religios.

În Orient, conceptul despre Corpul Doi a fost multă vreme considerat o realitate naturală și acceptată. Și acest subiect constituie un studiu în sine și există numeroase cărți ale comunității subterane, ca și autorități în culturi

orientale care confirmă conceptul despre Corpul Doi. Se presupune că astăzi există adepți, lamași, călugări, guru sau alții asemenea care exercită puteri fizice și mentale - inclusiv activitatea Corpului Doi - și care contrazic astfel cunoștințele științifice prezente. În cea mai mare parte, acestea au fost ignorate în societatea noastră materialistă fiindcă nu pot fi repetate în laborator.

În dosarele diferitelor organizații de cercetări parapsihologice din SUA și din alte țări există sute de rapoarte asupra unor relatări/cazuri de experiențe în afara corpului. Asemenea rapoarte au o vechime de cel puțin o sută de ani și mult mai multe pot fi găsite în diferite scrieri din trecut. Ele sunt la dispoziția oricui dorește să investigheze fenomenul. Realmente, toate aceste experiențe raportate sunt spontane, produse o singură dată. De obicei, au apărut într-un moment când individul era fie bolnav, fie slăbit sau în timpul unei puternice crize emoționale. Toate par a avea un înalt grad de subiectivism, dar multe asemenea relatări sunt semnificative prin ele însele.

În acest secol au fost publicate câteva colecții impresionante de asemenea experiențe și ele ar trebui citite de cel care dorește să urmărească subiectul. Slăbiciunea lor este evidentă: cele mai multe sunt, în fond, inventarieri - cărora li se adaugă presupuneri. Nu sunt informații exacte, bazate

pe examinare sau experimentare directă. Motivul? Este evident că nu au fost efectuate

asemenea cercetări riguroase, în foarte puține cazuri sunt publicate rapoarte ale unor persoane care puteau deliberat să inducă Starea Doi și să se deplaseze pentru că se aflau în Corpul Doi. S-ar putea să fie mai multe, dar există numai două cazuri notabile în istoria recentă. Dacă alții au reușit și realizează acest lucru, ei au păstrat rezultatele pentru ei înșiși.

Primul este Oliver Fox, un englez care a fost activ în cercetarea și practica fenomenelor psi. El a publicat rapoarte destul de detaliate despre experiențe în afara corpului și tehnicile pentru atingerea acestei stări. Cu excepția mișcării subterane a anilor 1920, lucrările sale i s-a acordat puțină atenție. Totuși, este clar că el a încercat să interpreteze experiențele sale în limitele de înțelegere ale epocii respective.

Al doilea și cel mai cunoscut a fost Sylvian Muldoon, care a publicat câteva lucrări în acest domeniu, în colaborare cu Hereward Carrington, în perioada 1938-1951. Muldoon a fost cel care „se proiecta”, iar Carrington a fost un cercetător serios al fenomenelor psi. Până azi, cărțile lor au fost clasice în domeniu și oferă o lectură interesantă. În cercetarea mea ulterioară, m-am mirat din nou de cât de multe fuseseră omise. De asemenea, au fost făcute puține teste empirice sau deloc pentru a oferi date unui cercetător serios și obiectiv. Cea mai recentă a fost cartea scrisă de Yram (o femeie? Mary, scris invers?). Aceasta a oferit, de asemenea, câteva indicii, dar nu avea o continuitate solidă în legătură cu cazul meu.

Încercări semnificative de studii științifice și evaluări au fost făcute de curând de către câțiva oameni remarcabili, cum ar fi Hornell Hart,

Nandor Fodor, Robert Crookall și alții, care aveau o solidă educație academică. Cele mai multe

55

ROBERT MONROE

dintre ele sunt relativ lipsite de factori perturbatori, atât de prezenți în literatura mișcării subterane, iar titlurile lor vor fi găsite împreună cu alte publicații recente la Bibliografie. Toate servesc la verificarea adevărului despre existența Corpului Doi, dar oferă puține date concrete la nivel experimental, nefilosofic.

Cum poți discuta despre experimente care nu au avut loc? Cea mai serioasă problemă întâmpinată în asocierea cu gruparea subterană a fost să se evite înnămolirea abordării analitice în marea mlaștină a gândirii și credințelor teologice. Cândva, nu cu mult timp în urmă, omul a crezut că electricitatea era Dumnezeu; înainte de aceasta, soarele, fulgerele și focul. Științele noastre ne-au spus că aceste idei sunt ridicole și au încercat să ne arate acest lucru prin experimente.

Conceptul despre Corpul Doi, care acționează în Starea a Doua, ar putea oferi saltul cuantic pentru dovedirea, pe cale empirică, a existenței lui Dumnezeu. Atunci nu va mai exista mișcarea subterană. Subterana mi-a oferit mulți prieteni noi, dar puține răspunsuri specifice la întrebări cum ar fi „Ce știu eu cu adevărat?”⁴⁴. Spre surprinderea mea, ei au căutat răspunsuri la mine.

Părea că a mai rămas o singură cale de urmat. Sute de experimente realizate într-o

perioadă de doisprezece ani - și care continuă încă - au condus la concluzii ce par inevitabile și totuși străine condiționărilor mediului meu. În materialul care urmează, tu vei face testul.

Capitolul 3

Despre dovezi

fi n toamna lui 1964, într-o seară, s-a ținut o reuniune I interesantă la Los Angeles. Participau circa douăzeci de specialiști diferiți, psihiatri, psihologi, oameni de știință și alții - și eu. A fost o seară extrem de profitabilă. Scopul reuniunii a fost examinarea, cu sinceritate și seriozitate, a experimentelor și experiențelor care au fost condensate în această carte. După câteva ore de întrebări din partea grupului, mi-a venit mie rândul. I-am pus fiecăruia dintre ei două întrebări simple:

1. Dacă ai trece prin ceea ce am trecut eu, ce ai face?

Opinia clară a majorității - mai mult de două treimi dintre participant - a fost că trebuie făcute toate eforturile pentru continuarea unor asemenea experimente, în speranța eliminării prejudecăților și a extinderii cunoștințelor omului despre el însuși. Câțiva au declarat - jumătate în glumă, jumătate serios - că ar trebui să fug, în mare viteză, la cel mai apropiat psihiatru. (Niciunul dintre cei prezenți nu și-a oferit serviciile).

ROBERT MONROE

2. Ai lua personal parte la experimente care ar duce la inducerea unei asemenea activități neobișnuite în tine?

Aici, ponderea s-a schimbat oarecum. Aproximativ jumătate dintre participanți și-au exprimat dorința de a lua parte. În mod ciudat, în acest grup erau unii dintre cei mai mari sceptici în privința realității unor asemenea experiențe. Desigur, aceasta mi-a dat ocazia să le dau un mic ghiont tandru celor care erau în favoarea continuării experimentelor. Când se ajungea la scufundarea în ape reci, necunoscute, mai bine să-i lăsăm pe alții să o facă. Însă, din numeroase motive, nu-i pot condamna. Dacă mi s-ar fi propus același lucru acum doisprezece ani, mă îndoiesc că m-aș fi oferit ca voluntar. De ce și-a dat grupul osteneala să se întrunească? Probabil că din curiozitate. Sau i-a determinat un material cu dovezi semnificative, care se acumulaseră. Sper în a doua posibilitate. Aici sunt unele dintre extrasele-cheie din notele mele care le-au stârnit interesul.

10.09.1958, după-amiaza

Din nou am plutit în sus, cu intenția de a-l vizita pe dr. Bradshaw și pe soția sa. Întrucât aflasem că dr. Bradshaw era răcit și stătea în pat, m-am gândit că-l voi vizita în dormitor, o cameră a casei sale pe care nu o văzusem, și că, dacă aș fi descris-o mai târziu, aceasta putea constitui dovada vizitei mele. Iarăși a urmat răsucirea în aer, pătrunderea în tunel și, de data

aceasta, senzația de urcare (dr. Bradshaw și doamna Bradshaw locuiesc într-o casă aflată la aproximativ opt kilometri și jumătate de biroul meu, spre vârful unui deal). Mă aflu deasupra unor copaci, iar cerul era luminos. Pentru moment am văzut (pe cer?) o figură umană rotunjită, aparent îmbrăcată într-o robă și cu o cască pe cap (am reținut ceva de concepție orientală), așezată cu brațele în poală,

58

Călătorii în afara corpului

poate cu picioarele încrucișate gen Buddha, apoi aceasta s-a estompat. Nu cunosc semnificația acestei apariții. După un timp, urcarea spre vârful colinei a devenit dificilă și am avut senzația că îmi slăbesc puterile și nu voi reuși.

Cu aceasta în gând, s-a întâmplat un lucru uluitor. Am simțit exact ca și cum cineva și-ar fi petrecut câte o mână sub fiecare braț al meu și m-ar fi ridicat. Am simțit o creștere bruscă a forței cu care mă ridică, astfel că am ajuns rapid în vârful dealului. Acolo, m-am aflat deasupra doctorului și a soției sale. Erau în afara casei și pentru moment eram deconcertat, fiindcă am ajuns la ei înainte de a ajunge la casă. Nu am înțeles aceasta, fiindcă era de presupus că doctorul stă la pat. Dr. Bradshaw era îmbrăcat într-un pardesiu de culoare deschisă, cu pălărie, soția sa era îmbrăcată într-un pardesiu și haine complet negre. Ei veneau spre mine, astfel că m-am oprit. Păreau bine dispuși și au trecut pe lângă mine fără să mă vadă. Se îndreptau spre o clădire mică, un fel de garaj, iar Brad mergea ceva mai în urmă.

În timp ce pluteam acolo în fața lor, am

început să le fac semne cu mâna ca să le atrag atenția, dar fără rezultat. Apoi, fără să întorcă deloc capul, mi s-a părut că îl aud pe dr. Bradshaw că îmi spune: „Ei bine, înțeleg că nu mai ai nevoie de ajutor.” Brusc, m-am gândit că am realizat contactul, astfel că m-am scufundat înapoi în pământ (?) și m-am întors în birou, unde m-am rotit intrând corpul fizic și am deschis ochii. Totul era exact așa cum lăsasem. Vibrațiile erau încă prezente, dar am simțit că îmi ajunsese pentru ziua aceea.

Urmare importantă: le-am telefonat doctorului și doamnei Bradshaw în seara aceea. Nu le-am spus nimic, doar i-am întrebat unde au fost între orele 4 și 5 în după-amiaza aceea. (Soția mea, care aflase despre „vizita” făcută, mi-a spus sec că nu era posibil ceea ce îi relatasem, fiindcă dr. Bradshaw era bolnav acasă în pat.) La telefon a venit dna

59

ROBERT MONROE

Bradshaw și i-am pus acea întrebare simplă. A spus că aproximativ la ora 4.25 ieșeau din casă și se îndreptau spre garaj. Ea mergea la oficiul poștal, iar dr. Bradshaw a decis că i-ar face bine puțin aer proaspăt, așa că s-a îmbrăcat și a însoțit-o. Știa exact intervalul după ora la care au ajuns la oficiul poștal, care era 4.40. Drumul cu mașina de la casa lor până acolo durează, de regulă, cam cincisprezece minute.

Eu m-am întors din călătoria mea la aproximativ 4.27. Am întrebat ce haine purtau. Dna Bradshaw a spus că ea purta pantaloni largi, negri, și un pulover roșu sub o jachetă neagră. Dr. Bradshaw purta o pălărie și un

pardesiu de culoare deschisă. Totuși, nici nu „m-au văzut” și nici nu au fost conștienți de prezența mea. Dr. Bradshaw nu-și amintea să-mi fi spus ceva. Punctul cel mai important a fost că eu m-am așteptat să-l găsesc pe el în pat, dar nu l-am găsit acolo.

Coincidențele erau prea numeroase. Nu era important ca acestea să-i fie dovedite altcuiva. Doar mie însumi. Îmi dovedise mie - cu adevărat pentru prima oară - că acest fenomen ar putea fi mult mai mult decât admite știința normală, psihologia și psihiatria - mai mult decât o aberație, o traumă sau o halucinație - și sunt sigur că aveam mai mult decât oricine altcineva nevoie de dovezi. Este un incident simplu, dar de neuitat.

În această vizită la dr. Bradshaw, momentul coincide cu cel al evenimentului fizic. Factorul de autosugestie halucinatorie este negativ. Mă așteptam să-l găsesc pe dr. Bradshaw în pat, în casă, dar nu a fost așa și m-a derutat de această nepotrivire. Coincidența detaliilor din raportul meu cu condițiile evenimentelor efective sunt următoarele:

1. Locul unde se aflau dr. Bradshaw și soția sa.
2. Poziția celor doi.
3. Acțiunea lor.

4. Hainele pe care le purtau.

Posibilitatea cunoașterii cu anticipație a celor de mai sus datorită unor observații anterioare este:

1. Negativă - nu am avut informații despre schimbarea planurilor lor ori despre obiceiul lor în ceea ce privește ora la care merg la oficiul poștal.

2. Nedeterminată - cel puțin conștient nu puteam ști cine merge primul.

3. Negativă - nu aș fi putut ști dinainte despre plimbarea lor în acest fel, cu traversarea curții spre garaj.

4. Nedeterminată - aș fi putut să-i observ pe amândoi în haine asemănătoare, dar mă așteptam să-l găsesc doar pe unul dintre soți (dr. Bradshaw) în pijama.

05.03.1959, dimineața

Într-un motel din Winston-Salem, m-am trezit devreme și m-am dus să iau micul dejun la ora 7.30, apoi m-am înapoiat în camera mea la aproximativ 8.30 și m-am întins pe pat. În timp ce mă relaxam, au apărut vibrațiile și apoi o senzație de mișcare. La scurt timp după aceea m-am oprit și primul lucru pe care l-am văzut a fost un băiat care mergea și arunca în aer o minge de baseball pe care apoi o prindea. O mișcare scurtă și am văzut un bărbat care încerca să pună ceva pe bancheta din spatele unui automobil, o Berlină mare. Acel lucru era un aparat greoi pe care l-am interpretat a fi o mică mașină înzestrată cu roți și cu un motor electric. Omul s-a răsucit și a întors obiectul, iar în cele din urmă l-a așezat pe bancheta din spate și a trântit ușa mașinii. O nouă mișcare scurtă și eram lângă o masă. Erau oameni așezați la o masă pe care era aranjată veselă. O persoană le distribuia celorlalți de la masă ceea ce păreau să fie niște cărți de joc mari, albe. Mi s-a părut

ROBERT MONROE

o masă cu vesela pusă și mă miram de dimensiunea foarte mare și culoarea albă a cărților de joc. Altă mișcare rapidă și mă găseam deasupra străzilor orașului, la o înălțime de circa o sută cincizeci de metri. Îmi căutam „locuința”. Atunci am zărit turnul stației de radio și mi-am amintit că motelul era în apropierea turnului și aproape instantaneu am fost înapoi în corp. M-am ridicat și am privit în jur. Totul părea normal.

Consecință importantă: în aceeași seară am vizitat, acasă la ei, niște prieteni - pe dl. și dna Agnew Bahnson. Ei erau parțial la curent cu „activitățile” mele și, cu o intuiție bruscă, am știut că evenimentul din dimineața aceea era în legătură cu ei. I-am întrebat despre fiul lor, iar ei l-au chemat în cameră și l-au întrebat ce făcea la ora 8.39 în acea dimineață. El a spus că a mers la școală. Când a fost întrebat ce anume făcea când a plecat, a spus că își arunca mingea de baseball în aer și o prindea. (Deși îl cunoșteam bine, nu știam că băiatul era interesat de baseball, dar se putea presupune.) Apoi m-am decis să vorbesc despre încărcarea mașinii. Dl. Bahnson a fost uluit. Exact la acea oră, mi-a spus el, încărcă un generator Van De Graaff pe bancheta din spatele mașinii sale. Generatorul era mare, un aparat greoi cu roți, un motor electric și o platformă. Mi-a arătat aparatul. (Era fantastic să vezi fizic ceva pe care l-ai observat numai din Corpul Doi.) Apoi am

povestit despre masă și cărțile de joc mari, albe. Soția sa era emoționată la această relatare. Se pare că pentru prima dată în doi ani, fiindcă toți s-au sculat târziu, ea a adus poșta de dimineață la masa de la micul dejun și a distribuit scrisorile, pe măsură ce le alegea. Cărți de joc mari, albe! Ei au fost foarte încântați de acest eveniment și sunt sigur că nu râdeau de mine.

În această vizită la dl. Bahnson și familia sa, timpul ei coincide cu cel în care s-au desfășurat evenimentele reale. 62

Călătorii în afara corpului

Autosugestia, halucinația - negative; nu a existat o intenție conștientă de a-i vizita, deși o motivație inconștientă era posibilă. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Fiul mergea pe stradă și arunca mingea în aer.

2. Dl. Bahnson la mașină.

3. Acțiunea domnului Bahnson în mașină.

4. Aparatura pe care o avea la mașină.

5. Ceea ce făcea doamna Bahnson la masă, distribuția „cărților de joc”.

6. Dimensiunea cărților de joc și culoarea lor albă.

7. Vesela de pe masă.

Posibilitatea unei ante-cunoașteri inconștiente, prin observații anterioare, a celor de mai sus este:

1. Negativă - nu cunoșteam dinainte nici interesul fiului pentru baseball și nici activitățile sale de bază.

2. Negativă - nu cunoșteam dinainte nimic despre acțiunile domnului Bahnson dimineața, în jurul mașinii, iar acțiunea raportată nu era parte din rutina sa zilnică.

3. Negativă - așa cum s-a indicat, aceste activități nu erau de rutină, de pildă încărcarea mașinii, și, ca atare, nu puteau fi rezultatul unei observări anterioare a modelului comportamental al domnului Bahnson.

4. Nedeterminată - este posibil ca aparatul să fi fost văzut anterior, dar nu în locul indicat.

5. Negativă - nu poate fi parte a unei amintiri determinate de o observație anterioară, fiindcă dna Bahnson nu are un asemenea obicei; sortarea poștei la masă era un eveniment neobișnuit.

6. Negativă - pentru motivul tocmai menționat, cuplat cu lipsa obiceiului în viața personală de a sorta poșta la masă, plus greșita interpretare a acțiunii înseși.

63

ROBERT MONROE

7. Nedeterminată - o observare anterioară putea să se fi produs aici în relația cu familia Bahnson, fiindcă autorul a luat micul dejun acolo de câteva ori.

12.10.1960, noaptea

Rezultatele sunt atât de neobișnuite față de ceea ce am crezut inițial, încât trebuie prezentate în detaliu. În încercările noastre de a afla răspunsuri de oriunde ar fi fost posibil, am luat contact cu Doamna M., care avea presupuse puteri de medium. Am avut, și încă am, cea mai mare considerație față de ea, o persoană de

mare amabilitate și integritate. Totuși, în cele două „ședințe” la care am participat, am ajuns la impresia că Dna M., deși profund sinceră, interpreta o oarecare formă de divizare a personalității atunci când intra în transă. „Ghizii” care puneau stăpânire pe corpul ei (?) și vorbeau prin corzile sale vocale nu erau pentru mine decât o manifestare a acestei divizări. Aceasta nu însemna că eu credeam că Dna M. a creat în mod deliberat această iluzie, ci că era rezultatul unei stări hipnotice autoinduse, iar ea nu era cu adevărat conștientă de ceea ce se întâmpla. Eram sigur că Dna M. nu încerca în vreun fel să „simuleze”. Nu era și nu este acest tip de persoană.

Ceea ce nu m-a convins a fost că, atunci când le-am pus anumite întrebări ghizilor săi - soțul decedat și un ame- rindian care vorbeau prin intermediul ei -, am primit răspunsuri evazive. Tot ceea ce am putut reține a fost „Vei descoperi aceasta prin propriile tale puteri”. Acest fapt îmi părea atunci o modalitate simplă de a evita un răspuns ce putea fi verificat în alte moduri. Este important să atrag atenția asupra totalului meu scepticism relativ la Dna M. și la ghizii săi.

Totuși, ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută și raportul de dimineață m-au lăsat perplex. R.G., un prieten al Doamnei M., a sugerat că ar trebui să încerc să „vizitez” o

ședință ce urma să fie ținută de către Dna M. în apartamentul ei din New York vineri noaptea (noaptea trecută). Am fost pe jumătate de acord,

pentru că nu eram sigur că e posibil. Dacă stau să mă gândesc, când a venit noaptea de vineri, ședința îmi ieșise din minte (cel puțin la nivel conștient).

Iată ce s-a întâmplat: după o seară normală acasă, eu și soția ne-am dus la culcare, la aproximativ 23.30. Soția a adormit aproape imediat, cum am constatat după respirația ei amplă și regulată. Cum eram întins acolo, evident profund relaxat și posibil pe jumătate adormit, am simțit deodată acea răceală gen „rigor mortis”, iar părul de pe ceafă a început să mi se ridice. Am privit prin camera pe jumătate întunecată, înfricoșat și totuși absolut fascinat. Nu știu la ce mă așteptam, dar în picioare, pe pragul ușii dinspre hol, era o arătare albă ca o fantomă. Arăta într-adevăr ca o fantomă tradițională, cu o înălțime de aproximativ doi metri, cu un material fin asemănător cu un cearșaf care îi atârna de la cap până la podea. O mână era ieșită de sub cearșaf și ținea clanța de la ușă.

Am fost total înfricoșat și nu puteam să fac vreo conexiune între acea figură și ceea ce am făcut. După o clipă, în timp ce ea a început să se miște spre mine, eu m-am retras pe jumătate terifiat, dar în același timp am simțit că trebuie să înțeleg ce era. Brusc, am simțit mâini plasate peste ochii mei, astfel încât nu mai puteam vedea. În ciuda fricii, am tot împins mâinile până când forma fantomatică a fost lângă patul meu, la mai puțin de treizeci de centimetri de mine. Atunci, cineva mi-a apucat strâns, dar cu blândețe partea de sus a brațelor și m-am mișcat vertical, afară din pat. În acel moment m-am calmat, fiindcă am simțit că, orice ar fi fost, era

prietenos. Nu m-am mai luptat, n-am mai opus rezistență.

Apoi, imediat am avut senzația de mișcare rapidă și toți (am simțit că erau doi, câte unul de fiecare parte) eram,

65

ROBERT MONROE

deodată, deasupra unei săli mici, ca și cum ne-am fi uitat la ea de sub tavan. Jos în cameră erau patru femei. M-am uitat la cele două ființe aflate de fiecare parte a mea. Una era un bărbat blond, cealaltă avea părul negru, aproape oriental. Amândoi păreau destul de tineri, cu vârste în jur de douăzeci de ani. Îmi zâmbeau. Le-am vorbit și am spus că ei ar trebui să-mi scuze atitudinea, fiindcă nu eram sigur de ceea ce făceam. Apoi am plutit în jos spre singurul scaun liber și m-am așezat pe el. O femeie înaltă și corpolentă, îmbrăcată într-un costum negru, ședea în partea opusă mie.

O altă femeie, care părea îmbrăcată într-o rochie albă până la glezne, stătea alături de mine. Celelalte două îmi erau neclare. O voce de femeie a întrebat dacă îmi voi aminti că am fost acolo, iar eu am asigurat-o că îmi voi aminti cu certitudine. O altă femeie a spus ceva despre cancer, dar aceasta a fost tot ce am putut să aud. Atunci, una dintre femei (cea îmbrăcată în costumul negru) a venit spre mine și s-a balansat deasupra scaunului meu și, în cele din urmă, s-a așezat direct peste mine! Nu i-am simțit greutatea, dar, pentru un motiv oarecare, ea s-a ridicat brusc. S-au auzit râsete, dar eram cu mintea la altceva.

Evident, contactul cu femeia care s-a așezat

peste mine a schimbat lucrurile. Chiar în acel moment, am auzit o voce de bărbat care spunea: „Cred că el a fost plecat destul, ar fi bine să-l ducem înapoi.”

Eram sfâșiat între dorința de a pleca și aceea de a rămâne, dar nu am protestat. Aproape instantaneu am fost înapoi, culcat în patul meu, și cu asta totul s-a sfârșit - cu excepția faptului că soția mea a fost trează în tot acest timp. Ea a spus că alternam respirația convulsivă cu mormăieli și gemete, apoi părea că respir foarte puțin sau deloc. În afară de acestea, ea nu a auzit și nu a simțit nimic, cu excepția faptului că pisica noastră, care dormea în cameră, s-a trezit

66

Călătorii în afara corpului

și era extrem de nervoasă. Soția mea era foarte supărată și îngrijorată. Sunt sigur că și eu aș fi fost la fel dacă ar fi fost ea în locul meu.

„Ședința¹¹ merita cu certitudine o verificare, așa că i-am telefonat lui R.G. și am descoperit câteva lucruri. Mai întâi, la ședință au participat patru femei. La cererea mea, ele au fost adunate în același apartament (într-o cameră de zi foarte mică), îmbrăcate în aceleași haine. Femeia în costum negru avea statura identică cu cea văzută de mine și „s-a așezat¹¹ neintenționat pe scaunul „rezervat¹¹ mie. Aceasta a avut loc seara, mai târziu, după ora 23.30, când ședința era de mult terminată, iar cele patru stăteau la masă și povesteau. Femeia înaltă a sărit în sus de pe scaunul „meu¹¹ când celelalte i-au spus „Nu te așeza pe Bob!¹¹. Ele au

râs de această glumă. Lina dintre femei purta o haină lungă, albă, de casă. Cuvintele despre care mi-am amintit eu nu au fost spuse oral (din nou, acea comunicare a sinelui superior?), dar una dintre femei a recunoscut că ea a fost de serviciu în ziua următoare la Cancer Memorial Hospital. Pe celelalte două femei le-am întâlnit anterior, doamna R.G. și domnișoara M., dar cele două descrise aici mi-au fost atunci complet străine. Patru femei, hainele a două dintre ele, statura uneia, statul pe scaun, așezatul peste mine și apoi săritul în sus, râsetele, camera mică, referirea la „cancer”¹¹ - acestea sunt prea multe coincidențe chiar și pentru mine și dincolo de abilitatea mea de a halucina atât de exact. Sunt convins de acest lucru.

Dar cei doi bărbați? Oare Doamna M. comunică cu adevărat cu soțul ei decedat și cu un indian american? Nu am aflat decât ulterior că soțul ei fusese blond!

Trebuie să fiu mai puțin sceptic și mai deschis față de Doamna M.

67

ROBERT MONROE

În vizita din apartament, timpul coincide cu evenimentele fizice. Autosugestia halucinatorie e nedeterminată, ca și ideea călătoriei, ce fusese poate reținută inconștient, deși nu a fost făcută nicio încercare conștientă. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Dimensiunea camerei.
2. Numărul femeilor prezente: patru.
3. Scaunul liber.
4. Hainele a două dintre femei.

5. Menționarea cuvântului „cancer“.

6. Acțiunea femeii care s-a așezat pe scaun.

7. Atmosfera veselă a grupului.

Posibilitatea unei precogniții inconștiente prin observații anterioare celor de mai sus:

1. Negativă - anterior nu s-au făcut vizite sau descrieri ale apartamentului.

2. Nedeterminată - e posibil ca R.G. să-mi fi pomenit de numărul persoanelor care urmau să fie prezente.

3. Negativă - ideea de scaun liber i-a venit grupului numai în acea seară.

4. Negativă - nu le-am întâlnit niciodată pe femei înainte și nici nu le-am observat hainele.

5. Negativă - pentru exact același motiv ca mai sus. Nu aș fi putut avea cunoștință despre ce activitate avea o femeie necunoscută la Cancer Memorial Hospital.

6. Negativă - pentru că acțiunea nu a fost planificată.

7. Negativă - deoarece reacția celorlalte a fost spontană.

15.08.1963, după-amiază

Un experiment productiv după o pauză lungă! R.W., o femeie de afaceri pe care o cunoșteam destul de bine datorită faptului că eram de multă vreme colegi de serviciu și 68

Călătorii în afara corpului

o prietenă apropiată, ce era la curent cu „activitățile” mele (dar, cumva, încă sceptică, în ciuda unei participări mai degrabă fără voie), a

fost plecată în săptămâna aceasta în vacanță, pe coasta de nord a statului New Jersey. Nu știu unde își petrece exact vacanțele în afara acelui loc. Nici nu am informat-o de vreun experiment planificat, pur și simplu fiindcă nu m-am gândit la el până azi (sâmbătă). În această după-amiază, m-am întins pentru a reîncepe experimentele și am decis că voi face un efort deosebit pentru a o „vizita” pe R.W., oriunde s-ar afla ea. (Regula numărul unu, în cazul meu, a fost întotdeauna că am cel mai mare succes dacă merg să vizitez persoane pe care le cunosc bine, iar oportunitatea nu apare prea frecvent.) Culcat în dormitor, la aproximativ ora 3 după-amiază, am intrat într-un mod obișnuit de relaxare, am simțit căldură (vibrații de ordin superior), apoi m-am gândit intens la dorința de a „merge” la R.W.

Am avut senzația familiară de mișcare printr-o zonă luminoasă, colorată vag în albastru-deschis, apoi eram în ceea ce părea a fi o bucătărie. R.W. era așezată într-un scaun, în partea dreaptă. Avea un pahar în mână. Se uita spre stânga mea, unde două fete (cu vârste între șaptesprezece și optsprezece ani, una blondă și una brunetă) erau, de asemenea, așezate, fiecare cu pahare în mână și beau ceva. Toate trei discutau, dar nu am putut auzi ce anume spuneau.

M-am apropiat la început de cele două fete, chiar în fața lor, dar nu am reușit să le atrag atenția. Apoi m-am întors spre R.W. și am întrebat-o dacă știe că sunt acolo.

- O, da, știu că ești aici, a răspuns ea (mental sau prin intermediul acelei comunicări supraconștiente, pentru că ea era încă în acea

conversație cu cele două fete).

Am întrebat dacă era sigură că-și va aminti că am fost acolo.

- O să-mi amintesc precis, mi-a răspuns ea calm.

69

ROBERT MONROE

I-am spus că, de data aceasta, mă voi asigura că îmi va reaminti.

- O să-mi reamintesc, sunt sigură de asta, a zis R.W., în timp ce încă discuta cu cele două fete.

I-am spus că trebuie să fiu sigur că-și va aminti, așa că urma să o ciupec.

- Nu, nu e nevoie să faci asta. O să-mi reamintesc, a răspuns grăbită R.W.

Am spus că trebuie să fiu sigur, așa că m-am dus la ea și am încercat să o ciupec cu blândețe, credeam eu. Am ciupit-o pe lateral, între coapsă și cutia toracică. Ea a scăpat un „Oh” foarte puternic, iar eu m-am retras deoarece eram puțin surprins. Chiar nu mă așteptasem să fiu capabil de o ciupitură reală. Satisfăcut că am făcut ceva impresie, m-am întors și am plecat, dar m-am gândit la corpul fizic și, aproape imediat, am fost înapoi. M-am ridicat (fizic) și am mers la mașina de scris, unde mă aflu acum. R.W. nu va fi înapoi decât luni și doar atunci voi putea hotărî dacă am reușit să stabilesc contactul sau dacă a fost o altă greșală neidentificabilă.

Ora de revenire: 15 și 35 de minute.

Urmare importantă: este marți, după sâmbăta experimentului. R.W. s-a reîntors la serviciu ieri și am întrebat-o ce a făcut sâmbătă

după-amiază, între orele 15 și 16. Întrucât cunoștea motivul pentru care am întrebat-o, mi-a răspuns că va trebui să se gândească și îmi va spune azi. Iată ce mi-a relatat ea: sâmbătă, între 3 și 4 a fost singurul interval de timp în care nu a fost aglomerație în bungaloul de pe plajă în care locuia. Pentru prima dată era împreună doar cu nepoata ei (care este brunetă și are aproximativ optsprezece ani) și cu prietena nepoatei (blondă, de aproximativ aceeași vârstă). Erau în zona bucătărie-sufragerie a bungaloului, de la aproximativ 15.15 până la 16, și ea a băut ceva cu alcool, iar fetele au băut câte o Coca-Cola. Nu făceau nimic, doar stăteau și povesteau.

Călătorii în afara corpului

Am întrebat-o pe R.W. dacă își amintea altceva, iar ea mi-a răspuns că nu. Am întrebat-o mai în amănunt, dar ea nu-și putea aminti nimic mai mult. În cele din urmă, nerăbdător, am întrebat-o dacă nu-și amintea de ciupitură. Pe fața ei a apărut o expresie de uluire totală.

-Tu erai?

Ea s-a uitat la mine un moment, apoi s-a dus în toaleta biroului meu, s-a întors și și-a ridicat (doar puțin) marginea puloverului, unde acesta se unea cu rochia, în partea stângă. Acolo erau două pete maronii-albastre, exact în locul unde o ciupisem.

- Ședeam acolo și vorbeam cu fetele, a spus R.W., când, deodată, am simțit această teribilă ciupitură. Am sărit în picioare și m-am gândit că a venit acasă cumnatul meu, care s-a strecurat

prin spate. M-am întors, dar nu era nimeni acolo. Nu mi-am închipuit că ai fost tu! M-a durut!

Mi-am cerut scuze pentru ciupitura atât de puternică, iar ea a obținut de la mine promisiunea că, dacă voi dori să o mai atenționez, voi încerca altceva decât o astfel de ciupitură.

În acest episod, ora coincide cu evenimentele reale. Autosugestie, halucinație - nedeterminate, deoarece a fost sugerată, în mod voit, dorința de a merge acolo și exista, dacă vorbim la modul general, pre-cunoașterea locului unde se afla în acea perioadă R.W. Relatări identice cu condițiile de desfășurare ale evenimentelor efective:

1. Locul (mai degrabă înăuntru decât afară).
2. Numărul persoanelor prezente.
3. Descrierea fetelor.
4. Acțiunile celor prezenți.
5. Recunoașterea existenței ciupiturii.
6. Urmele fizice ale ciupiturii.

Posibilitatea antecunoașterii subconștiente a acestor detalii prin observații anterioare a celor de mai sus este:

1. Negativă - antecunoașterea presupunea activități în exterior pe plajă, mai degrabă decât în interior.
2. Negativă - antecunoașterea implica un grup de adulți, deoarece R.W. își vizita sora și

cumnatul.

3. Negativă-nedeterminată - posibilitatea antecunoașterii anterioare a nepoatei lui R.W., a vârstei și a culorii părului ei, negativă relativ la prietena nepoatei, a vârstei și a culorii părului.

4. Negativă - nu a existat o antecunoaștere referitoare la un obicei inexistent pentru acel moment particular al zilei.

5. Negativă - R.W. nu a avut cunoștință despre încercarea experimentală fiindcă anterior nu a mai fost făcută o asemenea încercare și nici experimentatorul nu avea obiceiul să o ciupească pe R.W. Anterior nu s-a mai făcut așa ceva.

6. Negativă - este imposibil ca R.W. să poată ști unde trebuia să-i apară urmele ciupiturii pentru a fi în concordanță cu zona raportată.

Există și alte relatări doveditoare, dintre care unele au fost incluse în alte părți ale acestei cărți, unde pot ajuta la descrierea anumitor zone de „teorie și practică⁴¹. Una sau două au fost încercate în condiții de laborator. Evenimentele în sine erau poate simple și lipsite de importanță, dar, ca piese mărunte într-un mozaic, ele au fost vitale. Tabloul rezultat prin străfulgerări ale întregului a fost făcut credibil și acceptabil pentru mine doar după ce am inclus sute de asemenea fărâme de dovezi. Poate că va fi la fel și pentru tine.

Capitolul 4

Aici-acum

fl I na dintre cele mai frecvente întrebări adresate U în timpul oricărei discuții despre Corpul Doi și Starea a Doua este „Unde mergi?”. In urma evaluării tuturor experimentelor s-a ajuns la ceea ce păreau să fie trei medii ale Stării a Doua. Primul, în lipsa unei denumiri mai bune, a fost numit Tărâmul I. Mai potrivit ar fi să-l numim „Aici-Acum”.

Tărâmul I este cel mai credibil. El constă în oameni și locuri care există cu adevărat în lumea materială - o lume binecunoscută chiar în momentul experimentului. Este lumea prezentată de simțurile fizice, despre care cei mai mulți dintre noi sunt foarte siguri că există. Vizitele în Tărâmul I - atunci când te afli în Corpul Doi - ar trebui să conțină ființe, evenimente sau locuri stranii, poate nefamiliare, dar nu neobișnuite și necunoscute. Dacă se întâmplă astfel, percepția este distorsionată.

Așa că singurele rezultate semnificative care pot fi verificate prin metode standard de confirmare s-au obținut atunci când s-a explorat Tărâmul I prin Corpul Doi. Toate

experimentele din Capitolul 3 au fost realizate în Tărâmul I. Chiar și așa, acestea și altele din

aceeași categorie sunt, proporțional, dureros de puține față de totalitatea experimentelor înregistrate.

La prima vedere, pare foarte simplu. Ieși din corpul fizic și, pentru că ești în Corpul Doi, mergi să-1 vizitezi pe George și să intri în contact cu el, apoi te reîntorci în corpul fizic și scrii un raport. Asta-i tot!

Numai de-ar fi așa de simplu! Totuși, factorii care fac dificilă o asemenea experiență sunt identificabili. Identificarea unei probleme presupune, în cele din urmă, rezolvarea ei într-un mod sau altul - și poate că așa se va întâmpla și în acest domeniu.

Să examinăm mai întâi factorii de direcție și identificare. Să presupunem că, de exemplu, fiind complet conștient și aflat în corpul fizic, ai fi în stare să plutești prin aer în loc să mergi pe jos sau cu mașina. Ți-ai descoperit această abilitate și ai decis să zbori până la casa lui George pentru a demonstra cum acționează ea. Casa sau laboratorul tău se găsește la marginea unui oraș mare. George locuiește într-o zonă din cealaltă parte a orașului.

Într-o după-amiază însorită îți iei zborul. Desigur, te ridici în aer, ceva mai sus, pentru a evita obstacole cum ar fi copacii, clădirile etc. Din cauza nesiguranței, nu te ridici totuși foarte sus. Vrei să poți recunoaște punctele de reper de pe pământ, care ar fi dificil de observat de la o înălțime de 1600 de metri. Prin urmare, rămâi mai jos, la circa 30 de metri de la pământ.

Acum încotro o să mergi? Cauți puncte de reper familiare. În acest moment îți dai seama că ai o problemă. Nu ai o direcție de deplasare spre casa lui George - și, chiar dacă ai avea, nu

ți-ar fi de niciun folos. Nu ai nici busolă. Curajos, decizi să traversezi orașul pe drumul cel mai scurt, 74

Călătorii în afara corpului

iar pentru asta te folosești de clădirile și străzile familiare. Ai mers cu mașina pe acest drum de multe ori, așa că ar trebui să găsești cu ușurință drumul.

În timp ce te ridici deasupra caselor și a străzilor, brusc devii derutat. Familiarul a devenit nefamiliar. Te uiți înapoi și ai dificultăți să îți găsești propria casă, chiar de la o distanță mică. Îți ia ceva timp să înțelegi de ce este așa. Ai fost până acum legat de pământ pentru că întreaga ta perspectivă a fost realizată de la o înălțime mai mică de doi metri. Cel mai adesea ne uităm drept înainte sau în jos. Numai ocazional ne uităm „în sus“, atunci când ceva ne atrage atenția. Chiar și un asemenea unghi vizual are puține în comun cu privirea în jos de la o înălțime de 30 de metri. Cât timp ți-ar fi necesar să îți recunoști propria casă dacă examinezi o fotografie luată de sus? Același lucru se aplică și în cazul tuturor împrejurimilor „familiare“⁴⁴: străzi, clădiri, orașe sau oameni.

Poți ajunge la casa lui George, dar îți va lua mult timp. S-ar putea să nu o identifiți de la o distanță de 15 metri, întrucât cunoaști doar fațada casei sale, iar tu te apropii de ea prin spate.

Nu este un eșec personal. Chiar și piloți de avioane, pentru că au avut atenția distrasă pentru un moment, s-au „pierdut“⁴⁴ la o distanță de 3 kilometri de aeroport când zburau în zile senine și la joasă înălțime. Pentru moment, jos

totul devine complet nefamiliar. Doar instrumentele de navigație pot oferi rapid orientarea necesară. Este ușor de înțeles cum se complică această problemă atunci când prietenul tău locuiește în alt oraș aflat la o depărtare oarecare, pe care nu l-ai vizitat niciodată și nici nu ai văzut fotografii ale casei. Desigur, dacă ar picta cu vopsea fluorescentă pe acoperiș un mare „X”, dacă ar avea un far luminos cu intensitate de

75

ROBERT MONROE

zece milioane de candelă, cu marcaje similare pe autostrăzi și străzi în lungul drumului, s-ar putea chiar să reușești.

Acum, fă aceeași călătorie în Corpul Doi și hai să o examinăm comparativ. Din nou, te afli la 30 de metri de sol și plutești prin aer - de data aceasta, fără corpul fizic. E o zi senină, însorită, dar „văzul” este oarecum redus. Încă nu te-ai acomodat complet cu tehnica „modului”⁴¹ în care vezi. Drept rezultat, percepția vizuală îți este distorsionată într-un fel sau altul. Poți să parcurgi lent drumul de acasă până la casa lui George, foarte asemănător cu modul în care ai face-o dacă ai fi în corpul fizic. Ar fi același proces lent, dar în condiții vizuale mai puțin favorabile.

Există un mod mai bun, mai rapid. Din fericire, se pare că avem un simț al direcției înnăscut, pe care am putea să-l utilizăm dacă am învăța cum anume.

Aici cheia este „dacă”.

Așa cum s-a notat în altă parte, te

„gândești" la persoana de la destinație - niciodată la un loc, ci la o persoană - și folosești metoda prescrisă. În câteva momente te afli acolo. Poți să observi peisajul care defilează dedesubt dacă vrei, dar este puțin deconcertant când te repezi cu capul înainte spre o clădire sau un copac și treci prin acestea.

Pentru a evita asemenea traume, nu privi la peisaj în timpul deplasării. Nu te vei dezobișnui niciodată complet de condiționarea corpului fizic, pentru care aceste obstacole sunt solide. Cel puțin, eu nu am reușit. Încă am tendința să mă deplasez în direcția ușii pentru a ieși, doar ca să înțeleg din nou situația când mâna Corpului meu Doi trece prin clanță. Supărat pe mine însumi, atunci trec mai degrabă prin zid decât prin ușă, pentru a-mi consolida conștientizarea caracteristicilor Stării a Doua.

În legătură cu acest instinct de orientare convenabil, care nu este afectat de distanță, te confrunți cu următoarea

Călătorii în afara corpului

problemă: sistemul automat de navigație este prea exact. El acționează prin ce și la cine te gândești. Să spunem că un alt gând, colateral, devine dominant pentru doar o microsecundă și parcursul tău este deviat. Adaugă la aceasta faptul că mintea ta conștientă ar putea fi în conflict cu supraconștientul referitor la destinație și vei înțelege de ce atâtea experimente pentru producerea de date verificabile în Tărâmul I s-au terminat cu eșecuri. Uneori, aceasta ne face să reflectăm la cum de s-a

obținut vreun rezultat asemănător când se iau în considerare dificultățile.

Ca experiment, încearcă să te concentrezi doar pentru un minut asupra unei singure acțiuni, eveniment sau lucru care îți „displace” emoțional și intelectual (supraconștientul își manifestă astfel voința), fără interferarea oricărui alt gând.

Așa cum vei descoperi, aceasta cere mai mult decât practică. Iată câteva exemple, luate din note, de direcționare greșită determinată de întreruperea gândului.

12.04.1963, după-amiază târziu

Temperatură 4,5°C, umiditate scăzută, presiune atmosferică ridicată. Dacă folosești tehnica de numărare inversă, apare senzația de căldură la al treizeci și doilea număr. Disociere ușoară cu planul de a vizita un prieten. Am folosit metoda extinderii și totuși părea o călătorie neobișnuit de lungă pentru o distanță de doar cinci kilometri... Atunci m-am oprit. M-am uitat să văd unde mă aflu și am înțeles că ședeam la marginea acoperișului unei clădiri cu două niveluri, iar sub mine părea să fie curtea din spate.

În curte era o femeie cu o mătură în mână. În timp ce o observam, s-a întors să intre în casă. Chiar când era pe punctul de a intra, ceva a făcut-o să se uite în sus, direct spre mine. Înfricoșată, s-a repezit în casă și a trântit ușa. Am simțit

că trebuia să plec, jenat că o speriasem. Am

folosit semnalul de mișcare fizică de întoarcere și, astfel, m-am întors cu ușurință și am intrat, fără dificultate, în corpul fizic. Timpul cât am fost plecat a fost de 7 minute și 10 secunde.

Comentariu: Mă întreb ce a văzut ea pe streășină. De asemenea, de ce această destinație? Evident, din nou, lipsă de concentrare.

29.06.1960, seara târziu

Temperatură 21°C, umiditate medie, presiune atmosferică medie, obosit fizic. Creștere rapidă de flux sangvin în punctul dintre starea de veghe și cea de somn. Aveam planul de a-l vizita pe dr. Andrija Puharich, undeva în California. M-am mișcat orbește pentru un interval scurt de timp, apoi m-am oprit. Patru persoane stăteau la o masă, trei bărbați și un băiat de aproximativ unsprezece ani. Evident, nu era dr. Puharich; oricum, o situație neobișnuită. Am întrebat de unde erau ei, care era locul, orașul sau statul? Nu am primit răspuns la întrebarea mea, dar am simțit îngrijorare și prudență din partea lor. Am întrebat din nou, iar băiatul tocmai era pe punctul de a-mi răspunde, când unul dintre bărbați a zis „Nu-i spune!”. Evident, se temeau de mine pentru un motiv oarecare. Atunci m-am scuzat pentru nervozitatea mea, le-am explicat că eram relativ nou în starea non-fizică și m-am hotărât să plec deoarece nu doream să-i deranjez.

întoarcere în fizic: fără probleme.

Durata plecării: 18 minute.

Comentariu: Nicio legătură cu activitatea de atunci a dr. Puharich, după cum a relatat el.

Din nou, destinație greșită, validare imposibilă.
De ce prezența mea creează asemenea frică?

78

Călătorii în afara corpului

Această inabilitate de a controla destinația a fost și încă este bariera principală în a realiza experiențe consistente și repetabile. Rezultatele unor asemenea încercări au dus la ingerințe asemănătoare celor de mai sus și multe urmează un tipar similar, lată unul care a condus la date verificabile, deși persoanele implicate au fost și sunt inconștiente de participarea lor.

27.11.1962, dimineața

Temperatura 4,5°C, umiditate medie, presiunea atmosferică sub medie, odihnit fizic. Intrat în relaxare cu numărătoare inversă, folosit schema mentală a centrului sexual cu respirație orală pentru crearea condițiilor. Folosit dezbrăcarea pentru ieșirea din corp, întocmai cum stratul superior al corpului fizic ar fi fost îndepărtat, apoi liber și cu plutire în cameră. Planul era să merg la Agnew Bahnson.

Am început călătoria lent, pentru a observa cât mai bine împrejurimile. Am trecut încet prin peretele de vest - de altfel am simțit textura fiecărui strat de material din perete -, apoi în altă încăpere, mobilată ca o cameră de zi, apoi în a treia, o altă cameră de zi, toate neocupate, iar viteza a devenit mai mare. Nu se vedea nimic în afară de o lumină palidă gri-închis.

Deși mă concentram încă asupra d-lui Bahnson, în cele din urmă m-am oprit. Eram

într-o cameră de dimensiuni normale, un dormitor, în care erau trei oameni. Era un pat mare la stânga și doi adulți erau așezați pe el. O fetiță de vreo 5-6 ani stătea pe podea dincolo de pat, în partea stângă a acestuia.

Fetița s-a uitat direct la mine și a spus cu emoție:

- Știi ce ești!

79

ROBERT MONROE

M-am întors spre ea, cât de blând și de călduros am putut, pentru a nu o speria, și am spus:

- Știi? Bine! Ce sunt eu?

Ea nu a fost deloc speriată când a spus:

- Ești o proiecție astrală! (Este posibil ca ea să fi folosit un alt termen, cum ar fi „stafie”, dar, într-un fel sau altul, înțelegea perfect despre ce era vorba.)

Am întrebat-o unde locuiește și în ce an eram, dar ea nu a putut să-mi dea un răspuns, astfel că m-am întors spre cele două persoane de pe pat. Am încercat să fiu prudent, pentru a evita să-i sperii sau să-i enervez, dar era evident că ei erau deja, l-am întrebat în ce an eram, dar păreau că nu înțeleg (nu există concept de timp în superconștient?).

M-am concentrat asupra bărbatului și l-am întrebat numele său și unde locuiește. El a răspuns enervat. M-am îndepărtat fiindcă devenea tot mai deranjat și m-am uitat pe fereastră pentru a încerca să identific zona.

Dincolo de fereastră era un mic acoperiș, asemănător celui de deasupra unei intrări. Mai încolo era o stradă cu mulți copaci și o insulă

îngustă de iarbă în mijloc. Era o mașină parcată lângă bordură, o berlină de culoare închisă.

Am simțit nevoia să mă întorc în corpul fizic și m-am întors spre cei trei oameni, l-am întrebat dacă doresc să mă vadă „când îmi iau zborul”, la care fetița a devenit nerăbdătoare, iar adulții păreau ușurați. Am folosit tehnica extinderii, am trecut prin tavan și m-am reîntors fără probleme în corpul fizic.

Motivul rechemării: Uscăciunea gâtului cauzată de respirația orală.

Durata ieșirii din corp: 42 de minute.

Comentariu: Am verificat telefonic și am localizat această familie la adresa pe care bărbatul mi-a dat-o. Dacă aş invoca un pretext, ar fi oare potrivit să-i vizitez fizic?

80

Călătorii în afara corpului

De aici rezultă că ar fi necesar un efort mult mai mare și mai bine organizat pentru validarea substanțială a activităților în Tărâmul I. Un subiect și un grup divers format din oameni de știință și psihiatri nu este suficient. De asemenea, poate fi menționat că vizitele neașteptate făcute unor persoane nepregătite nu pot fi utile în acest stadiu de control. S-ar câștiga mai mult dacă asemenea oameni ar fi intervievați despre ceea ce au văzut și au simțit în timpul acestor imixtiuni în viețile lor. Dificultatea constă în localizarea acestor oameni. Este o excepție obținerea unor date suficiente pentru identificarea locului vizitat, așa cum s-a întâmplat în exemplul de mai sus.

De asemenea, când e posibil, este

interesant să se determine inconsistența observațiilor asupra activităților în Tărâmul I în timp ce ești în Starea a Doua. Cu excepția unor împrejurări neobișnuite, impulsurile „vizuale” sunt în nuanțe de alb și negru. Aceasta pare să fie adevărat în orice condiții de iluminare. Totuși, o lumină puternică și umbre creează percepții greșite. De exemplu, o lumină puternică reflectată de părul negru al unui bărbat dă impresia de păr mai degradă blond decât negru.

Iată un exemplu extras din note.

05.05.1961

Temperatură 15,5°C, umiditate ridicată, presiunea atmosferică medie, neutru fizic. După cină, seara devreme, într-o încercare planificată de a-l vizita pe dr. Puharich, când s-a folosit tehnica respirației cu gura deschisă pentru relaxare și s-a obținut starea de vibrație, după unele dificultăți, pentru care s-a utilizat tehnica de extindere la 90°, am aplicat ridicarea mentală simplă și m-am concentrat asupra dorinței de a-l vizita pe dr. Puharich. După o călătorie scurtă,

81

ROBERT MONROE

m-am oprit într-o camera. Acolo era o masă lungă și îngustă, cu câteva scaune și rafturi de cărți. Un bărbat stătea la masă și scria. El semăna cu dr. Puharich, dar avea părul mult mai deschis la culoare sau blond. L-am salutat, iar el s-a uitat în sus și a zâmbit, apoi a declarat că va dedica mai mult timp proiectului nostru, față de care s-a scuzat că a fost așa de neglijent. Am

spus că am înțeles, apoi am simțit o jenă care mă solicita în fizic și i-am explicat că trebuia să plec. El a declarat că îmi înțelege prudența, iar eu m-am întors și m-am îndreptat rapid înapoi spre corpul fizic. Am reintrat în acesta fără dificultate și am constatat că circulația sangvină a brațului drept era scăzută din cauza poziției neconfortabile și, astfel, era evident motivul pentru rechemare.

Comentariu: Când am verificat cu dr. Puharich, locul era corect, acțiunea a fost și ea corectă, dar el nu-și amintea de vizită. Lumina puternică de deasupra capului său putea cauza reflexia de păr „blond”.

Cele de mai sus ilustrează și problema comunicării. Dr. Puharich în stare de veghe, dar conștient de faptul că au fost făcute încercări specifice de a-1 „vizita”¹¹, nu și-a amintit de nicio asemenea întâlnire. Toți ceilalți factori s-au verificat cu precizie, cu excepția „discuției”¹¹ raportate. Acest lucru s-a întâmplat atât de frecvent în împrejurări asemănătoare, încât a devenit sursa multor discuții. La început s-a sugerat că fabulam în legătură cu aceste comunicări. Părea mai probabil că, dacă procedam astfel, apelam la cunoștințele mele despre cel vizitat - la un nivel inconștient - pentru a crea o conversație „autentică”¹¹. Această teorie a fost infirmată când unele comunicări au scos la iveală date cunoscute numai de al doilea interlocutor.

Încă o dificultate a călătoriei în Tărâmul I constă în factorul timp. Deși nefavorabile, cele mai propice perioade 82

pentru producerea unei relaxări profunde - atât de necesară pentru a crea Starea a Doua - sunt orele târzii din noapte.

Așadar, este destul de firesc să profiți de asemenea momente când este posibil. Este necesar un efort mai mic, iar separația este mai rapidă. Totuși, condițiile fiziologice și psihice care ajută la inducerea stării sunt imprevizibile și cunoscute incomplet. Acest dezacord determină ca numeroase experimente conduse pentru obținerea unor date verificabile să se termine cu eșecuri. Persoana vizitată nu efectua acțiuni raportabile în afară de faptul că era culcată și cufundată într-un somn profund. Aceste date au fost total scoase din categoria dovezi. Cei mai mulți oameni execută în fiecare noapte acest fel de „acțiuni”¹¹.

În mod similar, încercările de a valida experimente desfășurate la lumina zilei au produs partea lor de complicații. Fără o promisiune de a realiza un „contact” la o oră și un minut precizate, cei mai mulți oameni au continuat cu treburile lor obișnuite. Astfel, când au fost făcute asemenea „vizite”, ei nu erau găsiți neapărat într-o acțiune sau într-o condiție specială. Ca rezultat, micile activități - în mod normal lipsite de importanță - observate în cursul acestor vizite nu erau decât amintiri vagi ale contactatului, atunci când era nevoie de confirmare.

Avem tendința majoră să uităm detaliile unei activități de rutină. Te poți convinge singur de acest lucru. Pur și simplu, încearcă să îți reamintești cu precizie și în detaliu ce ai făcut,

să spunem, ieri după-amiază, la ora 15.33. Dacă ai desfășurat o activitate de rutină, există șansa să îți reamintești doar acțiunea. Detaliile exacte îți vor scăpa.

Totuși, experimentarea vizitării în Tărâmul I este extrem de importantă, pentru moment poate mai mult decât oricare altă încercare. Fiindcă numai prin vizite verificabile în Tărâmul I pot fi obținute suficiente date sigure despre

83

ROBERT MONROE

Corpul Doi și Starea a Doua. Adică suficiente pentru a determina studii serioase ale unor oameni de știință cu autoritate ai timpului nostru.

Numai prin asemenea studii concentrate și exhaustive poate fi realizată o breșă de natură revoluționară referitoare la Corpul Doi, progres aplicabil apoi cunoștințelor de bază ale omului. În lipsa acestora, ele vor rămâne, în cel mai bun caz, o enigmă nerezolvată și, în cel mai rău caz, o fantezie ridiculizată și inacceptabilă atât pentru filosof, cât și pentru omul de știință.

Din această cauză, leit-motivul în rapoartele experimentelor este să obții date verificabile. Iată, deci, un ultim experiment în Tărâmul I, efectuat în laboratorul de EEG al unui spital dintr-un campus universitar important.

Experimentul EEG-5, 19 iulie 1966

Sosit la laboratorul EEG al spitalului, la ora 21, după ce am condus mașina 112 kilometri de la Richmond. Fără senzație particulară de

oboseală. Somnolență mai devreme în timpul zilei, în jurul orei 13.00, dar nu m-am odihnit. Zi activă de la aproximativ ora 6.30 dimineata. Pe la ora 21.30 au fost atașați toți electrozii de către tehniciană, care a fost singura persoană prezentă când am sosit. M-am culcat pe un pat portabil de campanie, într-o cameră semiîntunecată, care avea o pernă și un cearșaf, mi-am scos cămașa, dar am păstrat pantalonii.

Am simțit disconfort în a-mi așeza capul, în special din cauza urechii presate pe pernă. La fel ca atunci când se doarme „pe o parte”, indiferent pe care anume, din cauza electrozilor atașați la urechi, ambele erau la fel de neconfortabile. După găsirea unei stări de confort aparent, am încercat să mă relaxez în mod natural, dar fără rezultat. Am

Călătorii în afara corpului

intrat, în cele din urmă, în modul de relaxare fragmentară (numărare care crește de la 1, apoi asociezi fiecărui număr o parte a corpului care începe de la picioare) și am urmărit cu ochii închiși acea parte a corpului în timp ce mă gândeam la număr și la comanda mentală de relaxare.

Am simțit o „deplasare” obișnuită a gândurilor în diferite momente și mi-am forțat de fiecare dată atenția înapoi spre tehnica de relaxare. Am trecut prin toate secvențele fără a atinge relaxarea completă, astfel că am reluat totul de la început. După aproximativ 45 de minute, fără să ating relaxarea completă, am decis să iau o pauză, așa că m-am ridicat (pe

jumătate) și am chemat-o pe tehniciană. M-am ridicat parțial, am fumat o țigară și am discutat cu tehniciană 5 sau 8 minute, apoi am decis să încerc iar. După un timp petrecut în încercarea de a ușura disconfortul de la ureche, m-am concentrat asupra ei pentru a o desensibiliza, însă cu succes parțial. Apoi, am intrat din nou în relaxare fragmentară. La jumătatea procedurii, în stare de perfectă conștientă (sau care așa părea), a apărut senzația de căldură. Am decis să încerc metoda „rostogolirii în afară” din corpul fizic (adică începerea rotirii ușoare în jurul axei, exact cum te-ai roti în pat cu ajutorul corpului fizic).

Am început să simt că mă învârteam și m-am gândit că pivotam cu adevărat corpul fizic. M-am simțit cum mă rostogoleam peste marginea patului de campanie și am întins mâna pentru a atenua căderea pe podea. Faptul că nu am lovit-o imediat m-a făcut să înțeleg că mă separasem.

M-am depărtat de corpul fizic, apoi am trecut printr-o zonă întunecată și am ajuns deasupra a doi bărbați și o femeie. „Vederea” nu era prea bună, dar a devenit mai bună pe măsură ce mă apropiam. Femeia înaltă, cu părul negru, de aproximativ 40 de ani (?), stătea pe o fotoliu dublu sau sofa. Așezat la dreapta ei era un bărbat. În fața ei, dar

ușor mai spre stânga, era al doilea bărbat. Toți trei îmi erau necunoscuți și purtau o discuție pe care nu am putut-o auzi.

Am încercat să le atrag atenția, dar nu am

reușit, în cele din urmă, m-am dus la ei și am ciupit-o pe femeie (foarte blând) pe partea stângă, imediat sub cutia toracică. Părea că reacționează, dar tot fără comunicare. Am decis să revin în corpul fizic pentru a mă orienta și a începe din nou. Înapoierea în fizic a fost realizată simplu, prin gândul la întoarcere. Când am deschis ochii fizici, totul părea în regulă. Am înghițit ca să-mi umezesc gâtul uscat și am închis ochii, apoi am lăsat să apară valul de căldură și am folosit aceeași tehnică de rostogolire. De data aceasta m-am lăsat să plutesc spre podea, lângă pat. Am coborât ușor și am putut să simt cum treceam printre diferitele fire ale aparatului EEG în drumul spre în jos.

Am atins ușor podeaua și atunci am putut să „văd” lumina care trecea prin ușa deschisă spre celelalte camere EEG. Cu grijă pentru a mă menține „local”, am intrat sub pat, dar am păstrat un ușor contact tactil cu podeaua și am plutit într-o poziție orizontală.

În timp ce vârfurile degetelor atingeau podeaua pentru menținerea poziției, am trecut încet prin ușă. Am căutat-o pe tehniciană, dar nu am găsit-o. Ea nu se afla în camera din dreapta (camera consolei de control), așa că am ieșit în camera mai îndepărtată, luminată intens. M-am uitat în toate direcțiile și, deodată, am găsit-o acolo. Dar nu era singură. Era cu un bărbat care stătea în picioare în stânga ei.

Am încercat să-i atrag atenția și am fost aproape imediat recompensat cu o izbucnire de bucurie caldă și fericire că am reușit să realizez ceea ce ne străduiam împreună să facem. Ea era cu adevărat emoționată și m-a îmbrățișat bucurasă și încântată, l-am răspuns la fel, însă am

sesizat ușoare conotații sexuale pe care aproape am reușit să le ignor.

86

*Călătorii în afara
corpului*

După un moment m-am retras, mi-am pus cu blândețe palmele pe fața ei - câte una pe fiecare obraz - și i-am mulțumit pentru ajutor. Totuși, nu a existat comunicare obiectivă, inteligentă, directă cu ea, alta decât cea de mai sus. Nu eram obosit pentru că eram prea emoționat de realizarea, în cele din urmă, a separării și a reușitei de a rămâne „pe loc”.

Apoi m-am întors spre bărbatul din cameră, care era cam de aceeași înălțime ca ea, cu părul ondulat, iar unele bucle îi cădeau pe tâmples. Am încercat să-i atrag atenția, dar nu am reușit. Din nou, cu rezervă, am decis să-l ciupesc cu blândețe, ceea ce am și făcut. Nu a manifestat vreun răspuns clar. Am simțit ceva care mă rechemă în corpul fizic, așa că m-am întors, am trecut prin ușă și am alunecat ușor în corp. Motivul disconfortului: gât uscat și pulsații ale urechii.

După ce am verificat că integrarea s-a făcut complet, că „mă simțeam” normal în toate părțile corpului, am deschis ochii, m-am sculat și am chemat-o pe tehniciană. Ea a intrat în cameră și i-am spus că am reușit în cele din urmă, că am văzut-o, dar împreună cu un bărbat. A răspuns că era soțul ei. Am întrebat-o dacă el a fost afară, iar ea a răspuns că a fost într-adevăr, că a venit să stea cu ea pe durata acestor ore târzii. Am întrebat-o de ce nu l-am văzut mai înainte, iar ea mi-a spus că „politica”

era să nu li se permită străinilor să-i vadă pe subiecți sau pacienți. Mi-am exprimat dorința să-l întâlnesc și a acceptat.

Tehniciană mi-a îndepărtat electrozii și am mers împreună afară, unde l-am cunoscut pe soțul său. Avea aproximativ aceeași înălțime cu ea și părul cârlionțat. După câteva fraze de politețe, am plecat. Nu am chestionat-o pe tehniciană sau pe soțul ei dacă au văzut, simțit sau remarcat ceva. Totuși, am avut impresia că el a fost cu adevărat omul pe care l-am observat în timpul activității non-fizice. Cea de-a doua impresie a mea a fost că tehniciană nu fusese

87

ROBERT MONROE

în camera consolei atunci când i-am vizitat, ci într-o altă cameră, unde stătea în picioare împreună cu el. E greu de stabilit dacă există o regulă strictă ca tehniciană să fie întotdeauna la consolă. Dacă ea ar fi convinsă că adevărul este mai important în acest caz, poate că acest al doilea aspect ar putea fi validat. Singura dovadă verificabilă - alta decât ce s-a înregistrat eventual cu aparatul EEG - constă în prezența soțului, de care nu am știut înainte de experiment. Acest din urmă fapt poate fi confirmat doar de tehniciană.

Urmare ulterioară importantă: Intr-un raport făcut doctorului Tart, tehniciană a confirmat că ea a fost într-o încăpere alăturată, împreună cu soțul său, în timpul „separării” indicate.

De asemenea, a confirmat că eu nu știam de prezența lui și nu îl întâlnisem în prealabil. Dr. Tart declară că în timpul activității

extracorporale aparatul EEG a înregistrat trasee neobișnuite și unice.

CapitoluX5

Infinitate, eternitate

Cea mai bună introducere în Tărâmul II este să ne închipuim o încăpere care are deasupra intrării inscripția „Vă rugăm lăsați aici toate ideile preconceptionale despre lumea fizică⁴⁴. Dacă obișnuirea cu ideea unui Corp Doi a fost o experiență dificilă, Tărâmul II poate fi acceptat cu dificultate. Este sigur că produce efecte emoționale fiindcă pășește cu fermitate pe ceea ce am acceptat ca realitate. Mai mult decât atât, multe dintre doctrinele și interpretările noastre religioase devin deschise întrebărilor.

Este suficient să spunem că numai unele dintre vizitele în Tărâmul II, prin Corpul Doi, au produs date verificabile, fiindcă aceste vizite nu se lasă ușor probate. În consecință, o bună parte din materialul despre Tărâmul II este o extrapolare prudentă.

Totuși, câteva sute de experiențe din această zonă au oferit o conexiune logică definită. Dacă $A \text{ plus } B \text{ egal } C$ de șaiszeci și trei de ori, există o probabilitate destul de mare ca A

ROBERT MONROE

Postulat: Tărâmul II este un mediu „nematerial” ce are legi ale mișcării și materiei care sunt destul de diferite de cele din lumea fizică. Este o imensitate ale cărei limite sunt necunoscute (acestui experimentator) și care are profunzime și dimensiuni de neînțeles minții finite, conștiente. În această vastitate se găsesc toate atributele Raiului și Iadului (vezi Capitolul 8), care sunt doar o parte din Tărâmul II. Este locuit - dacă acesta este cuvântul - de către entități cu diferite grade de inteligență și cu care comunicarea este posibilă.

Așa cum se menționează în analiza procentuală dintr-un capitol ulterior, noțiunile de bază sunt modificate în Tărâmul II. Timpul, după standardele lumii fizice, este inexistent. Există o succesiune de evenimente, un trecut și un viitor, dar nu există o separație ciclică între ele. Amândouă continuă să existe între aceleași limite cu „acum”. Măsurătorile - de la microsecunde la milenii - sunt inutile. Alte măsuri ar putea reprezenta acești factori în calcule abstracte, dar aceasta nu este sigur. Legile conservării energiei, teoriile câmpurilor de forță, mecanica ondulatorie, gravitația, structura materiei - totul rămâne să fie dovedit de cei mai versați decât mine în aceste domenii.

Înlocuirea tuturor pare să fie o primă lege. Tărâmul II este o stare de existență în care ceea ce noi catalogăm ca gând reprezintă izvorul existenței. Este forța creatoare vitală care

produce energie, dă formă „materiei” și oferă canale de percepție și comunicație. Suspectez că în Tărâmul II însuși șinele, sau sufletul, nu este altceva decât un vârtej organizat sau o discontinuitate a acestei esențe. Ești exact așa cum gândești.

În acest mediu nu există echipamente mecanice. Nu sunt necesare mașini, nave, avioane sau rachete pentru transport. Te gândești la deplasare și aceasta se realizează.

90

Călătorii în afara corpului

Nici telefonul, radioul, televiziunea sau alte mijloace de comunicație nu au valoare. Comunicarea este instantanee. Nu se văd ferme agricole, grădini, ferme zootehnice, fabrici de prelucrare sau piețe și magazine. În niciuna dintre vizitele mele experimentale nu a fost remarcată nevoia de alimente ca sursă de energie. Nu se cunoaște cum se face realimentarea cu energie - dacă aceasta se consumă cu adevărat.

„Simplul” gând este forța care satisface orice nevoie sau dorință, iar ceea ce gândești este matricea acțiunii, a situației și a poziției tale în această realitate superioară. Acesta este, în esență, mesajul pe care religia și filosofia au încercat să-l transmită de-a lungul secolelor - deși poate mai puțin eficient și adesea distorsionat. O fațetă descoperită a acestui mediu al gândurilor explică multe. Ea este de genul „ceea ce se aseamănă se atrage”.

Nu mi-am dat seama că ar exista o asemenea lege care acționează atât de precis. Pentru mine, ea a fost mai mult sau mai puțin o

abstracție. Proiectează aceasta în exterior și vei începe să apreciezi infinitele variații găsite în Tărâmul II. Destinația ta pare să fie bazată complet pe cele mai intime și constante motivații, emoții și dorințe. S-ar putea să nu vrei, în mod conștient, să „mergi” acolo - dar nu ai de ales. Supraconștientul tău (sufletul?) este mai tare și de regulă ia deciziile pentru tine. Ceea ce se aseamănă se atrage.

Aspectul interesant în această lume (sau lumi) a gândului din Tărâmul II este că aici se percepe ceea ce pare a fi materie solidă, dar și obiecte asemănătoare celor din lumea fizică. Ele sunt, evident, „create” de trei surse. Mai întâi, ele sunt produsul gândurilor celor care au trăit cândva în lumea fizică, ale căror modele încă persistă. Aceasta se realizează automat, Iară o intenție deliberată. A doua sursă este constituită de cei cărora le-au plăcut anumite lucruri materiale în

ROBERT MONROE

lumea fizică, pe care le-au re-creat - aparent pentru a mări atractivitatea mediului în Tărâmul II. Presupun că cea de-a treia sursă este constituită din ființe de inteligență superioară - mai conștiente de mediul din Tărâmul II decât cei mai mulți dintre locuitorii acestuia. Scopul lor pare să fie acela al simulării mediului din lumea fizică - cel puțin temporar - în beneficiul celor care tocmai au părăsit acea lume prin „moarte”. Aceasta este realizată pentru a reduce trauma și șocul „nou-veniților” prin introducerea, în stadiile timpurii de conversie, a

unor forme și aranjamente familiare.

Deja poate începe înțelegerea relației dintre Corpul Doi și Tărâmul II. Tărâmul II este mediul natural al Corpului Doi. Principiile implicate în activitatea sa, compoziția, percepția și controlul, toate corespund celor din Tărâmul II. Aceasta este, deci, cauza pentru care, în majoritatea încercărilor de realizare a unor călătorii experimentale, am fost condus undeva în Tărâmul II. Corpul Doi nu aparține de fapt lumii fizice. A-1 folosi pentru a merge să vizitezi casa lui George sau spre alte destinații fizice este ca și cum i-ai cere unui scufundător să coboare pe fundul oceanului fără costum de scafandru sau aparat pentru respirat. El poate să facă aceasta, dar nu pentru mult timp și nu de prea multe ori. Pe de altă parte, el poate merge în fiecare zi la magazinul aflat la un kilometru distanță fără efecte nocive. Astfel, călătoria spre puncte din lumea fizică este un proces „forțat” în Corpul Doi. Dacă profiți de cea mai ușoară relaxare mentală, Supraconștientul îți va ghida Corpul Doi în Tărâmul II. Este un lucru „natural” pentru el.

Conceptul nostru tradițional despre spațiu are mult de suferit când e vorba despre Tărâmul II. El pare că se întrepătrunde cu lumea fizică, însă întinderea sa trece cu mult dincolo de înțelegerea noastră. De-a lungul timpului au fost

avansate multe teorii despre „unde” anume s-ar afla Tărâmul II, dar puține sunt cele ce recurg la spiritul științific modern.

Toate vizitele experimentale în această zonă au ajutat prea puțin la formularea unei teorii acceptabile. Cel mai convenabil este conceptul ondulator, vibrațional, care presupune existența unei infinități de lumi, care lucrează la frecvențe diferite, dintre care una este cea fizică. Exact la fel cum undele de frecvențe diferite din spectrul undelor electromagnetice pot ocupa simultan spațiul, tot așa mulțimea lumilor din Tărâmul II poate să fie întrepătrunsă cu lumea noastră fizică, materială. Cu excepția unor condiții neobișnuite sau rare, simțurile noastre „naturale” și instrumentele noastre - care sunt, de fapt, extensia acestora - sunt complet incapabile să perceapă și să relateze această posibilitate. Dacă luăm în considerare această premisă, întrebării „unde” i se răspunde clar: „unde” este „aici”.

Istoria științelor umane susține această premisă. Nu am avut idee că există sunete dincolo de limitele auzului uman până nu am dezvoltat instrumente pentru a le detecta, măsura și crea. Până recent, cei care pretindeau că pot percepe ceea ce alții nu erau în stare erau considerați nebuni sau persecutați ca vrăjitori ori magicieni. Până la sfârșitul secolului trecut am fost capabili să percepem spectrul undelor electromagnetice numai în termeni de căldură și lumină, încă nu suntem conștienți de capacitatea creierului uman - un organism electrochimie - în termeni de transmisia și recepția radiației electromagnetice. Cu acest gol necompletat, e ușor de înțeles de ce știința modernă nu a început să ia în considerare capacitatea minții umane de a pătrunde într-o zonă unde nu a fost încă emisă o teorie serioasă.

Sunt atât de multe de spus despre Tărâmul II, încât nu ar fi practic să cităm direct din sutele de pagini de note. Vizitele apropiate sau îndepărtate în Tărâmul II sunt

93

ROBERT MONROE

cuprinse în cele mai multe rapoarte din capitolele următoare. Doar suma experiențelor poate conduce la evidențierea unui model pe baza căruia să avansăm întrebări la care se așteaptă răspunsuri. Pentru fiecare cunoscută pot exista un milion de necunoscute - dar, cel puțin, aici este un punct de plecare.

În Tărâmul II realitatea este compusă din cele mai profunde dorințe și cele mai înfricoșătoare spaime. Gândul este acțiune și niciun strat de inhibiție sau de condiționare a interiorului nu te protejează de ceilalți, iar onestitatea este cea mai bună politică fiindcă nu poate exista alta aici.

Dacă ținem seama de standardele de bază descrise mai sus, existența este într-adevăr diferită. Această diferență creează marile probleme ale acomodării, chiar când se încearcă o vizită acolo în timp ce te afli în Corpul Doi. Emoția brută, reprimată cu atâta grijă în civilizația noastră fizică, este eliberată cu toată puterea. A spune că la început aceasta este copleșitoare ar însemna să folosesc doar un eufemism. În lumea conștientă fizică, o asemenea stare ar fi catalogată ca fiind de tip psihotic.

Primele mele vizite în Tărâmul II mi-au scos la suprafață toate tiparele emoționale reprimare, pe care presupuneam vag că le-aș avea, plus

multe despre care nu știam că există. Ele mi-au dominat în așa măsură acțiunile, încât m-am întors în corpul fizic stupefiat și jenat de enormitatea lor, precum și de inabilitatea mea de a le controla.

Frica a fost tema dominantă - frica de necunoscut, de ființe străni (nonfizice), de „moarte“, de Dumnezeu, de încălcarea regulilor, de descoperire, de durere, pentru a numi doar câteva. Asemenea frici erau mai puternice decât dorința sexuală de unire, care, așa cum este menționat în altă parte, era prin ea însăși un obstacol enorm.

94

Călătorii în afara corpului

Una câte una, dureros și laborios, exploziile emoționale incontrolabile trebuiau să fie totuși stăpânite. Până când aceasta nu a fost realizată, nu a fost posibil niciun gând rațional. Fără respectarea riguroasă a acestui mod de a proceda, ele au început să revină. Este foarte asemănător procesului lent de învățare din nebunie a gândirii calme și obiective. Un copil învață să fie „civilizat“ în creșterea sa din copilărie până la stadiul de adult. Suspectez că ceva asemănător se întâmplă, din nou și din nou, în adaptarea la Tărâmul II. Dacă aceasta nu se întâmplă în timpul vieții fizice, ea devine activitatea primordială după moarte.

Aceasta implică faptul că zonele din Tărâmul II „cele mai apropiate“⁴¹ (în frecvență a vibrațiilor?) de lumea fizică sunt populate preponderent cu nebuni sau aproape nebuni, controlați de emoții. Acest lucru pare adevărat

în cea mai mare parte. Ei îi includ pe cei vii, dar adormiți sau drogați și ieșiți în Corpul lor Doi, și, foarte probabil, pe cei care sunt „moriți”, dar totuși conduși de emoțiile lor. Există dovezi relativ la primii, iar pentru cei din urmă pare probabil să fie așa.

Este de înțeles că această zonă apropiată nu este una în care să-ți faci plăcere să fii. Este un nivel sau un plan de care „aparții” până înveți mai mult. Nu știu ce se întâmplă cu cei care nu învață. Probabil rămân acolo pentru totdeauna. În momentul în care te disociezi de fizic prin Corpul Doi, te afli la marginea acestei secțiuni apropiate de Tărâmul II. Aici se întâlnesc tot felul de personalități descompuse și ființe agitate. Nu am remarcat să existe acolo un fel de mecanism de protecție pentru nofiți. Numai prin experimente prudente și uneori terifiante am fost în stare să învăț arta sau trucul de a trece prin zonă. Încă nu sunt prea sigur de toate elementele din acest proces de învățare și de aceea le-am prezentat numai pe cele evidente. Oricare ar fi

95

ROBERT MONROE

procesul, din fericire nu am întâmpinat dificultăți în aceste traversări timp de câțiva ani.

În afară de hărțuitori și de cele câteva conflicte deschise, notate în rapoartele următoare, motivația principală a acestor locuitori ai zonei apropiate este descărcarea sexuală în toate formele sale. Dacă este considerată produsul civilizației recente - care îi include atât pe cei „vii, dar ador- miți”, cât și pe

cei „morți” -, este destul de simplu de înțeles nevoia eliberării de presiunea acestei necesități fundamentale. Ideea este că toți cei aflați în această secțiune apropiată încearcă practicarea sexualității în termenii corpului fizic. Nu există nici cunoașterea, nici conștiința despre impulsul sexual așa cum se manifestă el în zone mai îndepărtate ale Tărâmului II. Influențat de condiționarea încă prezentă, indusă de propria noastră societate, mi-a fost adesea greu să nu particip, dat fiind că reacția era automată. Din fericire, poți învăța să controlezi acest factor.

Ceea ce se aseamănă se atrage.

Până acum, în niciun experiment nu am observat procesul morții. Totuși, concluzia că unele forme de existență din Tărâmul II urmează activitatea din timpul vieții din lumea fizică cunoscută este mai mult decât o presupunere. Experiențe asemănătoare celor ce urmează - care sunt consecvente sub aspectul conținutului de-a lungul ultimilor doisprezece ani - ar putea fi explicate oarecum printr-un alt concept. Însă, până acum, nimic altceva nu se potrivește atât de bine.

Într-unul dintre cazuri, tocmai părăsisem corpul fizic când am simțit o nevoie urgentă de a merge „undeva”. În timp ce am cedat insistenței, m-am deplasat la o distanță ce părea scurtă și m-am oprit deodată într-un dormitor. Un băiat era culcat în pat, singur. Părea să aibă 10 sau 11 ani. În mine acționa acea percepție interioară a identității, de-acum

Băiatul era însingurat și speriat și părea bolnav. Am stat cu el câțva timp și am încercat să-i aduc alinare, iar când s-a calmat, am plecat, dar i-am promis că voi reveni. Întoarcerea în fizic a fost lipsită de probleme și nu aveam idee unde am fost.

Câteva săptămâni mai târziu, am ieșit din corpul fizic și eram pe punctul să mă concentrez asupra unei anumite destinații, când mi-a apărut același băiat. M-a văzut și s-a apropiat de mine. Era derutat, dar nu speriat.

S-a uitat la mine și m-a întrebat:

- Ce să fac acum?

Nu m-am putut gândi pe loc ce să-i răspund, așa că mi-am petrecut brațul pe după umerii săi și l-am alinat cu o îmbrățișare.

M-am gândit: cine eram eu oare să-l învăț sau să-i dau un sfat în ceea ce părea un moment vital pentru el? Băiatul s-a liniștit și s-a relaxat în prezența mea.

- Unde merg eu? m-a întrebat cât se poate de natural.

Eu am spus singurul lucru ce părea logic atunci. I-am spus să aștepte acolo unde era, pentru că niște prieteni de-ai săi vor veni peste puțin timp și îl vor duce acolo unde trebuia să meargă.

Răspunsul meu părea să-l satisfacă, iar eu l-am mai ținut pe după umeri un timp. Apoi am devenit nervos din cauza unui semnal venit de la corpul fizic, așa că l-am bătut prietenește pe umăr și am plecat. Revenit în corpul fizic, mi-am găsit gâtul înțepenit din cauza poziției incomode. După ce mi-am îndreptat gâtul, am revenit din nou în Corpul Doi pentru a-l căuta pe băiat. Plecase sau nu am reușit să-l găsesc.

O informație colaterală interesantă: în ziua următoare, ziarele au relatat despre moartea unui băiat de 10 ani care suferea de o boală îndelungată. El a murit în cursul

97

ROBERT MONROE

după-amiezei, la scurt timp după ce am început eu experimentul. Am încercat să mă gândesc la o scuză acceptabilă pentru a-i aborda pe părinții săi, atât în ideea de a obține mai multe confirmări, cât și ca să le ușurez durerea, dar nu am găsit vreuna.

Numai atunci când ai reușit să treci peste stadiul de „emoție brută” poți să intri în nesfârșit de variatele - dar aparent bine organizatele - grupări de activități ale Tărâmului II. Este imposibil să-i transmiți altcuiva „realitatea” acestei eternități non-fizice. Așa cum au tot afirmat mulți în decursul secolelor trecute, trebuie să experimentezi tu însuși.

Foarte important este faptul că, în multe dintre locurile vizitate, locuitorii sunt „încă” umani. Diferiți, într-un mediu schimbat, dar încă au caracteristici umane (de înțeles).

Într-o vizită, am ajuns într-un mediu asemănător unui parc, cu flori bine îngrijite, copaci și iarbă, cu alei care traversau zona. În lungul aleilor se aflau bănci și erau sute de oameni care se plimbau alene sau stăteau pe bănci. Unii erau calmi, alții păreau puțin îngrijorați, iar mulți aveau aerul că sunt șocați sau dezorientați. Păreau nesiguri pentru că nu știau ce se va întâmpla în continuare. Am știut cumva că acesta era un loc de întâlnire unde nou-sosiții își așteptau rudele sau prietenii. Din

acest Loc al întâlnirii, prietenii îl vor lua pe fiecare nou-venit și îl vor duce în locul potrivit - cel căruia persoana respectivă „îi aparține“. Nu am avut niciun motiv pentru care să rămân acolo mai mult - în apropiere nu era nimeni pe care să-l recunosc -, așa că m-am reîntors fără incidente în corpul fizic.

Altă dată am pornit deliberat să explorez, în speranța că voi găsi un răspuns pe care să-l iau cu mine înapoi.

După disocierea în Corpul Doi, am început să mă mișc rapid, deoarece m-am concentrat asupra gândului că doresc să merg acolo unde există inteligențe mai înalte. Am

98

Călătorii în afara corpului

continuat să mă concentrez pe măsură ce mă deplasam în mare viteză printr-un spațiu vid ce părea nesfârșit. În cele din urmă, m-am oprit. Eram într-o vale îngustă ce părea normală din toate punctele de vedere. Acolo se aflau bărbați și femei îmbrăcați în robe de culoare închisă, lungi până la glezne. De data asta am decis, dintr-un motiv oarecare, să acționez altfel. M-am apropiat de câteva femei și le-am întrebat dacă știu cine sunt. Toate au fost foarte politicoase și m-au tratat cu mult respect, dar mi-au dat răspunsuri negative. M-am întors și i-am pus aceeași întrebare unui bărbat îmbrăcat într-o rasă de călugăr, care îmi părea nespus de familiar.

- Da, te cunosc, mi-a răspuns bărbatul.

În atitudinea sa era un sentiment puternic de înțelegere și prietenie. L-am întrebat dacă eu însumi știam cu adevărat cine sunt. El s-a uitat

la mine ca și cum ar fi privit un vechi și drag prieten care acum este amnezic.

- Ai să știi, mi-a spus el zâmbind blând.

L-am întrebat dacă știe cine am fost eu ultima oară, încercam să-l fac să-mi rostească numele.

- Ultima oară ai fost călugăr în Coshocton, Pennsylvania, a răspuns el.

Am început să mă simt stânjenit, așa că m-am scuzat și am plecat cu gândul să mă întorc în corpul fizic. De curând, un prieten, preot catolic, și-a dat osteneala să cerceteze posibilitatea ca într-o viață trecută eu să fi fost călugăr. Spre marea mea surpriză și spre încântarea sa, există o obscură mănăstire în apropiere de Coshocton. El s-a oferit să mă ducă acolo într-o vizită, dar n-am avut timpul (curajul?) necesar. Poate mai târziu...

Aș relata multe asemenea experiențe, însă fără să pot descrie în totalitate scopul și dimensiunea Tărâmului II. Le-am făcut vizite unor oameni ce păreau a fi în uniforme,

99

ROBERT MONROE

care manevrau echipamente sofisticate și care se identificau pe ei înșiși ca fiind, Armata Țintă" (așa a interpretat spiritul meu ceea ce s-a spus). Erau sute, fiecare așteptând o „însăr-cinare". Scopul lor nu a fost dezvăluit.

O altă vizită m-a dus într-un oraș bine administrat, unde prezența mea a fost imediat percepută ca fiind una ostilă. Am evitat să fiu „capturat"⁴⁴ numai prin desfășurarea unor acțiuni de evadare, de fugă, de ascundere și, în final, de ridicare drept în sus. Nu-mi dau seama ce

pericol reprezentam pentru ei.

Într-un mod mai direct, apariția acțiunilor foarte agresive confirmă din nou că Tărâmul II nu este numai un loc de liniște și fără conflicte. Într-o altă călătorie am fost acostat de către un om îmbrăcat într-un mod destul de obișnuit, îngrijorat, de data aceasta am așteptat să văd ce va face.

- Îl cunoști sau îți aduci aminte de Arrosio LeFranco? m-a întrebat el târăgănat.

Încă prudent, i-am răspuns că nu.

- Sunt sigur că îți vei reaminti de el dacă te vei gândi la trecut, a spus omul ferm.

Era o subtilă poruncă în glasul său, ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenit. I-am răspuns că sunt sigur că nu-mi reamintesc de nimeni cu acest nume.

- Nu cunoști chiar pe nimeni acolo, jos? m-a întrebat.

În momentul când i-am spus că nu cunosc, brusc am devenit neputincios și omul m-a prins. M-a apucat de un braț, dar am simțit și pe altcineva cum mă prinde de celălalt și încep să mă târască în direcția a ceea ce păreau a fi trei pete strălucitoare de lumină. M-am zbatut, iar în cele din urmă am scăpat și mi-am amintit să folosesc semnalul „Du-te în corpul fizic⁴⁴. Am plecat repede, iar după puțin timp eram înapoi în birou și în corpul fizic. Era evident că, din fericire, am fost luat drept altcineva.

O altă călătorie a avut caractere mai „umane”. Am ajuns nu într-un loc anume, ci doar

într-o zonă gri, și încercam să decid ce să fac. Intre timp s-a apropiat de mine o femeie.

- Eu fac parte din Biserica X și mă aflu aici să te ajut, a spus ea calm.

A venit mai aproape și i-am simțit imediat sexualitatea feminină, dar m-am retras fiindcă mă gândeam că Biserica X nu intenționa să mă ajute în acest fel. Greșeam.

După un moment, i-am mulțumit și m-am întors să văd un bărbat care stătea în apropiere și privea.

El a „vorbit” cu voce tare, încărcată de sarcasm.

-Acum ești pregătit să înveți secretele Universului?

Mi-am ascuns jena și l-am întrebat cine este.

-Albert Mather! a spus el aproape strigând.

De asemenea, am avut impresia că el îmi dădea mie acest nume.

- Sper că ești pregătit, a continuat el cu vocea plină de mânie, fiindcă nimeni nu și-a dat osteneala să-mi spună mie când am ajuns înapoi acolo.

Nu am mai auzit restul. Era ca și cum ar fi intervenit un fel de uruit static. M-am deplasat, nesigur de modul în care se va manifesta mânia sa, și m-am întors în corpul fizic fără probleme. Am verificat, dar nu am găsit nicio înregistrare istorică semnificativă despre un Albert Mather (cu *a* lung), care părea a nu avea nicio legătură cu pastorul Cotton Mather din secolul al XIX-lea.

Multe experiențe în Tărâmul II au fost mai prietenoase, așa cum este indicat în altă parte a cărții. În ansamblu, nu pare a exista un tipar

clar ce ar putea lămuri ce anume m-a atras în unele situații stranii. Poate că, în cele din urmă, acesta va fi vizibil.

101

ROBERT MONROE

Atunci când mă refer la această zonă, trebuie să adaug două situații neobișnuite care s-au repetat. De câteva ori, mișcarea în timpul deplasării, care de obicei este rapidă și lină, a fost întreruptă de ceea ce semăna cu o rafală violentă de vânt apărută în mediul prin care avea loc deplasarea.

Este ca și cum ai fi azvârlit de această forță necontrolată, purtat la întâmplare de ici-colo, la nesfârșit, ca o frunză în bătaia vântului. Îți este imposibil să te miști împotriva acestui șuvoi sau să i te opui. Poți doar să te lași purtat de el. În cele din urmă, ești împins la marginea curentului și ieși din el nevătămat. Nu există ceva care să-1 identifice, dar este perceput mai degrabă ca un fapt natural decât creat artificial.

A doua este semnul de pe cer. L-am observat de cinci sau șase ori atunci când eram escortat de „Ajutoare”. Este o serie incredibilă de simboluri rudimentare, înșirate pe un arc de cerc, direct deasupra unei părți a Tărâmului II. Când se face deplasarea prin zonă, toți trebuie să meargă în jurul acestei bariere fiindcă este solidă, nemișcată, de nedeplasat.

Simbolurile, atât cât a putut să stabilească „văzul” meu, erau rudimentare, asemănătoare figurii alungite a unui bărbat, a unei femei mai bătrâne, a unei case și a ceea ce păreau a fi ecuații algebrice. Am aflat istoria acestor semne

de la unul dintre „Ajutoare”⁴⁴. El mi-a spus-o cu un oarecare amuzament și aproape că se scuza. Se pare că, în urmă cu un timp aproape nemăsurat de lung, o femeie foarte bogată (nu mi-a fost precizat după ce standarde) și puternică a dorit să se asigure că fiul ei va ajunge în Rai. O Biserică s-a oferit să-i garanteze acest lucru cu condiția ca ea să plătească o imensă sumă de bani (*sic*)).

Femeia a plătit Bisericii, dar fiul ei nu a ajuns în Rai. Furioasă și răzbunătoare, femeia și-a folosit tot restul averii și puterea pentru a pune semnul pe cerul Raiului, astfel ca, 102

Călătorii în afara corpului

pentru eternitate, toți cei care îl văd să afle despre necinstea și nemernicia acelei Biserici.

Era ceva bine făcut. Numele femeii, al fiului ei și al Bisericii s-au pierdut în negura timpurilor. Dar semnul a rămas neschimbat, în ciuda eforturilor oamenilor de știință care, de-a lungul epocilor, au încercat să-l dărâme sau să-l distrugă. Motivul ușoarei jene și a încercării de a da o explicație erau datorate nu perfidiei vreunei secte obscure, ci imposibilității de a înlătura semnul! Ca rezultat, toate studiile asupra acestei părți a Tărâmului II trebuie să-l includă. Situația este foarte asemănătoare celei în care cineva ar crea un element chimic situat între cobalt și cupru. Dacă ai studiat chimia, ar trebui să incluzi acest element „ciudat”. Sau, dacă ar fi creată o imensă Lună artificială și ar fi mai presus de puterea științei noastre să o dea jos, studenții de la astronomie ar include-o în lecțiile lor ca pe ceva obișnuit.

Aceasta este povestea, așa cum mi-a fost ea spusă.

Cea mai mare dificultate este incapacitatea minții conștiente, antrenate și condiționate de lumea fizică să accepte existența acestui Tărâm II infinit. Tinerele noastre științe mentale vestice tind să-i nege existența. Religiile noastre îi afirmă existența printr-o abstracție vagă și distorsionată. Științele acceptate contrazic o asemenea posibilitate și nu pot găsi dovezi prin intermediul instrumentelor lor de măsurare și cercetare.

Mai presus de orice, există Bariera. Nimeni nu știe cu adevărat de ce există ea - cel puțin în lumea vestică. Este aceeași perdea care se lasă atunci când te trezești din somn și ți se șterge din memorie ultimul vis - sau amintirea vizitei tale în Tărâmul II. Asta nu implică faptul că orice vis este produsul unei vizite în Tărâmul II, dar unele dintre ele pot fi, la fel de bine, interpretări ale unor experiențe în Tărâmul II.

103

ROBERT MONROE

Interpretarea - reprezentarea în simboluri a experienței în Tărâmul II - nu face neapărat parte din Barieră. Mai degrabă, pare a fi efortul conștientului de a interpreta evenimentele supraconștiente din Tărâmul II, care sunt în afara capacității sale de a înțelege sau vizualiza.

Observațiile făcute prin intermediul Corpului Doi în Tărâmul I (Aici-Acum) au dovedit că funcțiile sau acțiunile cele mai comune erau supuse unei interpretări greșite - mai ales atunci când erau observate în afara contextului. Tărâmul II, un mediu total nefamiliar

conștientului, oferă o marjă și mai mare pentru erori de interpretare.

Așa cum se poate deduce, suspectez că majoritatea ființelor umane - sau chiar toate - au vizitat Tărâmul II, cândva, în timpul stării de somn. De ce sunt necesare asemenea vizite? Nu știu. Poate că într-o zi, într-un an oarecare, științele noastre despre viață vor descoperi această cunoștință și o nouă eră se va naște pentru omenire.

Cu aceasta va apărea o întreagă știință bazată pe datele despre Tărâmul II și relațiile noastre cu această lume minunată.

Cândva, într-o bună zi.

Asta dacă omenirea va putea aștepta atât de mult.

Capitolul 6

Imagine inversată

(În mod paradoxal, omul de știință poate să conceapă I astăzi mult mai ușor posibilitatea existenței zonei etichetate aici drept Tărâmul III decât cea a Tărâmului II. De ce? Fiindcă se potrivește cu ultimele sale descoperiri din fizică - mici dovezi pe care le-a descoperit în experimentele sale de bombardare a materiei, acceleratori, ciclotroane etc.

Cea mai bună cale de a te familiariza cu Tărâmul III este să iei, direct din note, experiențe semnificative care duc la el.

11.5.1958, după-amiaza

Vibrațiile au apărut rapid, ușor și nu erau deloc neplăcute. Când au devenit puternice, am încercat să mă desprind de fizic, dar fără rezultat. Orice gând sau combinație am încercat, rămâneam blocat acolo unde eram. Atunci mi-am amintit de trucul cu rotația, care operează exact ca și cum te-ai roti în pat. Am început să mă rotesc și am remarcat că fizicul nu se „rotea” împreună cu mine. M-am mișcat încet, iar după un moment eram „cu fața în jos” sau în opoziție

ROBERT MONROE

directă cu amplasamentul corpului meu fizic. În momentul când am ajuns în această poziție la 180° (defazaj, polaritate opusă?), a apărut un orificiu. Este singurul mod de a-l descrie. El părea, conform simțurilor mele, a fi un orificiu într-un perete cu o grosime de circa 60 cm și care se întindea la nesfârșit în toate direcțiile (în plan vertical).

Conturul orificiului avea exact forma corpului meu fizic. Am atins peretele și el părea neted și tare. Marginile orificiului erau relativ rugoase. (Toate aceste palpări au fost făcute cu mâinile non-fizice.) Dincolo de orificiu nu era decât întuneric. Nu era întunericul unei camere întunecoase, ci sentimentul unei distanțe și al unui spațiu infinite, ca și cum mă uitam printr-o fereastră la ceva îndepărtat. Am simțit că, dacă aș avea o vedere suficient de bună, aș vedea probabil stelele și planetele apropiate. Așadar, impresia mea a fost de spațiu exterior profund, dincolo de sistemul nostru solar, departe, la o distanță incredibilă.

M-am deplasat atent prin orificiu, ținându-mă de marginile lui și trecându-mi capul prin el cu multă grijă. Nimic. Nimic decât ceva negru. Nu erau oameni, nimic material. M-am retras în mare viteză din cauza senzației deosebit de stranii. M-am rotit înapoi cu 180° și am simțit cum mă contopesc cu corpul fizic și m-am ridicat. M-am trezit în plină zi, lumina era exact așa cum o lăsasem, aparent cu doar câteva minute mai înainte. Durata reală: 1 oră și 5 minute!

18.11.1958, noaptea

Vibrațiile au apărut cu putere, dar nimic altceva. Din nou, m-am gândit să încerc rotația. Când am făcut-o, procedeul a funcționat și m-am rotit încet la 180°. Erau acolo peretele și orificiul, precum și spațiul negru de dincolo de el. De data aceasta eram mult mai prudent. Am strecurat cu

106

Călătorii în afara corpului

grijă o mână prin orificiu, în întuneric. Am fost stupefiat când o altă mână mi-a luat-o pe a mea și a scuturat-o ca într-un salut! O percepeam ca o mână de om, caldă la atingere. După acel contact, mi-am retras mâna rapid. Încet, am reintrodus mâna în orificiu. Cealaltă mână mi-a strâns-o din nou pe a mea și mi-a plasat o carte de vizită în ea. Mi-am retras mâna și m-am „uitat” la cartea de vizită. Pe ea era scrisă o anumită adresă. Am returnat cartea de vizită prin orificiu, ne-am dat mâinile din nou, mi-am retras mâna, m-am rotit înapoi la poziția normală, m-am contopit cu fizicul și m-am ridicat.

Foarte neobișnuită întâmplare! Voi cerceta această adresă de pe Broadway, dacă există în New York.

05.12.1958, dimineața

M-am rotit din nou și iarăși am găsit orificiul. Încă prudent, m-am apropiat de orificiu, dar de data aceasta mi-am băgat ambele mâini

prin el. Instantaneu, ambele au fost apucate de alte două mâini. Atunci, pentru prima oară în decursul tuturor experimentelor mele, mi-a fost rostit numele. O voce - feminină, slabă, ascuțită și presantă (exact ca și cum cineva încerca să mă trezească din somn, dar fără să mă sperie prea tare) - m-a chemat:

- Bob!Bob!

Am fost speriat la început, apoi mi-am revenit și am întrebat:

- Cum te numești?

(Am căutat mereu o dovadă verificabilă!)

Când am „rostit” aceste vorbe, acolo părea că se desfășoară o mișcare sau o activitate intensă, ca și cum vorbele mele creaseră efectul căderii unei pietre într-un lac cu apă liniștită - valuri, agitație, trosnituri etc. Vocea mi-a repetat

107

ROBERT MONROE

numele, eu am repetat întrebarea, iar cele două mâini mi le țineau încă pe ale mele.

Pentru a fi sigur că eram complet conștient, că rosteam corect cuvintele, mi-am retras mâinile, m-am rotit la 180°, m-am contopit cu fizicul, m-am ridicat și am rostit întrebarea cu voce tare. Satisfăcut, m-am culcat înapoi, m-am rotit și am pus din nou întrebarea prin orificiu. Nu mi s-a răspuns. Am continuat să încerc până am simțit cum vibrațiile slăbesc și, în acel moment, am știut că nu mai pot menține starea aceea mult timp. Atunci m-am rotit, m-am întors înapoi în fizic și la normalitate.

27.12.1958, noaptea

După instalarea vibrațiilor, așa cum mă așteptam, am găsit din nou orificiul. Mi-am adunat curajul și, încet, mi-am strecurat capul prin orificiu. În momentul când am făcut acest lucru, am auzit o voce care spunea cu mare emoție și surpriză:

-Vino aici repede! Privește!

Nu am văzut pe nimeni (aceasta putea să fie rezultatul închiderii ochilor pentru a menține efectul vibrațiilor, adică distragerea atenției de vederea fizică). Acolo era tot întuneric. Celălalt nu părea să vină, așa că vocea a chemat din nou, grăbită și emoționată. Vibrațiile păreau să slăbească, așa că mi-am retras capul afară din orificiu și m-am rotit înapoi în fizic, fără incidente.

15.01.1959, după-amiaza

Vibrațiile au apărut în cele din urmă, iar eu m-am rotit pentru a examina din nou orificiul. Era acolo, la 180°. Am fost puțin nervos când mi-am trecut o mână prin el. Dar mi-am spus, în timp ce zâmbeam mental și relaxat, ei bine,

Călătorii în afara corpului

fie ea mână, gheară sau labă, eu sunt prietenos. Cu aceasta, o mână mi-a apucat-o pe a mea și mi-a strâns-o în chip de salut, iar eu am răspuns la strângere. Am simțit în mod clar un sentiment de prietenie din cealaltă parte. M-am întors în fizic prin rotație, după o mică dificultate. Emoționat, uitasem atât rotația, cât și semnalul de reîntoarcere la normal!

21.01.1959, noaptea

Ca o acțiune preliminară, am încercat iarăși orificiul. După ce au început vibrațiile, rotația a decurs lin și atunci mi-am introdus adânc un braț în orificiu. Când am trecut prin orificiu și cel de-al doilea braț, ceva ascuțit părea că se înfinge în palma mea, ca un cârlig, iar când am încercat să mi-o retrag, s-a înfipt tot mai adânc. În cele din urmă am reușit, însă oarecum supărat. Am simțit ca și cum „cârligul” mi-ar fi trecut chiar prin mână. Nu era neapărat dureros, dar efectul era neplăcut. M-am rotit spre fizic și m-am uitat la mâna dreaptă, fizică. Nu existau urme fizice sau senzoriale (deși senzația înțepării era prezentă).

25.01.1959, noaptea

Alt experiment cu orificiul, cu aceeași schemă de vibrație, cu rotire la 180°. Am pătruns cu grijă în orificiu.

O mână a prins-o din nou pe a mea și a ținut-o ferm (fără cârlig!). Apoi, mâna a trecut-o pe a mea unei a doua mâini. Am desfăcut ușor această a doua mână și am pipăit în sus. Era chiar un braț și un umăr. Eram pe cale să explorez mai mult, când vibrațiile păreau că se atenuază, iar eu mi-am tras brațul înapoi și m-am rotit în fizic. Nu au existat indicii de nevoie pentru reîntoarcerea în fizic, nici brațe sau picioare amortite, nu se auzeau zgomote. Probabil că reîntoarcerea mi-a fost declanșată de un sunet ocazional.

05.02.1959, după-amiază

Poate că îngrijorarea mea în ceea ce privește orificiul este justificată. Am urmat aceeași schemă de abordare, vibrații și rotație la 180° , am pătruns în orificiu și la început nu am simțit nimic. Am pătruns mai adânc și deodată am simțit ca și cum o mână mi-ar fi fost cufundată, brusc, în apă fierbinte încărcată electric (cea mai precisă descriere). Am re-tras-o foarte repede, m-am rotit și m-am ridicat fizic. Mâna fizică era fără putere și mă furnica. Din poziția corpului meu nu reieșea că ar fi fost vorba de o proastă circulație sangvină, în aproximativ 20 de minute, amorțeala și furnicăturile au dispărut lent.

15.02.1959, după-amiază

Am experimentat ridicarea și coborârea pe verticală, apoi m-am rotit spre orificiu. Plin de curaj, m-am împins prin el într-o mișcare rapidă, exact cum un înotător s-ar strecura printr-un orificiu sub apă. l-am simțit cealaltă parte, iar peretele era asemănător cu cel de pe partea „mea”. Am încercat să „văd”, dar nu era altceva decât ceva negru profund. M-am decis să rezolv problema, odată pentru totdeauna. M-am împins cu putere în direcția opusă orificiului și m-am întins mai departe, în aceeași linie cu acesta.

Am început să mă mișc lent și curând am accelerat rapid. Am continuat să mă mișc mai repede și aveam doar o senzație slabă de frecare pe corp. în timp ce mă deplasam cu ceea ce părea o viteză foarte mare, am continuat să aștept și să sper că „ajung” undeva. După ceea ce mi s-a părut a fi un interval foarte mare de

timp, am devenit îngrijorat. Tot nu „vedeam” nimic, nu simțeam nimic. În cele din urmă, am devenit nervos. Frica de a nu mă pierde a început să mă cuprindă. Am încetinit, m-am oprit, m-am întors și m-am extins i io

Călătorii în afara corpului

înapoi, în direcția orificiului. Întoarcerea mi-a luat exact tot atât timp cât îndepărtarea. Eram destul de îngrijorat când, în sfârșit, am văzut lumina prin orificiul de deasupra. Am plonjat spre el, am trecut, m-am rotit și m-am sculat în corp fizic. Durata a fost de 3 ore și 15 minute!

23.02.1959, noaptea

Orificiul este populat! În această seară (la 19.30) am trecut prin vibrație și rotire la 180°, dar de data aceasta, fără multă ezitare, m-am împins prin orificiu și m-am ridicat. Imediat m-am simțit în prezența cuiva care era acolo, în picioare. Mai degrabă i-am simțit prezența decât l-am văzut (impresia: bărbat). Pentru un motiv pe care nu-l înțeleg nici măcar acum, când îmi reamintesc în liniște, m-am aruncat plin de recunoștință în fața lui și am izbucnit în plâns. După un moment m-am calmat, m-am retras cu grijă, am trecut prin orificiu, m-am rotit înapoi în corpul fizic și m-am ridicat. Cine a fost? De ce am reacționat eu atât de emoțional?

27.02.1959, noaptea

Decis să aflu câteva răspunsuri (sau măcar unul) despre orificiu, am aplicat schema de vibrație și rotație la 180' și am trecut intenționat prin el. Era tot negru și întunecat, dar nu

neplăcut, fără mâini și fără prezențe. Am simțit ceva solid sub mine, așa că m-am străduit foarte tare să deschid ochii și să „văd”. Am reușit și am văzut totul. Stăteam în apropierea unei clădiri (mai degrabă un hambar decât o casă), într-o zonă întinsă, asemănătoare unei fânețe. M-am gândit să încerc să mă ridic spre cerul senin, albastru intens, fără nori, dar nu părea că mă ridic de la pământ. Poate că aici aveam greutate. La o distanță de circa treizeci de metri era ceea ce părea a fi o scară, așa că m-am dus spre ea și am înțeles că

111

ROBERT MONROE

era un fel de turn, cam de trei metri înălțime. Ca o pasăre care are nevoie de spațiu ca să-și ia zborul, m-am cățarat până în vârful turnului, am pășit lateral și mi-am luat zborul, dar m-am prăbușit imediat pe pământ, cu o bufnitură puternică! Cred că am fost surprins, la fel cum trebuie să se simtă o pasăre cu aripile tăiate. M-am ridicat în picioare și am înțeles ce nebunește am acționat. Nu urmasem procedurile corecte. Chiar și „aici”, acestea trebuiau respectate. Mi-am ținut mâinile întinse în sus și m-am ridicat cu ușurință. În vreme ce mă deplasam lent deasupra pajiștii și mă bucuram de priveliște, ceva a trecut în zbor pe lângă mine. M-am întors la timp pentru a-l vedea cum se îndrepta spre perete și orificiu. Într-un fel, îmi era frică. M-am gândit că acest ceva va trece prin orificiu și va încerca să intre în corpul meu, așa că m-am rotit în zbor și m-am grăbit să trec înapoi. Prea târziu am înțeles că ceea ce crezusem că este orificiul

era o fereastră, pe o latură a clădirii, așa că am trecut prin fereastră și am intrat în întuneric. Am pipăit împrejur și acolo se afla conturul orificiului. Am trecut prin el, m-am rotit și m-am sculat în corpul fizic.

Totul părea normal, eram acolo unde trebuia, momentul trecerii era corect, așa că m-am dus înapoi! Pentru că vibrațiile erau încă puternice, m-am rotit la 180° , am trecut prin orificiu și afară în plină lumină. Mai atent în această călătorie, am remarcat doi oameni, un bărbat și o femeie, care stăteau pe scaune afară, în apropierea clădirii. Nu am putut să intru în contact cu bărbatul, dar femeia (fără altă identificare fizică) părea să știe că sunt acolo. Am întrebat-o dacă știe cine sunt, dar nu am primit altceva în afară de sentimentul că era conștientă de mine. Vibrațiile au început să slăbească, așa că m-am retras, am plonjat în orificiu, m-am rotit și m-am sculat. Durata întregului episod a fost de 40 de minute.

112

Călătorii în afara corpului

Ce concluzii se pot trage din aceste experiențe? Luate așa cum par, ele se adaugă oricum unor halucinații neobișnuite. În cel mai bun caz, observațiile arată o schemă de evoluție.

Mai întâi, se pare că nu există nimic scris despre asemenea experiențe pentru a avea un termen de comparație. Acestea nu au fost incidente spontane, ci unele deliberat planificate și repetate sistematic. Luate ca atare, ele par a fi unice.

În al doilea rând, experimentele erau

repetabile după următoarea schemă: 1) instalarea „vibrațiilor”¹¹, urmate de 2) o rotație cu 180° și 3) apariția „orificiului”¹¹. Experimentul nu s-a produs o singură dată, ci de cel puțin unsprezece ori. Rotația cu 180° oferă o speculație interesantă. Referirea la „defazaj”¹¹ și deplasarea aparent identică, exact în direcție opusă, merită atenția fizicianului. Studiul relațiilor de fază ale formelor ondulatorii aplicate acestui caz ar putea conduce la o teorie productivă.

Întunecimea orificiului a fost determinată, în mod evident, de înseși limitele „văzului”¹¹ meu. În experimentele de început, reducerea vederii a fost autoimpusă fiindcă am simțit-o ca pe o cerință necesară pentru a menține starea de vibrație. Dovada pare a fi că, atunci când am decis sau am încercat să văd, am și reușit. Într-adevăr, ar fi fost interesant dacă aș fi decis să-mi folosesc văzul în timpul „zborului”¹¹ acelaia foarte lung, de explorare. S-ar fi putut afla multe răspunsuri.

Experiența cu „mâinile”¹¹ desfide orice explicație. Nu există dovezi care să indice că aș fi fost condiționat sau influențat când am descoperit mâna pentru prima dată. A doua și următoarele experiențe puteau totuși să aibă asemenea surse. Dar această supoziție nu invalidează, în niciun fel, prima dintre aceste impresii. Cartea de vizită cu adresa

poate fi clasificată printre amintirile din trecut, asociată cu strângerea de mână a unei prime întâlniri. Rămâne totuși inexplicată „înfigerea

cârligului⁴¹ în palma mea.

A rosti numele cuiva nu e ceva neobișnuit în alte împrejurări. Există numeroase rapoarte referitoare la asemenea voci fără sursă, atât în stare de veghe, cât și în stare de somn. Au fost formulate diferite teorii psihologice pentru a explica evenimentul, dar cu un succes parțial.

Cea mai interesantă a fost relatarea privind faptul că o altă persoană sau un grup a descoperit că am pătruns prin orificiu. Conform cu rapoartele publicate, făcute de alți experimenatori, pătrunderea în „orificiu”⁴¹ a fost vizibilă pentru o persoană sau o inteligență situată într-o anumită poziție, alta decât cea aflată în imediata apropiere. Dacă această experiență a urmat schema altor asemenea rapoarte, elementul timp ar trebui să fie identic. Nu există niciun mijloc de a verifica, într-un fel sau altul, acest aspect. Reacția mea emoțională față de întâlnirea cu „Cineva”⁴⁴ a avut multe dintre trăsăturile unei experiențe mistice. Este semnificativ faptul că am trăit o stare de extaz smerit, care mi-a declanșat o descărcare emoțională.

Acesta a fost începutul. Au urmat o serie de experimente care erau remarcabile prin consistența datelor și care sfidau orice explicație istorică. Intelectul curios nu poate să nege experiența colectivă pe motiv că ar fi o halucinație.

Dacă rezumăm, Tărâmul III s-a dovedit a fi o lume fizic-materială, aproape identică cu a noastră. Mediul natural înconjurător este același. Există copaci, case, orașe, oameni, obiecte și toate accesoriile unei societăți

rezonabil de civilizate. Există cămine, familii, afaceri și oameni care lucrează pentru a-și câștiga existența. Există drumuri pe care circulă vehicule. Există căi ferate și trenuri.

114

Călătorii în afara corpului

Acum să examinăm acel „aproape”. La început m-am gândit că Tărâmul III nu era altceva decât o parte a lumii noastre, necunoscută atât de mine, cât și de cei interesați. Avea toate aparențele să fie așa. Totuși, un studiu mai atent a arătat că nu poate fi nici din prezentul, nici din trecutul lumii noastre materiale.

Dezvoltarea științifică nu este compatibilă cu cea de aici. Nu există aparate electrice de niciun fel. Electricitate, electromagnetism și tot ceea ce este înrudit cu acestea sunt inexistente. Nu există lumină electrică, telefoane, radiouri, televizoare sau surse de energie electrică. Nu există mașini cu combustie internă, benzină sau țiței ca surse de energie. Totuși, este folosită energia mecanică. La o examinare atentă a unei locomotive care trăgea un șir de vagoane de pasageri de modă veche, s-a dovedit a fi acționată de o mașină cu aburi. Vagoanele păreau a fi confecționate din lemn, iar locomotiva din metal, doar că avea o formă diferită față de locomotivele noastre. Ecartamentul căii ferate era mult mai mic decât al nostru, mai mic decât cel al liniilor ferate înguste din munții noștri.

Am observat în detaliu modul de manevrare al unei locomotive. Nu a fost folosit nici lemn,

nici cărbune ca sursă de căldură pentru a produce abur. În loc de acestea, niște rezervoare mari de lichid erau deplasate cu grijă de sub cazan, desprinse și apoi duse pe niște cărucioare mici într-o clădire cu pereții mari și groși. Containerele aveau niște protuberanțe asemănătoare unor țevi care ieșeau din partea superioară. Oamenii, protejați de niște ecrane, schimbau containere cu prudență și nu-și slăbeau vigilența, ce le intrase în reflex, până când acestea erau în siguranță în clădire, iar ușa era închisă. Conținutul containerelor era „fierbinte” - fie datorită căldurii, fie datorită radiațiilor. Acțiunea tehnicienilor indica, mai degrabă, a doua variantă.

115

ROBERT MONROE

Străzile și drumurile sunt diferite, în principal ca dimensiuni. „Benzile” pe care circulă vehiculele sunt cam de două ori mai largi decât ale noastre. Automobilele lor sunt mult mai late. Chiar și cel mai mic vehicul are o singură banchetă pe care încap cinci sau șase persoane. Vehiculul standard are doar o banchetă fixă, cea a șoferului. Celelalte locuri sunt, mai degrabă, ca niște scaune de salon, plasate în jurul unui spațiu care măsoară aproximativ cinci pe șapte metri. Sunt folosite roți, dar fără cauciucuri umflate. Schimbarea direcției este realizată cu o singură bară orizontală. Sursa de energie mecanică este plasată undeva în spate. Viteza lor de deplasare nu este foarte mare - ceva între 25 și 30 km/oră. Traficul nu este aglomerat.

Vehiculele autopropulsate există sub forma

unor platforme cu patru roți care sunt conduse cu picioarele, prin acțiunea asupra roților din față. Un mecanism acționat de brațe transferă energie la roțile din spate, foarte asemănător cu mașinuțele cu pedale ale copiilor de altădată. Acestea sunt folosite pe distanțe mici. Acolo, obiceiurile și rânduielile nu sunt ca ale noastre. Cele câteva pe care le-am aflat au un fundal istoric, cu diferite evenimente, nume, locuri și date. Totuși, în timp ce stadiul de evoluție al omului (mintea conștientă interpretează locuitorii ca oameni) pare să fie identic, evoluția tehnică și socială nu e complet la fel.

Am făcut cea mai importantă descoperire la puțin timp după ce mi-am luat curajul de a extinde expedițiile în Tărâmul III. în ciuda indicațiilor de început, oamenii de acolo nu erau conștienți de prezența mea până când nu am întâlnit și m-am „contopit” temporar și involuntar cu cineva, care poate fi descris doar ca „eu” care locuiește „acolo”. Singura explicație la care mă pot gândi este că eu, complet conștient că exist și trăiesc „aici”, am fost atras și

Călătorii în afara corpului

am început temporar să locuiesc în corpul unei persoane foarte asemănătoare mie însumi de „acolo”.

Când acest fapt a avut loc - și a început să fie un proces automat când mergeam în Tărâmul III am preluat, pur și simplu, corpul „său”. Atunci când l-am înlocuit temporar, nu aveam conștiința prezenței sale mentale. Cunoștințele

despre el și activitățile lui, despre trecutul său mi-au fost relevate de către familia sa și din ceea ce, în mod evident, era banca de date din creierul său. Deși știam că eu nu sunt el, am putut să simt obiectiv șabloanele emoționale ale trecutului său. M-am întrebat ce neplăceri i-am cauzat ca rezultat al perioadelor de amnezie create prin intruziunea mea. Unele probabil că i-au provocat multe neplăceri.

Iată care era viața lui: la prima intruziune, „eu de acolo” era un om relativ singuratic. Nu avea succes în domeniul său (arhitect-constructor) și nu era prea sociabil. Provenea din ceea ce se poate clasifica a fi un grup cu venituri mici și a reușit să intre în ceea ce noi numim o facultate de mâna a doua. A petrecut perioada de început a carierei sale într-un oraș mare, într-un serviciu obișnuit. Locuia cu chirie la etajul doi al unei case cu apartamente mobilate și lua un autobuz pentru a merge la serviciu. Orașul îi era străin și și-a făcut puțini prieteni. (Întâmplător, autobuzul era foarte lat, avea opt locuri unul lângă altul, iar locurile urcau în spatele șoferului în șiruri succesive, astfel că toți puteau să vadă drumul din față). Prima mea intruziune l-a prins tocmai când cobora din autobuz. Șoferul s-a uitat la el cu suspiciune când am încercat să plătesc călătoria. Se pare că acolo nimeni nu plătește.

Următoarea intruziune s-a întâmplat într-un moment de criză emoțională. „Eu de acolo” a întâlnit-o pe Lea, o femeie tânără și bogată, cu doi copii, un băiat și o fată, ambii cu vârste sub patru ani. Lea era tristă, melancolică și o

persoană cumva preocupată, care părea să fi suferit o tragedie majoră în viață. Aceasta avea ceva legătură cu fostul ei soț, dar nu era clar ce anume. „Eu de acolo” am întâlnit-o accidental și am fost profund atras de ea. Cei doi copii au aflat în el un companion minunat. Lea părea puțin interesată la această primă întâlnire. Răspunsul său major consta în atenție și căldură pentru copiii ei.

La scurt timp după aceea, a avut loc o altă intruziune în acel corp, tocmai când „eu de acolo”¹¹ și Lea îi anunțam pe prietenii ei că urma să ne „căsătorim”¹¹ (care are o conotație ușor diferită). Prietenii au fost consternați, în principal pentru că trecuseră numai treizeci de zile (?) de la evenimentul major întâmplat în viața ei (divorț, moartea soțului sau o debilitate fizică). „Eu” eram încă puternic atras de ea, iar Lea era în continuare tristă și reținută.

O intruziune ulterioară s-a întâmplat când Lea și „eu” trăiam într-o casă dintr-un mediu semipastoral. Casa era situată pe o colină joasă, avea ferestre rectangulare lungi și streșini foarte largi, asemănătoare pagodelor. Calea ferată se curba după colină la o distanță de circa trei sute de metri, iar șinele veneau în linie dreaptă dinspre partea dreaptă, treceau apoi prin fața colinei, o înconjurau spre spate și spre stânga. Acolo era o iarbă verde, înaltă, de la scările de intrare în casă și până în jos, peste colină. În spatele casei, „eu de acolo”¹¹ aveam un birou - o clădire cu o singură cameră în care lucram.

De data aceasta, Lea a intrat în birou și a

venit spre masa de lucru tocmai când am pătruns în acel corp.

- Muncitorii vor să împrumute câteva dintre uneltele tale, a spus ea.

M-am uitat la ea năuc. Nu eram sigur ce să spun, așa că am întrebat-o care muncitori.

- Oamenii care lucrează la drum, desigur.

118

Călătorii în afara corpului

Ea încă nu remarcase nimic anormal. înainte să înțeleg ce efect ar putea avea, am spus că nu erau muncitori care să lucreze la drum. Atunci ea s-a uitat fix la mine, cu o suspiciune care creștea. Nu eram deloc sigur ce trebuia să fac în continuare, așa că am părăsit corpul și m-am întors prin orificiu.

O altă intruziune plină de rezultate a avut loc atunci când „eu de acolo” am organizat laboratorul. El nu era prea calificat pentru cercetări, dar a decis că este capabil să facă un fel de noi descoperiri. Intrase în posesia unei enorme magazii (probabil cu ajutorul averii Leei), pe care a împărțit-o în încăperi mici în care făcea un fel de experimente. L-am înlocuit în corpul său în mijlocul uneia dintre ele, dar nu am fost capabil să-mi dau seama ce urma să se întâmple în activitatea sa de rutină. Exact atunci, Lea a intrat în încăpere împreună cu niște vizitatori ca să le arate genul de activitate desfășurată de el în renovarea clădirii. Eu (în corpul lui, „eu de acolo”) stăteam, incapabil să vorbesc, atunci când Lea m-a rugat să le relatez despre munca pe care o făceam. Cumva

stânjenită, Lea a condus cuplul într-o altă cameră. Am ezitat când „eu de acolo“ ar fi trebuit să-i urmeze.

Am încercat să „simt“ un model de activitate pe care el ar fi trebuit să o desfășoare. Tot ceea ce am putut afla a fost că el încerca să dezvolte noi modalități de spectacole teatrale, să proiecteze scene de teatru, sisteme de iluminare și scaune - totul într-o încercare de a face din vizionarea unei piese o experiență puternic subiectivă. Doar cu aceste informații din ceea ce își amintea el, am părăsit corpul când i-am auzit că se întorc, pentru a evita astfel să-i complic în continuare viața.

La o altă intruziune, era în derulare o vacanță în munți. „Eu de acolo“, Lea și cei doi copii mergeam de-a lungul unui drum montan cu serpentine, fiecare cu câte un

119

ROBERT MONROE

vehicul autopropulsat de tipul celui descris mai sus. L-am „înlocuit⁴¹ fără să vreau, tocmai când au ajuns la baza unui deal și începeau urcușul pe un altul. Pentru că vehiculul îmi era necunoscut, am încercat să-l fac să urce următorul deal, dar curând m-am rostogolit în afara drumului, pe o mică grămadă de noroi. În vreme ce ei așteptau ca eu să ajung înapoi pe drum, am început să comentez că existau modalități mult mai bune de deplasare decât acesta. Acest comentariu a declanșat ceva în Lea, care a devenit deodată tăcută. De ce, nu știam. (Sunt sigur că „eu de acolo“ știa.) Am încercat să-i spun că eu nu eram cine credea ea, dar am înțeles că această mărturisire nu ar fi făcut decât să înrăutățească

lucrurile. Am decis să „plec” spre orificiu și în corpul fizic.

În intruziunile ulterioare, „eu de acolo” și Lea nu mai trăiam împreună. El a avut un oarecare succes, dar o acțiune a sa a înstrăinat-o. Singur, el se gândea mereu la ea și regreta profund slăbiciunea care a supărat-o. A întâlnit-o din întâmplare odată, într-un oraș mare, și a rugat-o să-i dea voie să o viziteze. Lea a fost de acord, doar ca să vadă cum vor evolua lucrurile. Locuia într-un apartament, la etajul trei al unei clădiri rezidențiale. El a promis că-i va face o vizită.

Din nefericire, a pierdut sau a uitat adresa pe care i-a dat-o, astfel că la ultima intruziune „eu de acolo” eram un bărbat singur și frustrat. Cu siguranță, Lea va interpreta pierderea adresei ca pe o indiferență din partea sa și un alt exemplu al instabilității sale. El lucra, dar își consuma timpul liber pentru a încerca să o găsească pe Lea și pe copii.

Cum poți să interpretezi toate acestea? Dacă ținem cont de circumstanțele prea puțin idilice, cu greu ar putea fi calificate ca evadări din realitate datorate inconștientului. Nici nu este tipul de viață pe care cineva l-ar putea alege pentru a gusta substituirea unei alte persoane.

Se poate doar specula, dar și aceste speculații despre sine trebuie să ia în considerare concepte inacceptabile pentru știința de azi. Totuși, activitatea zilnică „duală,

dar diferită⁴¹, poate conduce la un indiciu despre „unde¹¹ se află Tărâmul III.

Cea mai importantă presupunere este că Tărâmul III și Tărâmul I (Aici și Acum) nu sunt identice. Această presupunere este bazată pe diferențele în dezvoltarea științifică. Tărâmul III nu este mai avansat - poate dimpotrivă. În istoria noastră cunoscută, nu avem o perioadă în care știința să fi fost la stadiul celei din Tărâmul III. Dacă Tărâmul III nu este nici trecut cunoscut, nici prezent și nici viitorul probabil al Tărâmului I, atunci ce este el? Nu este nici parte din Tărâmul II, unde doar gândul este necesar sau utilizat.

Ar putea fi o amintire - de neam sau de alt fel - a unei civilizații fizice pământene care a precedat istoria cunoscută. Ar putea fi o altă lume de tip Pământ, situată în altă parte a Universului, care este cumva accesibilă prin manipulare mentală. Ar putea fi un duplicat de antimaterie al acestei lumi materiale pământene, unde suntem aceiași, dar diferiți, ținți împreună prin forțe care sunt dincolo de înțelegerea noastră actuală.

Dr. Leon M. Lederman, profesor de fizică la Universitatea Columbia, a declarat: „Fizica fundamentală este pe deplin în acord cu conceptul cosmologic al unei antilumi, în sens literal, de stele și planete, compuse din atomi de antimaterie, deci care au nuclee negative, înconjurate de electroni pozitivi. Putem considera ca fascinantă ideea că aceste antilumi sunt populate cu antioameni, ai cărei antisavanți sunt chiar acum surescitați de descoperirea materiei.¹¹

Capitoliul 7

Post mortem

(7) rice recunoaștere a existenței Corpului
Doi ridică 1/ imediat vechea întrebare pusă de omenire, din ziua în care a învățat să gândească: continuăm oare să trăim? Există viață dincolo de mormânt? Religiile ne spun: credeți, aveți încredere! însă acest îndemn nu este suficient pentru cel care gândește logic, care caută premise valabile și clare, ce să conducă la o afirmație categorică. Tot ceea ce pot face este să fiu, pe cât posibil, un reporter obiectiv, într-o experiență fundamental subiectivă. Poate că, pe măsură ce vei citi, premisele mele să fie valabile și pentru tine.

L-am întâlnit prima oară pe doctorul Richard Gordon în 1942 la New York. Era doctor în medicină, specialist în medicină internă. Am devenit prieteni și el a ajuns medicul nostru de familie. A avut o activitate de succes datorită experienței dobândite de-a lungul anilor și avea un rar simț cinico-sarcastic al umorului. Era un om cu picioarele pe pământ, cu înțelepciunea derivată din experiență. Atunci când ne-am întâlnit prima dată, avea peste 50 de ani, așa că nu

l-am cunoscut niciodată ca om tânăr. Era scund și slab, cu păr alb și drept, cu început de chelie.

Doctorul Gordon avea două ticuri vizibile. Pentru că decisese să trăiască mult, își reglase viața cu grijă. Umbla, în mod deliberat, cu pași rari, bine măsurați. Nu se grăbea decât atunci când era absolut necesar. Sau, mai corect spus, se plimba alene cu o nonșalanță studiată.

Al doilea era acela că, atunci când îl vizita cineva la cabinet, îi arunca o privire furișă de pe pragul ușii din interior și apoi îl privea atent. Nu dădea niciodată bună ziua, nici nu dădea din cap și nu saluta cu mâna. Pur și simplu, privea fix, de parcă ar fi zis „Ce naiba o mai fi și cu ăsta?“. Fusesem cu dr. Gordon într-o relație plăcută, apropiată, fără să ne fi referit vreodată la acest fapt. Era unul dintre acele lucruri care se întâmplă fără vreo explicație, fără un motiv logic. Nu aveam prea multe în comun, în afara faptului că treceam amândoi printr-o experiență deosebită, în aproape același moment al vieții.

În primăvara lui 1961 l-am vizitat pe doctor la cabinetul său și am luat masa cu el acolo, masă pregătită de vechea lui asistentă pe o lampă Bunsen. Părea obosit și preocupat, fapt pe care l-am și comentat cu el.

- Nu mă simt prea bine, a răspuns el, ca apoi să-și revină brusc la felul său de a fi.

- Ei, ce naiba, nu poate fi și doctorul bolnav uneori?

Am râs și i-am sugerat să facă ceva, de pildă să-și consulte medicul de familie.

- Așa voi face, a promis el absent, apoi, după câteva clipe, și-a revenit și a spus: Dar mai întâi plec în Europa.

I-am răspuns că face foarte bine.

- Am deja biletele, a continuat el. Am mai fost până acum de câteva ori, dar de data aceasta doresc să văd o

123

ROBERT MONROE

mulțime de locuri pe care nu le-am vizitat. Ai fost vreodată în Grecia, în Turcia, Spania, Portugalia, Egipt?

- Nu, i-am răspuns.

- Ei bine, ar trebui să mergi, a zis el și și-a împins farfuria din față. Du-te când ai ocazia. Nu ar trebui să te lipsești de vizitarea unor asemenea locuri. Eu nu voi rata această șansă.

I-am spus că mă voi strădui, dar că eu nu am un asemenea cabinet, cu clientelă bogată, care să aștepte să mă întorc. Însă el a continuat cu seriozitate:

- Bob...

Am așteptat să continue.

- Nu-mi place cum mă simt, mi-a spus cu grijă. Nu-mi place... Ce-ar fi să ne însoțiți, tu și soția ta, în această călătorie în Europa?

Ce bine era dacă mergeam cu el!

După aproximativ o săptămână, doctorul Gordon și soția lui s-au îmbarcat pe un vapor spre Spania. N-am mai auzit nimic despre ei, așa că mi-am închipuit că se bronzau undeva pe Mediterana. După șase săptămâni, mă sună doamna Gordon. Doctorul s-a îmbolnăvit în Europa și a trebuit să-și întrerupă călătoria. A refuzat tratamentul dincolo de Ocean și a insistat să se întoarcă acasă. Avusese dureri mari și s-a internat imediat în spital, pentru o explorare laparatomică. Nu am putut să-l

vizitez la spital, dar soția sa m-a ținut la curent cu starea lui. Operația exploratorie a fost o reușită. Au găsit ceea ce căutau: un cancer abdominal, netratabil. Tot ceea ce i se mai putea face era să i se creeze o stare cât mai confortabilă. Nu va mai părăsi niciodată spitalul. Adică viu. Sau, mai corect spus, viu fizic.

După aflarea acestei situații, am simțit că trebuia să găsesc o cale de a-l vedea pe dr. Gordon. Totul era foarte clar acum, așa cum sunt multe lucruri în retrospectivă. Sunt

124

Călătorii în afara corpului

sigur că știa foarte bine ce boală avea încă din ziua aceea, din cabinetul lui. La urma urmei, era medic. Cu siguranță putuse să disceamă semnele și simptomele în propriul său laborator. Acesta era motivul călătoriei sale subite în Europa. Categorie, nu dorea să scape această ultimă șansă. Și nu a scăpat-o.

Simțeam o nevoie urgentă să vorbesc cu dr. Gordon, în niciuna dintre conversațiile noastre nu i-am menționat vreodată despre „talentul meu aiuritor”⁴⁴ sau prin ceea ce trecusem. Cred că mi-a fost frică să-i văd reacția - cum își dă capul pe spate, izbucnește în hohote de râs, după care mă trimite la fiul său, care e psihiatru.

Acum era altceva. Se confrunta cu o situație în care- puteam, eventual, să-l ajut. Nu știam cum i-ar fi putut fi de folos cele prin care trecusem eu, dar eram profund convins că îl va ajuta. Am încercat de mai multe ori să-l văd, dar în salonul lui era admisă doar soția sa. În cele din urmă, am rugat-o pe doamna Gordon să mă

ajute să-l văd. Mi-a explicat că doctorul avea dureri atât de mari, încât cea mai mare parte a timpului era sub efectul unor sedative puternice. Ca urmare, foarte rar era conștient și lucid. De obicei, pe ea o recunoștea dimineața devreme, dar nici asta nu se întâmpla în fiecare zi. I-am spus că am ceva foarte important să-i spun. Nu am detaliat. Chiar și în durerea ei, doamna părea să recunoască faptul că intenționez să-i aduc un mesaj mult mai important decât cuvinte de încurajare din partea unui prieten. Intuitivă, doamna a găsit o soluție.

- De ce nu-i scrii o scrisoare? a sugerat. I-o duc eu. I-am mărturisit că îmi era teamă că nu va putea să o citească.

- Dacă i-o scrii, a spus ea, i-o voi citi eu când va fi destul de conștient să o înțeleagă.

Așa am și făcut. Astfel că doamna Gordon i-a tot citit scrisoarea, ori de câte ori doctorul era conștient. Mai târziu,

125

ROBERT MONROE

mi-a spus că aceste citiri repetate au fost făcute la solicitarea doctorului, nu la sugestia ei. Era în scrisoare ceva ce voia să-i fie ferm întipărit în minte? Când am auzit acest lucru, am simțit un mare regret. Poate că doctorul nu și-ar fi dat capul pe spate să râdă în hohote. Poate că ne-am fi împărtășit mult mai multe dacă mi-aș fi făcut curaj să discut cu el despre „activitățile” mele.

Iată aici câteva extrase din acea scrisoare:

Și îți amintești toate acele teste și analizele pe care mi le-ai prescris deoarece știai că mă îngrijora ceva. Ei bine, atunci a început! Acum,

de vreme ce ești în spital pentru o perioadă, ai putea să încerci și să afli de unul singur. În acest fel nu va trebui să mă crezi pe cuvânt. Ți va da ceva de făcut în perioada recuperării. Mai întâi, va trebui să accepți posibilitatea, oricât de redusă ți-arpărea - nu implica aici marea ta experiență de medic - că poți să acționezi, să gândești și să exiști fără restricțiile unui corp fizic. Nu-i spune soției tale să mă trimită la fiul tău, psihiatrul! Este nevoie de mai mult decât Freud pentru a rezolva acest lucru. De altfel, fiul tău face destui bani și așa.

Nu mi s-a părut potrivit să menționez acest subiect în conversațiile noastre. Dar atâta vreme cât ești imobilizat la pat, consideră acest subiect ca serios. Ți-ar putea fi de folos mai târziu și sper că vei putea descoperi câte ceva din cele prin care am trecut eu. Totul depinde dacă vei putea să-ți dezvolti și tu posibilitatea de a-ți „părăsi” corpul fizic, în timp ce mai lenevești în acel pat de spital. Dacă vei reuși, ai putea găsi multe căi care ți-ar fi de folos. Ar putea fi o cale de a scăpa de durerile fizice. Nu știi, încearcă!

Dick, cu toată sinceritatea de care sunt capabil, te îndemn să te gândești la asta. În momentul în care nu vei face altceva decât să accepți ideea că acest Corp Doi al

tău, ne-fizic, există într-adevăr, vei fi trecut deja peste o mare piatră de hotar. Odată ce ai realizat acest lucru, singura barieră rămâne frica. Dar nici ea nu trebuie să existe, deoarece ar fi ca și cum te-ai teme de propria-ți umbră, de

tine însuși. Este, mai degrabă, ceva natural, nu straniu. Obişnuiește-te cu această idee: că lipsa de experiență conștientă cu acest Corp Doi nu înseamnă că ar fi ceva de care să te temi. Necunoscutul ne sperie atâta vreme cât rămâne necunoscut. Dacă accepți acest fapt, nu va mai exista temere. Atunci - și doar atunci - încearcă formula descrisă aici. Nu știu ce efect au medicamentele pe care le iei. Ele ar putea ajuta sau împiedica tehnica. Dar încearcă. S-ar putea să reușești de prima dată, sau nu.

Este foarte important să mă înștiințezi cum merge. Când te vei simți mai bine, poate că voi trece pe la tine și vom discuta toate acestea în detaliu. Aș fi venit și acum, dar știi cât de riguroși sunt cei din spital când e vorba de reguli. Dacă îi spui soției tale despre vreo încercare, sunt sigur că ea îmi va transmite. Dar aș prefera să le aud de la tine personal, mai încolo. Tu doar anunță-mă...

Doamna Gordon nu mi-a spus dacă a încercat sau nu. Mi s-a părut nepotrivit să o întreb mai multe amănunte atunci. Era mult prea copleșită de tristețe pentru că aflase că starea doctorului Gordon era terminală. Încă nu sunt sigur dacă ea a înțeles că scrisoarea mea putea fi interpretată ca o sugestivă pregătire pentru moarte. Câteva săptămâni mai târziu, doctorul Gordon a intrat în comă. A murit liniștit, fără să-și recapete cunoștința.

Timp de luni de zile m-am gândit să încerc „să merg” la doctorul Gordon, oriunde ar fi fost. El era prima persoană apropiată care a murit de când mi-am dezvoltat acest „talent aiuritor”⁴⁴. Eram atât curios, cât și obiectiv. Ar fi fost prima

ocazie de acest fel. Cred că doctorul Gordon nu ar fi avut nimic împotriva dacă el continua să existe. Fără să știu ceva despre aceste lucruri, am decis că probabil avea nevoie de odihnă înainte să interferez cu ceea ce făcea, orice ar fi fost acel ceva. De asemenea, trebuia să-mi mai adun ceva curaj. Nu mai încercasem un experiment asemănător până acum. Putea fi cu adevărat periculos.

În cele din urmă, într-o sâmbătă după-amiază, am făcut încercarea. Mi-a trebuit cam o oră să intru în starea de vibrație, după care să ies din trup și să strig mental „Vreau să-l văd pe doctorul Gordon!”. După un moment, am început să mă mișc repede în sus și, curând, tot ceea ce puteam vedea era o urmă neclară de mișcare, după care am perceput ceea ce părea a fi un curent puternic de aer foarte rarefiat. Am simțit, de asemenea, o mână sub cotul meu stâng. Cineva mă ajuta să ajung acolo.

După o călătorie ce păruse fără sfârșit, m-am oprit brusc (sau am fost oprit). Stăteam, uluit, într-o cameră spațioasă. Îmi lăsa impresia că mă aflu într-un soi de instituție. Mâna de sub cotul meu m-a dirijat spre portalul unei uși deschise, dar m-a oprit imediat dincolo de ea, de unde puteam privi în camera alăturată. O voce de bărbat mi-a vorbit direct în urechea stângă.

- Dacă stai aici, doctorul te va vedea într-un minut.

Am dat din cap afirmativ și am rămas acolo, în așteptare. În cameră era un grup de bărbați.

Trei sau patru ascultau un tânăr de vreo 22 de ani, care gesticula și le vorbea cu multă vervă. Nu l-am văzut pe dr. Gordon și continuam să aștept să apară în orice moment. Cu cât așteptam mai mult, cu atât părea că mi se face mai cald. În cele din urmă, am devenit atât de înfierbântat, încât mă simțeam extrem de incomod. Nu știam ce îmi cauza această fierbințeală și nici

128

Călătorii în afara corpului

nu eram sigur că o mai puteam suporta. Simțeam ca și cum mi-ar fi curs pe față șiroaie de sudoare.

Știam că nu puteam sta mai mult, nu mai suportam căldura. Dacă dr. Gordon nu apărea în curând, trebuia să plec fără să-l văd. M-am întors și m-am uitat din nou la acei bărbați cu gândul să-i întreb de dr. Gordon. Chiar în acea clipă, tânărul scund și slab, cu o claie de păr pe cap, s-a oprit în mijlocul conversației și s-a uitat fix la mine pentru o clipă. După această scurtă privire, s-a întors spre grupul de bărbați și și-a continuat discuția animată.

Căldura devenise greu de suportat și am decis că trebuie să plec. Nu-l mai puteam aștepta pe dr. Gordon. În timp ce mă foloseam de mișcarea învățată, m-am deplasat repede în sus și afară din cameră. A fost o călătorie lungă de înapoiere. După reintegrare, mi-am controlat corpul fizic, îmi era frig și eram puțin înțepenit. Bineînțeles că nu-mi șiroia transpirația pe față.

Dezamăgit, m-am ridicat și am consemnat note despre călătorie. Nu reușisem dintr-un motiv oarecare. N-am izbutit să-l găesc pe dr.

Gordon. Timpul petrecut în afara corpului era de două ore. Întrucât eram de o încăpățănare ereditară, în sâmbăta următoare am încercat iarăși. În momentul în care mi-am părăsit corpul și am început să-l strig pe dr. Gordon, am auzit lângă mine o voce aproape iritată.

- De ce vrei să-l vezi iar? Doar l-ai văzut sâmbăta trecută!

Am fost atât de surprins, încât am reintrat în corpul fizic aproape instantaneu. M-am ridicat și m-am uitat prin birou. Nu era nimeni în încăpere. Totul era normal. M-am gândit să încerc din nou, dar am decis că în acea zi era deja prea târziu pentru o nouă ieșire. Sâmbăta trecută... nu fusese nimic interesant sâmbăta trecută. Nu reușisem. Mi-am recitit notițele de „sâmbăta trecută”. Brusc, mi-am dat seama.

129

ROBERT MONROE

„Doctorul te va vedea într-un minut.” Deci, ce se întâmplase după acel „un minut”? Un tânăr scund, subțire, cu o claie de păr, s-a întors și m-a privit fix. S-a uitat la mine fără să spună o vorbă, ca și cum s-ar fi gândit. Ceea ce îmi notasem era, de fapt, o descriere perfectă a doctorului Gordon pe când avea 22 de ani, și nu 70.

Aceasta m-a făcut să dau mai mare credibilitate experienței decât orice altceva. Mă așteptasem să văd un om de 70 de ani. Nu l-am recunoscut deoarece el nu era așa cum mă așteptam să-l văd. Dacă ar fi fost o halucinație, era de așteptat să găsesc un dr. Gordon de 70 de ani.

Mai târziu, într-o vizită făcută văduvei doctorului Gordon, am cerut o fotografie veche

de-a lui, de când avea 22 de ani. Desigur, nu i-am spus doamnei Gordon de ce voiam să văd fotografia. Figura se potrivea perfect cu omul văzut de mine și care mă văzuse și el „acolo”. Doamna a mai menționat că la acea vârstă doctorul era foarte activ și nerăbdător, veșnic pe fugă și, da, fusese posesorul unei bogate podoabe capilare de păr blond. Într-o bună zi, voi încerca iarăși să-l vizitez pe dr. Gordon.

Altă dată, dorind să ne mutăm, am vândut casa în care locuiam atunci când a apărut brusc un cumpărător. Ca măsură temporară, am închiriat o casă pentru anul dinaintea mutării.

Era o casă interesantă, construită pe vârful unei stânci, direct deasupra unui râuleț. O închiriasem printr-un agent fără să-l fi întâlnit vreodată pe proprietar sau să ajungem în contact cu el. Soția și cu mine am ales dormitorul principal, care se afla la etaj.

La aproximativ o săptămână după instalarea în noua locuință, am mers la culcare, iar soția mea a adormit imediat. Culcat în semiîntuneric, mă uitam, prin ferestrele cât tot peretele, la cerul nopții. Fără să vreau, am simțit că încep acele vibrații familiare și mă întrebam dacă ar fi nimerit să

Călătorii în afara corpului

las să se întâmple fenomenul în noua locuință. Patul nostru era plasat pe peretele dinspre nord. În dreapta patului, când erai culcat, se afla ușa spre hol. La stânga se afla ușa spre baia principală.

Mă aflam chiar pe punctul de a mă „ridica”⁴¹

din fizic, când am observat ceva în pragul ușii. Era ceva alb, cu forma și dimensiunea unei persoane.

Pentru că am devenit extrem de precaut față de „străini”⁴⁴, am așteptat să văd ce se va întâmpla. Forma albă a intrat în cameră, a ocolit patul, a trecut cam la 30 cm de partea mea de pat și a intrat în baie. Am putut să văd că era o femeie de statură mijlocie, cu un păr lins, negru, cu ochi adânciți în orbite, nici tânără, nici bătrână. A stat în baie doar câteva clipe, apoi a ieșit de acolo și a refăcut același traseu în jurul patului. M-am ridicat non-fizic - sunt convins de acest lucru - și m-am întins s-o ating, să văd dacă, într-adevăr, pot.

Când mi-a observat gestul, s-a oprit și m-a privit, iar când a început să vorbească, am auzit-o foarte clar. Puteam să văd fereastra și perdelele din spatele femeii - prin ea.

- Ce ai de gând să faci cu picturile?

Era vocea femeii și i-am văzut buzele cum se mișcă. Pentru că nu știam ce să-i spun, am încercat să-i dau un răspuns satisfăcător. I-am spus să nu-și facă probleme, că voi avea grijă de ele. Când a auzit răspunsul, a zâmbit ușor. Apoi, și-a întins ambele palme și mi-a prins palma într-ale ei. Degetele ei păreau reale, normal de calde și vii. După ce mi-a strâns mâna ușor, i-a dat drumul încet, a ocolit patul și a ieșit pe ușă.

Am așteptat, dar nu s-a mai întors. M-am întins pe pat, mi-am activat fizicul, apoi m-am strecurat afară din pat. Am ieșit în hol și m-am uitat și în celelalte camere. Nu era nimeni. Am intrat în toate camerele de la parter, dar nu am

găsit nimic. Am decis să notez experiența, după care m-am întors în dormitor și m-am culcat. Peste câteva zile l-am întâlnit pe psihiatrul care locuia în casa de lângă noi, doctorul Samuel Kahn. (Continuam să întâlnesc, din întâmplare, psihiatri!) L-am întrebat dacă îi cunoscuse pe proprietarii casei noastre.

- Da, da, i-am cunoscut chiar foarte bine, mi-a spus El. Doamna W. a murit de aproximativ un an. După aceea, domnul W. a refuzat să mai intre în casă și s-a mutat. Nu s-a mai întors.

I-am răspuns că era păcat, pentru că locuința e foarte frumoasă.

- Știi, casa fusese a ei, a mai zis dr. Kahn. De fapt, ea a murit acasă, chiar în camera în care dormiți voi acum.

Mi se părea interesant. Probabil că ea a ținut mult la această casă.

- O, da, mi-a confirmat el. Era pasionată de picturi. Le-a expus peste tot în locuință. De fapt, casa a fost întreaga ei viață.

L-am întrebat dacă avea cumva vreo fotografie a doamnei.

- Să mă gândesc.

După o clipă, a zis:

- Da, cred că era într-o poză de grup, făcută la club. Să văd dacă o găsesc.

Dr. Kahn s-a întors după câteva minute. Avea în mână o poză în care erau cam 50-60 de femei și bărbați, cei mai mulți dintre ei doar chipuri, așa cum stăteau așezați în rânduri. Doctorul a examinat fotografia.

- Trebuie să fie pe aici, pe undeva, sunt sigur.

Am privit peste umărul lui fotografia. În rândul doi era o față cunoscută. Am arătat-o cu degetul și l-am întrebat pe doctor dacă era doamna W.

132

Călătorii în afara corpului

- O, da, da, ea este doamna W.

S-a uitat la mine curios, apoi, de parcă și-ar fi dat seama, a spus:

- Probabil că ai dat de vreo fotografie de-a ei pe undeva prin casă.

I-am răspuns că da, așa era. Apoi l-am întrebat, fără vreo intenție, dacă doamna W. avusese vreun obicei comportamental neobișnuit sau ceva asemănător.

- Nu, nu-mi amintesc de ceva special, răspunse el, dar mă voi gândi la asta. Trebuie să fi fost ceva.

I-am mulțumit și am vrut să plec, dar m-am întors la chemarea lui.

- Stai puțin, era totuși ceva, a spus dr. Kahn.

L-am întrebat despre ce e vorba.

- Ei bine, ori de câte ori era bucuroasă sau recunoscătoare, îți lua mâna și ți-o strângea ușor între palmele ei. Te ajută asta cu ceva?

- Da, mă ajută!

Eram convins că, de îndată ce voi avea mai multă experiență, voi încerca mult mai multe în acest domeniu, care era, cu siguranță, neobișnuit.

Un prieten foarte apropiat, Agnew Bahnson, era cam de vârsta mea și aveam multe în comun. Îl cunoșteam de vreo opt ani. Printre altele, era

și pilot, astfel că adesea pilota avionul companiei sale. Unul dintre interesele lui în domeniul cercetării era problema antigravitației - temă pe care o discutam frecvent. Avea un laborator unde realiza experimente în acest domeniu. Printre subiectele discutate referitor la studiile sale asupra gravitației a fost și întrebarea legată de modul în care una sau două persoane ar putea avea rezultate efective în domeniul antigravitației în această perioadă în care se fac cercetări cu echipe mari de cercetători și cu instrumente extrem de costisitoare.

133

ROBERT MONROE

În 1964, eram la New York cu niște probleme de afaceri. Într-o după-amiază, mă afluam în camera mea de hotel și, pentru că aveam o oră la dispoziție să mă odihnesc, am decis să trag un pui de somn. M-am întins pe pat și, când eram pe punctul de a adormi, aud vocea lui Bahnson.

- Există o cale de a dovedi antigravitația. Tot ceea ce trebuie să faci este să ți-o demonstrezi ție însuși - și ai fost antrenat în acest sens.

M-am ridicat în capul oaselor, complet treaz. Știam la ce se referea vocea, dar nu avusesem curajul să încerc. Dar oare de ce mi s-a părut vocea lui Bahnson atât de reală în acest vis? M-am uitat la ceasul de lângă pat. Era ora 3 și un sfert. Eram deja mult prea treaz pentru a adormi la loc, așa că m-am sculat și am ieșit. După două zile, când m-am întors acasă, soția mea era foarte tăcută. Am întrebat-o ce s-a întâmplat.

- N-am vrut să te supăram în timp ce erai cu probleme la New York, zise ea, dar Agnew Bahnson a murit. A murit în timp ce încerca să aterizeze cu avionul său pe un mic câmp de lângă Ohio.

Mi-am amintit de vocea lui Bahnson la New York. Am întrebat-o pe soția mea dacă Bahnson a murit acum două zile, la aproximativ ora 3 și un sfert. Înainte de a-mi răspunde, s-a uitat lung la mine.

- Da, atunci s-a întâmplat.

Nu m-a întrebat de unde știam. Trecuse de mult de acest stadiu. Nu am făcut nicio încercare de „a merge” la Agnew Bahnson, timp de câteva luni. Bănuiam, fără niciun fel de motivație, că avea nevoie de repaos. Era ceva în legătură cu o moarte violentă, deși încă nu eram sigur că aveam dreptate. În cele din urmă, am devenit nerăbdător. Într-o duminică după-amiază, m-am întins în pat cu scopul deliberat de a merge să-l vizitez pe Bahnson. După aproximativ o oră de pregătiri, am ieșit în sfârșit din corpul fizic și am început

Călătorii în afara corpului

să călătoresc rapid prin ceva care părea să fie doar întuneric. Mental, strigam mereu „Agnew Bahnson” în timp ce călătoream.

Deodată m-am oprit - sau am fost oprit. Mă afluam într-o cameră destul de întunecată. Cineva mă ținea nemișcat în picioare. După un moment de așteptare, un nor de gaz alb păru că iese printr-un orificiu din podea. Norul luă formă și ceva îmi spunea că e Bahnson, deși nu-l vedeam

prea bine pentru a-l identifica. Începu să vorbească imediat, foarte agitat și fericit.

- Bob, n-ai să crezi niciodată tot ceea ce s-a întâmplat de când sunt aici!

Doar atât. La un semnal dat de cineva, norul de gaz alb și-a pierdut forma umană și părea să se retragă prin gaura din podea. Mâinile de pe coatele mele mă îndemneau să plec, așa că am pornit înapoi în fizic.

Acesta era modul în care trăise Agnew Bahnson: prea interesat de lucruri și experiențe noi pentru a-și pierde vremea cu trecutul, cu „atunci”. La fel ca doctorul Gordon. Dacă a fost o halucinație autoindusă, cel puțin a fost una originală. Nu am citit nimic asemănător. Explică oare această coincidență în timp cele întâmplate în camera de hotel din New York?

Dar mai este o întâmplare. Tatăl meu a murit în 1964, la vârsta de 82 de ani. Deși în tinerețe fusesem un rebel față de autoritatea părintească, în ultimii anii m-am simțit destul de apropiat de el. Sunt sigur că și tata se simțea apropiat de mine.

Cu câteva luni înainte de moarte, suferise un atac cerebral care l-a lăsat aproape paralizat și incapabil să vorbească. Această din urmă stare era, evident, cea mai supărătoare, cum era și normal pentru un om care a fost lingvist, a cărui viață fusese devotată studiului și predării limbilor străine.

În acea perioadă, atunci când îl vizitam, mi se rupea inima când îl vedeam cum face eforturi

disperate să-mi vorbească, să-mi spună ceva. Ochii lui mă implorau să înțeleg. Buzele sale nu puteau să scoată decât niște murmure slabe. Am încercat să-l liniștesc, să-i vorbesc. El se străduia să-mi răspundă. Nu aş putea spune nici măcar dacă îmi înțelegea cuvintele. Tata a murit liniștit, în somn, într-o după-amiază. Trăise o viață plină, una de succes, iar moartea lui ne-a provocat sentimente amestecate, de tristețe și de eliberare. Am înțeles, iar și iar, importanța unor concepte practice pe care le-am învățat de la tata. Îi voi rămâne veșnic recunoscător.

De data aceasta, cu cineva foarte apropiat și decedat de curând, aveam mai puține emoții decât înainte. Sau poate familiaritatea, ori cel puțin sentimentul ei, m-a făcut să fiu mai puțin precaut și mai încrezător. Singurul motiv pentru care am așteptat câteva luni ca „să-l vizitez¹¹” era o chestiune de a găsi momentul potrivit. Alte treburi presante, din viața mea personală și de afaceri, păreau să mă priveze de abilitatea necesară relaxării. Totuși, într-o zi de lucru, m-am trezit la ora 3 dimineața și am simțit că pot încerca să-i fac o vizită tatălui meu.

Mi-am parcurs ritualul obișnuit și vibrațiile au apărut repede și ușor. În câteva momente m-am desprins fără efort de corpul fizic și m-am ridicat liber în întuneric. De această dată nu m-am folosit de strigătul mental. M-am concentrat asupra personalității tatălui meu și „m-am întins¹¹ spre locul unde se găsea el.

Am început să mă mișc repede prin întuneric. Nu vedeam nimic, dar aveam senzația unei deplasări uluitoare, cuplate cu antrenarea unui mediu de consistență unui lichid ce-mi trecea pe lângă corp. Era ceva asemănător cu

pătrunderea în apă după o plonjare. Deodată, m-am oprit. De data aceasta nu-mi amintesc să mă fi oprit cineva și nici n-am

136

Călătorii în afara corpului

simțit mâna pe cotul meu. Mă afluam într-o cameră mare și întunecoasă. Mi se părea că era ceva ca un spital sau un loc pentru convalescență, dar nu se făcea niciun tratament, așa cum știm noi că se practică într-un asemenea loc.

Am început să-l caut pe tata. Nu știam la ce să mă aștept, dar speram cu nerăbdare la o întâlnire fericită. Din camera în care mă afluam se putea intra în alte câteva mai mici. M-am uitat în două dintre ele și în fiecare erau mai multe persoane care nu mi-au acordat nicio atenție. Am început să mă întreb dacă nu cumva ajunseseam într-un loc nepotrivit. A treia cameră nu era mai mare ca o chilie de călugăr, cu un geam mic, situat la înălțimea umărului, pe peretele din partea opusă ușii. În apropierea ferestrei, rezemat de perete, era un om care se uita afară. Când am intrat, nu i-am văzut decât spatele.

Atunci s-a întors și m-a văzut. Pe față i-a apărut expresia unei enorme mirări, iar tatăl meu „mort” mi-a vorbit:

- Ce faci tu aici!

A spus aceasta exact în modul în care ar spune o persoană care a înconjurat jumătate din Glob și se întâlnește cu cineva de la care tocmai își luase rămas-bun.

Eram prea emoționat să pot vorbi și stăteam acolo cu speranța că se va produce

reuniunea fericită pe care o așteptasem. Aceasta a venit imediat. Tata s-a întins spre mine, m-a ridicat de subsuori și, fericit, m-a aruncat în sus, deasupra capului, apoi din nou, exact așa cum îmi aminteam că făcea când eram copil mic; așa cum fac cei mai mulți tați cu copilașii lor. M-a lăsat jos, m-a pus din nou în picioare și acum m-am simțit destul de sigur pentru a-i putea vorbi.

L-am întrebat cum se simte.

- Mult mai bine acum, a spus el. Nu mai am dureri.

Era ca și cum i-aș fi reamintit ceva ce dorea să uite. Părea că îl părăsesc puterile și s-a întors, arăta obosit. Pe când îl observam, parcă uitase că eram acolo. Arăta mai

137

ROBERT MONROE

zvelt și de aproximativ 50 de ani, apreciere bazată pe una dintre pozele lui de la acea vârstă. Am simțit că întâlnirea luase sfârșit. Deocamdată, nu se putea mai mult. Discret, am ieșit din cameră, m-am întors, m-am „întins”¹¹ și m-am înapoiat în corpul fizic. Mi-a trebuit un timp mult mai scurt la întoarcere decât la dus.

Să fi fost așa? Să fi fost durerea lui atât de intensă în acele ultime zile când nu se putea face înțeles pentru a fi ajutat? Dacă acesta este adevărul, ce închisoare teribilă trebuie să-i fi fost trupul bolnav. Moartea a fost, într-adevăr, o binecuvântare.

Voi încerca să-l „văd” din nou? Nu știu.

Sunt multe alte experiențe - mai puțin personale, dar la fel de impresionante. Toate m-au condus la inevitabila concluzie empirică ce a justificat multele ore de chinuri, nesiguranță,

teamă, singurătate și deziluzie; cea care a constituit punctul de plecare spre ceea ce unii numesc salt cuantic în gândire și începutul unui nou punct de vedere și al unei noi perspective; care a permis durerilor și plăcerilor lui „Aici și Acum”¹¹ să dobândească importanța lor reală (ce înseamnă un minut, o oră sau un an, într-o existență infinită?); cea care a deschis poarta spre o realitate ce ar putea să se dovedească, în cele din urmă, de neînțeles minții conștiente omenеști - dar, cu toate acestea, va continua să-l hărțuiască pe curios și să-l incrimineze pe intelectual.

Să fie acesta răspunsul meu? Combină aceste experiențe cu acea cunoaștere a faptului că personalitatea umană poate să opereze în afara trupului fizic - și o și face -, iar răspunsul poate fi doar unul singur. Dacă această carte conține un Mare Mesaj, acesta ar fi suficient.

Capitolul 8

„Pentru că Biblia îmi spune așa”

(Ți-acă ființa umană are acel Al Doilea Corp, dacă M-acel Al Doilea Corp supraviețuiește morții - așa cum o numim noi dacă personalitatea și caracterul continuă să existe în această nouă-veche formă... atunci? Din nou această întrebare, veche de milenii, care cere un răspuns.

La ora actuală, după doisprezece ani de activitate non-fizică, nu găsesc nicio dovadă care

să valideze noțiunea biblică de Dumnezeu sau viață după moarte într-un loc ce se numește Rai. Sau poate l-am găsit, dar, pur și simplu, nu l-am recunoscut. Este foarte posibil. S-ar putea să nu fiu „calificat” s-o fac. Pe de altă parte, multe din câte am întâlnit ar putea fi elemente de bază distorsionate de-a lungul secolelor.

Să începem cu rugăciunea, care se presupune a fi o comunicare directă cu Dumnezeu. Așa cum suntem învățați să ne rugăm astăzi, este ca și cum s-ar recita o formulă chimică, fără vreo cunoaștere a intenției inițiale sau a înțelesului ingredientelor. Sau, așa cum cântă copiii noștri, „Cățeluș cu părul creț”, fără a avea habar de semnificația originală a cântecului.

139

ROBERT MONROE

întreaga noastră civilizație este plină de asemenea obiceiuri iraționale. Evident, rugăciunea este unul dintre acestea.

Cândva, cineva a știut cum să se roage. Acel cineva a încercat să-i învețe pe ceilalți. Câțiva au învățat metoda. Alții au reținut mecanic doar cuvintele, iar acestea s-au schimbat între timp. Treptat, tehnica rugăciunii s-a pierdut, pentru ca, de-a lungul secolelor, să fie redescoperită din când în când, întâmplător (?). În aceste cazuri, numai uneori redescoperitorul a fost capabil să-i convingă pe ceilalți că Vechea Cale bine stabilită nu era tocmai corectă. Asta este tot ceea ce pot să spun. Vechea Cale Instituită nu este suficientă. Sau, așa cum afirmam, poate eu nu sunt calificat. Mai rău, s-ar putea ca felul în care am învățat să mă rog să fi

fost insuficient sau impropriu. În orice caz, la mine nu a funcționat.

Iată un exemplu. Într-una dintre excursiile mele nonfizice, eram în mare viteză prin vid, înapoi spre fizic, și totul părea bine controlat. Fără o avertizare prealabilă, m-am izbit de un perete solid, făcut dintr-un material impenetrabil. Nu eram rănit, însă am fost total șocat. Materialul era dur și părea să fie făcut din plăci masive de oțel, care se îmbinau ușor la margini și care erau sudate între ele. Fiecare era ușor curbată, de parcă făcea parte dintr-un glob. Am încercat să trec prin el, dar n-am putut. Am luat-o în sus, în jos, la dreapta, la stânga; Eram ferm convins că trupul meu fizic se afla dincolo de această barieră.

După ceea ce mi s-a părut o oră de zgâriat, de agățat și împins în această barieră, m-am rugat. Am folosit fiecare rugăciune pe care am învățat-o vreodată - și chiar am inventat câteva speciale. Am crezut fiecare cuvânt, mai mult decât am crezut orice în viața mea, atât eram de speriat.

Nu s-a întâmplat nimic. Încă eram lipit de barieră, incapabil să trec prin ea pentru a mă întoarce în corpul fizic. M-a cuprins panica. M-am agățat, am țipat și am plâns în hohote. După ce totul a rămas fără rezultat, în final m-am

liniștit, dar numai pentru că eram epuizat emoțional. Pentru că mă simțeam pierdut, am rămas acolo și m-am odihnit, lipit de peretele rece și solid. Nu știu cât am zăcut acolo, probabil până când mi-a revenit capacitatea de a gândi obiectiv. Dar a revenit. Nu puteam rămâne acolo pe vecie sau cel puțin nu voiam acest

lucru.

Părea o situație imposibilă. Unde, oare, am mai întâlnit înainte o asemenea situație imposibilă? Mi-am amintit! Cu ani în urmă, împreună cu un prieten, am cumpărat un avion ale cărui caracteristici nu le cunoșteam. Singurele motive pentru care am cumpărat acel avion erau prețul mic și starea lui bună. După mai multe zboruri de antrenament în jurul pistei, am decis să ne înălțăm pentru acrobații. Aveam parașute împrumutate, așa că am decolat și ne-am ridicat la o înălțime de aproximativ 3 000 m. Am trecut prin câteva opturi mai lente, câteva loopinguri în picaj și câteva răsuciri. Totul părea în regulă. După ce am luat din nou înălțime, am coborât ușor botul avionului și am tras brusc manșa și direcția ca să intrăm într-o răsucire lentă orizontală. Apoi, ne-am dat seama că am intrat în vrie.

Am centrat manșa, apoi am împins-o înainte - de fapt, procedura acceptată de revenire. Ea funcționase perfect înainte, dar nu de data aceasta. Răsucirea se făcea acum cu o rază mai mică, mai rapidă, transformându-se în zvâcneli. Schimbarea direcției în sens opus rotirii, ambalări bruște de motor, nimic nu avea vreun efect asupra răsucirii. Răsucirea se accentua, iar pământul se apropia rapid. Bill, care s-a uitat înjur de pe locul din față al carlingii, era livid. Mi-a urlat, ca să acopere vuietul vântului: „Ar fi mai bine să ieșim de aici.”

Eram pregătit s-o fac și eu. Singurul lucru care mă mai reținea acolo câteva secunde în plus era posibila pierdere a avionului, pentru care economisiseam atât de mult. M-am gândit că am încercat totul, cu excepția unui procedeu care nesocotea regulile - unicul lucru care nu trebuia făcut dacă ai

intrat în vrie: să tragi de manșă. Deci, ce aveam de pierdut? Am tras manșa! în acea clipă, imediat, avionul s-a îndreptat, și-a revenit din răsucire și a început să prindă viteză de zbor. Am continuat astfel până când solul a fost acolo unde îi era locul. După ce am aterizat în siguranță, ne-am repezit afară din avion și, epuizați, ne-am așezat pe jos. Am intrat într-o răsucire exterioară. Niciunul dintre noi nu văzuse așa ceva, darămite să și încerce s-o facă.

Mi-am amintit de această răsucire exterioară. Am încercat să aplic conceptul când zăceam lipit de barieră, înainte, sus, jos, la dreapta, la stânga... nu era bine. Mai rămăsese o singură direcție, deși, după câte știam, categoric nu era cea mai eficientă. Oricum, o încercare nu putea înrăutăți lucrurile, așa că am încercat și, după doar câteva momente, eram din nou în corpul fizic, zguduit, dar în siguranță.

Încotro? Retrospectiv, era evident: îndepărtarea de barieră înapoi în direcția din care venisem. De ce a funcționat, nu știu. Nu știu nici ce fusese acea barieră. Ne-am putea gândi că rugăciunea a avut efect. Căci m-am întors, nu? Dacă m-a ajutat rugăciunea, aceasta nu a fost în maniera în care m-a învățat religia. Niciun înger nu s-a grăbit să-mi vină în ajutor și să-mi aducă alinare.

Cu altă ocazie, când mi-am vizitat fratele și familia lui, am rămas peste noapte la ei. Nu mult după ce m-am retras în camera de oaspeți, m-am culcat pentru că aveam mare nevoie de odihnă. Dacă are vreo relevanță, căpătâiul patului era lipit de peretele ce despărțea camera mea de cea a nepoatei mele, în vârstă de 4 ani. Patul ei era de cealaltă parte a aceluiași perete. În timp

ce mă întindeam în pat, în întuneric, au început să apară bine cunoscutele vibrații, astfel că am decis să mă strecor afară din fizic pentru o clipă, doar ca să încerc această stare departe de casă.

În momentul părăsirii corpului fizic, mi-am dat seama de prezența a trei ființe în cameră. Pe măsură ce acestea se 142

Călătorii în afara corpului

apropiau, am rămas precaut în apropierea corpului fizic, începuseră să tragă de mine, nu tare, dar în mod deliberat, curioși parcă de ceea ce voi face. Se distrau de minune pe seama mea.

Am încercat să rămân calm, dar ei erau trei. Nu eram sigur dacă aș fi reușit să reintru destul de repede în fizic înainte ca ei să mă tragă de acolo. Așa că m-am rugat. Din nou, am încercat fiecare rugăciune știută.

L-am rugat pe Dumnezeu să mă ajute. M-am rugat în numele lui Iisus Christos să fiu ajutat. Am încercat să mă rog la câțiva sfinți despre care auzisem de la soția mea, care este catolică. Rezultatul? Cei care mă chinuiau râdeau în hohote și își continuau acțiunea asupra mea cu și mai mult entuziasm.

- Auzi cum se roagă la zeii lui! chicoti unul dintre ei cu mult dispreț. Auziți-1!

Cred că m-am enervat puțin când am auzit ceea ce spunea. Am început să mă retrag și să mă apropiu de corpul fizic, apoi să plonjez în el. Nu m-am luptat cu ei, dar, cu siguranță, nu am rămas pasiv. M-am ridicat în capul oaselor în corpul fizic, ușurat că m-am întors. Chiar când stăteam așa, am auzit un plânset de copil care venea din camera vecină, de dincolo de perete. Am așteptat câteva minute pentru că speram să vină cumnata mea să o calmeze pe fetiță și să o

adoarmă la loc. După vreo zece minute, fetița nu se oprișe încă din plâns. M-am ridicat și am intrat în camera vecină. Cumnata mea, care era deja acolo și ținea copilul în brațe, încerca să o calmeze, însă fetița continua să plângă. Am întrebat ce s-a întâmplat și dacă puteam să ajut cu ceva.

- Cred că o să-i treacă în curând, a răspuns cumnata mea. O fi avut un coșmar sau un vis urât și n-o pot trezi.

Am întrebat-o de când plânge fetița.

- Doar cu câteva minute înainte de a fi intrat tu. Nu i s-a mai întâmplat. De obicei, doarme profund.

143

ROBERT MONROE

M-am oferit din nou să o ajut dacă era nevoie și m-am întors în camera mea. Nu peste mult timp micuța s-a liniștit și, evident, a adormit. Să fi fost coșmarul ca o transă al ne-poatei o simplă coincidență? Sau poate că este nevoie de o nouă tehnică de rugăciune din partea mea?

Sunt multe asemenea incidente, dar ele au urmat cam același tipar când am încercat abordarea convențională și acceptată de a mă ruga.

Cu toate acestea, există și aspecte pozitive de relatat cu referire la Rai și Iad. Dacă ele există, acestea se află undeva în Tărâmul II.

În călătoriile non-fizice în Tărâmul II, adesea se află un nivel sau un tărâm prin care trebuie să se treacă, așa cum s-a menționat anterior. Se pare că este partea din Tărâmul II cea mai apropiată de Aici-Acum și, într-un fel, cea mai înrudită cu acesta. Este ca un ocean

negru-cenușiu flămând, unde cea mai ușoară mișcare atrage ființe care te mușcă și te chinuie.

Este ca și cum ai fi momeala care plutește în derivă în această zonă vastă. Dacă te miști încet și nu reacționezi la acești „pești”⁴⁴ curioși care vin să te cerceteze, treci prin zonă fără prea multe incidente. Mișcă-te violent și luptă-te, și atunci tot mai mulți rezidenți excitați ai acestui tărâm se reped să muște, să împingă, să tragă, să înghiontească. Poate fi acesta hotarul Iadului? Este ușor să tragi concluzia că o pătrundere oricât de scurtă în acest strat apropiat conduce la ideea că „demonii” sau „diavolii”⁴⁴ sunt locuitorii principali de aici. Ei par a fi subumani, deși dau dovadă că sunt în măsură să acționeze independent.

Cine și ce sunt ei? Nu știu! Nu mi-am dat silința să stau acolo suficient de mult ca să aflu. Doar prin metoda terifiantă a încercărilor repetate am găsit calea de a trece prin această zonă într-o pace rezonabilă.

Călătorii în afara corpului

În aceste lumi - în care gândurile nu sunt numai obiecte, ci sunt totul, inclusiv tu însuți -, otrava și perfecțiunea sunt propria ta creație. Dacă ești un criminal fără remuș-cări, poți sfârși în acea parte a Tărâmului II unde toți sunt de aceeași teapă. Pentru asemenea persoane, aici va fi, cu adevărat, Iadul, fiindcă aici nu vor fi victime inocente sau fără apărare.

Extrapolează acestea și poți începe să percepi miile de variante. Destinația ta spre raiul sau iadul din Tărâmul II pare să fie determinată complet de motivațiile, emoțiile și

impulsurile cele mai profunde și constante (și poate inconștiente) ale personalității tale. Cele mai consistente și puternice dintre acestea acționează ca un dispozitiv de „ghidare spre acasă” atunci când intri în acest tărâm.

Sunt sigur de acest lucru fiindcă întotdeauna au acționat astfel când am călătorit non-fizic în Tărâmul II. Acționează întotdeauna așa - fie că vreau, fie că nu. Cea mai mică dorință răzleață, apărută într-un moment nepotrivit, sau o emoție profund înrădăcinată de care nu eram conștient îmi abătea călătoria într-o „astfel” de direcție. Unele destinații rezultate în acest mod au avut, pentru mine, toate aspectele Iadului. Altele, însă, ar putea fi interpretate drept Rai, iar unele, în practică, diferă foarte puțin de activitățile din Aici și Acum.

Deci, dacă Tărâmul II pare să aibă porțiuni de iad și, în general, nu prea împlinește așteptările noastre legate de rai, ce putem spune? Unde trebuie să căutăm indicatorul de direcție? Unde se află Raiul și Dumnezeu pe care îl venerăm? Să-mi fi scăpat oare ceva? Cu toate acestea, uneori, în timp ce vizitez Tărâmul II, are loc periodic un eveniment neobișnuit. Indiferent unde în Tărâmul II, evenimentul este același.

În mijlocul activității normale, oricare ar fi ea, se aude din depărtare un Semnal, aproape ca acela al unor trompete heraldice. La acest Semnal toți reacționează cu calm

și la apariția lui fiecare încetează să vorbească sau să mai facă ceva. Este Semnalul că El (sau Ei) trece (sau trec) prin Regatul Său.

Nu se cade în genunchi în semn de venerare. Atitudinea este, de regulă, absolut normală și prozaică. E vorba despre o apariție cu care toți s-au obișnuit și a te supune ei este mai presus de orice altceva. Nu există excepții.

La Semnal, fiecare entitate vie se întinde - impresia mea e că se întind pe spate, cu trupul ușor arcuit pentru a expune abdomenul (nu părțile genitale), cu capul întors într-o parte, astfel încât să nu-L vadă pe El când trece. Scopul pare să fie alcătuirea unui drum viu, peste care să treacă El. Am aflat că, ocazional, El selectează pe cineva din acest pod viu, iar această persoană nu mai este văzută și nu se mai aude nimic despre ea. Scopul acestei expunerii abdominale este expresia credinței și supunerii totale, iar abdomenul este cel mai vulnerabil punct al corpului sau partea care poate suferi cel mai ușor o traumă. La trecerea Sa nu există mișcare, nici măcar gând. Când trece El, absolut totul încremenește complet pentru moment.

În cele câteva dați când am trăit acest fenomen, m-am culcat și eu alături de ceilalți. În acele momente, gândul să fac altfel era de neconceput. Când trece El, se aude o muzică asurzitoare și ai o senzație de forță vie, irezistibilă, de putere supremă, care atinge paroxismul deasupra capului tău, ca apoi să se atenueze la distanță. Îmi aduc aminte că m-am întrebat odată ce mi s-ar întâmpla dacă El ar descoperi prezența mea de vizitator temporar. Nu eram sigur că doresc să aflu.

După trecerea Lui, toți se ridică și-și reiau activitatea. Nu se comentează, nu se amintește incidentul, nu se mai gândește nimeni la el. Îl acceptă în totalitate, ca parte normală a vieții lor, și aceasta este, de fapt, marea și, totuși,

subtila diferență. Este o acțiune tot atât de obișnuită ca a te 146

Călătorii în afara corpului

opri la semafor într-o intersecție aglomerată sau a aștepta la o barieră de cale ferată, când se aude semnalul că vine trenul; nu-ți faci griji și totuși simți acel respect tainic pentru puterea reprezentată de trenul care trece. Evenimentul este la fel de impersonal.

Este oare Dumnezeu? Sau fiul Lui? Sau reprezentantul Lui?

În trei rânduri „m-am dus” într-un loc pentru care nu am cuvinte care să-l descrie cu precizie. Din nou apare această viziune, această interpretare, acea vizită temporară a acestui „loc” sau starea de existență ce aduce mesajul pe care l-am auzit de atâtea ori de-a lungul istoriei omenirii. Sunt convins că acesta poate fi parte din Raiul suprem - așa cum îl concep religiile noastre. Trebuie să fie, de asemenea, Nirvana, Samadhi, experiența supremă relatată nouă de misticii tuturor timpurilor. Este cu adevărat o stare de a fi - foarte probabil interpretată în mod diferit de fiecare individ.

Pentru mine a fost un loc sau o stare de pace pură, dar și de emoții minunate. Era ca și cum ai pluti în nori moi și calzi, unde nu există sus sau jos și unde nimic nu există ca element material distinct. Căldura nu se află doar în jurul tău, ci face parte din tine și se manifestă prin tine. Percepția ta este copleșită și orbită de acest Mediu Perfect.

Norul în care plutești este brăzdat de raze de lumină, de forme și nuanțe veșnic schimbătoare și fiecare este plăcută atunci când te scalzi în ele și când te pătrund. Sunt raze de lumină roșii rubinii sau unele care se află

dincolo de ceea ce știm că este lumina, fiindcă nicio lumină nu a fost simțită vreodată ca fiind atât de plină de semnificație. Toate culorile spectrului vin și trec mereu, niciodată nu deranjează și fiecare aduce o altă imagine sau o fericire odihnitoare. Este ca și cum ai fi în norii care înconjoară un înflăcărat și etern apus de soare și, totodată, o parte din ei, iar odată cu fiecare model schimbător de culoare vie te schimbi și tu. Tu

147

. ROBERT MONROE

răspunzi și absorbi eternitatea nuanțelor de albastru, galben, verde, roșu, precum și complexitatea culorilor intermediare. Toate îți sunt familiare. Acesta este locul căruia îi aparții. Aici este Acasă.

Pe măsură ce te miști ușor și fără efort prin nor, ești învăluit de muzică. Nu este ceva de care să fii conștient. Ea e acolo tot timpul și tu vibrezi în armonie cu muzica. Practic, ceea ce ai cunoscut acolo este mai mult decât muzică. Acolo sunt numai acele armonii, pasajele melodice delicate și dinamice, contrapuncte polifonice și nuanțe subtile, care evocă în tine emoții clare, profunde. Tot ce-i lumesc lipsește. Coruri de voci ce par umane răsună în cântece fără cuvinte. Teme infinite de melodii pentru instrumente cu corzi, în toate nuanțele de armonii subtile, se întretes în variațiuni ciclice și totuși cu dezvoltări permanente - iar tu rezonzi cu ele.

Nu există vreo sursă de la care să vină Muzica. Ea este acolo, în jurul tău, în tine, tu ești parte din ea, ea este tu.

Este puritatea unui adevăr de care ai avut parte doar printr-o privire fugară. Acesta este

festinul, iar cele câteva firmituri pe care le-ai gustat mai înainte te-au făcut să speri în existența întregului. Emoția de nedescris, dorul, nostalgia, sentimentul destinului pe care le-ai simțit aici, când admirai apusul cu nori din Hawaii, când stăteai liniștit în calmul dintre copacii înalți care se unduiau în pădurea tăcută, când un pasaj muzical sau vreun cântec ți-a reamintit un moment din trecut, când ți-a fost provocată nostalgia după ceva pe care nu-l puteai asocia cu nimic din amintiri, când simțeai dorul după un loc căruia îi aparții - fie el oraș, țară, națiune sau familie -, acestea sunt acum împlinite. Ești Acasă. Ești acolo de unde aparții. Acolo unde ar fi trebuit să fii mereu.

Dar cel mai important lucru constă în faptul că nu ești singur. Cu tine, alături de tine, întrețesuți în tine sunt alții. Ei nu au nume, nu ești conștient de forma lor, dar îi cunoști și ești legat de ei printr-o imensă cunoaștere unică. Ei sunt 148

Călătorii în afara corpului

exact ca și tine, ei sunt tu și, la fel ca tine, ei sunt Acasă. Simți împreună cu ei - ca și cum ai fi pătruns de blânde unde electrice trecând prin voi - o iubire totală, din ale cărei fațete ai cunoscut doar segmente și porțiuni incomplete. Doar aici emoțiile nu au nevoie de etalări intense sau demonstrații.

Dăruiești și primești într-o acțiune automată, fără vreun efort deliberat. Nu este ceva de care să ai nevoie sau să fie nevoie de tine. Nu mai este nevoie de vreo „mână de ajutor”. Interschimburile decurg natural. Nu ești conștient de diferențele de sex fiindcă tu, ca parte din întreg, ești atât femeie, cât și bărbat,

pozitiv și negativ, electron și proton. Iubirea bărbat-femeie vine spre tine și emană din tine, cea părinte-copii-frați-idoli, idile și idealuri, toate se întrepătrund în unduiri blânde în jurul tău, în tine și prin tine. Te găsești într-un echilibru perfect pentru că te afli acolo de unde aparții. Te afli Acasă.

Pentru că ești cufundat în toate acestea, dar nu faci parte din ele, ești conștient de sursa întregii tale experiențe, de tine, de vastitatea de dincolo de capacitatea ta de a o cuprinde sau imagina. Aici știi - și este ușor să accepți existența Tatălui. Adevăratul tău Tată. Tatăl, Creatorul a tot ceea ce există sau a existat. Tu ești una dintre nenumăratele Sale creații. Cum și de ce, nu știi. Dar aceasta nu are importanță. Ești fericit, pur și simplu, fiindcă te afli în Locul tău Potrivit, căruia îi aparții cu adevărat. De fiecare dată, în cele trei rânduri când am mers Acolo, nu m-am întors de bunăvoie.

Am revenit tot timpul trist și mereu m-am opus. Cineva mă ajuta să mă întorc. De fiecare dată după ce m-am reîntors, am suferit zile întregi de o profundă nostalgie și singurătate. M-am simțit precum un străin care s-ar afla printre ființele unui ținut unde nimic nu este „corect“, unde totul este atât de diferit, de „greșit“⁴¹ în comparație cu locul căruia îi aparții. Simțeam o singurătate acută, o nostalgie înrudită cu dorul de casă.

Atât de profunde mi-au fost aceste sentimente, încât n-am încercat să mai merg iarăși Acolo. A fost acesta Raiul?

Odată am încercat să simulez acel Acasă în această lume. Mi-am amintit că în copilărie

înotam într-un bazin care avea proiectoare dispuse pe pereții bazinului, sub apă, ce dădeau o lumină viu colorată. Mi-am adus aminte foarte limpede care bazin dispunea de acele lumini.

Casa noastră de la țară avea un bazin de înot, așa că m-am apucat de lucru. Am instalat proiectoare subacvatice, pe care le-am înzestrat cu filtre colorate. Oricât am încercat, n-am reușit să redau acele nuanțe vii de care îmi aminteam. Era nevoie de prea multă energie electrică. Am introdus și difuzoare subacvatice, pentru ca, atunci când plutești pe apă, cu urechile cufundate, să auzi muzica venită de la sistemul electronic din casă. Acest lucru reușise destul de bine. Dar nu a fost ca Acolo, nici măcar aproape de ceea ce este Acolo.

Și încă un amănunt: când am vizitat locul copilăriei, bazinul de care îmi aminteam era tot acolo, dar nu avea lumini subacvatice colorate. Nimeni, nici chiar prieteni mai în vârstă, care înotaseră cu mine atunci în bazin, nu-și amintea ca acesta să fi avut vreodată lumini colorate subacvatice.

Realitate! Realitate!

Capitolul 9

Îngeri și arhetipuri

fi I na dintre cele mai mari enigme ale acestor în- U tâmplări constă în existența cuiva sau poate a mai multora care mă ajută din când în când în asemenea experimente. Poate ei sunt cu mine mereu, iar eu nu sunt conștient de prezența lor. Nu știu cine sunt aceste ajutoare sau de ce mă ajută.

Cu siguranță, nu par a fi îngeri păzitori, deși o persoană mai convențional orientată i-ar putea interpreta astfel. Ei nu răspund întotdeauna când am nevoie și nici nu răspund mereu la rugăciuni. Țipetele și agoniile mele mentale l-au adus, uneori, pe unul dintre ei. De altfel, ei mă ajută mai des când nu cer niciun ajutor - sau când nu-mi dau seama că totuși cer ajutor. Ajutorul pare mai degrabă grija și alegerea lor decât a mea.

Sunt rareori „prietenoși”⁴⁴ - în sensul în care înțelegem noi termenul acesta. Totuși, există un sens definit de înțelegere, cunoaștere și scop în acțiunile lor pentru mine. Nu simt din partea lor nicio intenție de a-mi vrea răul și am încredere în indicațiile date. Mare parte din ajutorul

primit a fost acordat subtil.

De pildă, „mâinile” care m-au ridicat pe dealul către casa doctorului Bradshaw m-au ajutat, evident, să realizez ceea ce doream. Cu toate acestea, chiar înainte de ajutor, am văzut pe cineva care stătea în poziție yoga, cu robă și turban. Să fi fost acesta „ajutorul”¹¹?

În Capitolul 10, aceluiasi om în robă - cu ochi și față obsedant de familiare, care a răspuns cu prezența lui la chemările mele disperate atunci când voiam să scap de acei „paraziți” - i-a părut prea puțin de suferința mea emoțională. Totuși, era clar că venise să mă ajute. A venit ca rezultat al problemei mele. Totuși, nu mi-a oferit nicio vorbă de alinare și nici nu a încercat să mă liniștească. Nu l-am văzut niciodată pe cel care m-a ajutat în voiajul făcut pentru a-l vizita pe doctorul Gordon în Tărâmul II. I-am simțit mâinile și i-am auzit vocea, nimic altceva. Același lucru s-a întâmplat cu ajutorul care, peste o săptămână, atunci când încercam să merg din nou la dr. Gordon, comentase că făcusem deja acea călătorie. Fără îndoială că există o acceptare inerentă a acestui ajutor. Rareori mi s-a întâmplat să mă întorc și să-l identific pe cel care mă ajută. Pare un lucru mai degrabă normal.

Cei doi tineri care m-au dus la apartamentul unde se făcea ședința de spiritism nu par să intre în această categorie. Aveam senzația clară că au venit acolo doar cu acel scop precis, pentru nimic altceva.

Aceasta evidențiază următoarea particularitate: dintre toate ajutoarele pe care le-am văzut suficient de des pentru a le identifica, doar pe unul singur am fost capabil să-l recunosc a doua oară. În vizita mea la Agnew Bahnson, în Tărâmul II, cineva m-a ținut într-o poziție ca să-l pot vedea. Senzația unor mâini care m-au prins cu blândețe, dar ferm, era foarte puternică.

152

Călătorii în afara corpului

Aceleași mâini care m-au întors să plec, la fel cum este ghidat un nevăzător, nu puteau fi mai vii de atât. A fost un alt caz, când un ajutor a răspuns la o anumită dorință a mea.

În momentul când m-am panicat, am țipat și m-am rugat pentru că mă aflu la acea barieră pe drumul de întoarcere, nu a venit niciun ajutor. Când am fost tracasat și chinuit atât de sălbatic de acele entități, nu am primit ajutor. N-am fost ajutat nici când m-au atacat acele ființe sălbatice și răuvoitoare. Mai precis, dacă m-au ajutat, nu mi-am dat seama de acest lucru.

Care este diferența? Cum decid „ei” când să mă ajute sau când să mă lase singur? Nu știu! Și, mai ales, cine a fost cel care a insistat cu calm să mă întorc în fizic atunci când pluteam în acea aparentă eternă fericire? Nu știu dacă ar trebui să-fi recunoscător sau trist pentru ajutorul din acel caz special.

Pe „Gazda” (din Capitolul 12) nu o clasific drept un ajutor de același fel - deși poate că

fusese. Ea este unul dintre aceia pe care știu că l-aș recunoaște cu ușurință dacă l-aș vedea din nou. Era diferită prin faptul că mi-a dat impresia de caldă amicitie și camaraderie, dar, într-un fel, nu era la fel ca mine - era mai în vârstă și mai versată. Era diferită prin faptul că a apărut și mi-a oferit ajutorul.

Aceasta a fost una dintre puținele dăți în care opțiunea a fost a mea. Curios, în alte situații când aveam mare nevoie de ajutor, n-a apărut nimeni - spre exemplu, în experiențele înfricoșătoare când părea că mă aflu în corpul fizic al altcuiva (Capitolul 12). La o privire superficială, aceasta părea a fi o situație extrem de serioasă și care necesita ajutor imediat. Notele mele nu conțin nimic altceva decât eliberarea prin propriile mele eforturi. Nu există până acum un mod clar de ajutorare.

153

ROBERT MONROE

Iată unele dintre multele relatări din notele mele ce ilustrează anumite aspecte ascunse referitoare la ajutoare.

14.09.1958

Seara devreme, pe verandă, intru în sistemul de relaxare. Se instalează imediat vibrațiile de înaltă frecvență. Experimentez ieșirea și intrarea rapidă din și în fizic. În una dintre ieșiri am dificultăți la intrarea în fizic. Două mâini îmi prind coapsele și mă răsucesc în poziția normală, l-am mulțumit mental, dar nu știu cine a fost.

18.03.1962, după-amiază

E.W. era la noi în vizită și amândoi ne-am decis să ne odihnim înainte de cină, cam pe la 5 după-amiază. Am intrat în camere alăturate. Aproape imediat după ce m-am culcat, am auzit voci, ca și cum E.W. discuta ceva cu altcineva. Credeam atunci că-l aud cum vorbește fizic cu o altă persoană, afară, pe hol. (E.W. mi-a spus că s-a culcat imediat, că n-a vorbit cu nimeni înainte de a adormi și nu-și aducea aminte deloc de eveniment.) Imediat după ce am auzit această conversație în surdină, am ieșit din corp și o voce mi-a vorbit aproape peste umăr:

- Dacă simți că trebuie să știi, bănuiesc că va trebui să-ți spunem.

Am simțit cum cineva mă ia de braț, iar eu l-am urmat de bunăvoie. Am parcurs o distanță care mi s-a părut mare, apoi ne-am oprit într-o casă întunecată. Impresia mea distinctă era că aici se afla un club, o asociație, o confrerie sau un ceva asemănător. Erau niște oameni tăcuți într-o cameră, la dreapta, și se părea că știu de existența altora undeva mai sus, la etaj. Cum stăteam acolo și așteptam, ceva asemănător unui proiector de film de 16 mm a pornit și am văzut un

Călătorii în afara corpului

cadru alb, proiectat pe un perete sau pe un ecran, de dimensiuni asemănătoare celei de la cinematograf. Scris de mână, negru pe alb, se vedea acest mesaj:

„Pentru rezultate paranormale pure, ia șase picături dintr-o substanță chimică într-un pahar

de apă." Am devenit extrem de incitat și m-am dus la proiector să încerc să-l derulez înapoi și să recitesc mesajul, ca să fiu sigur că l-am înțeles corect. Am tot încercat să găesc butonul de inversare, dar n-am reușit să-l găesc. (Imaginea dispăruse deja.) Atunci am văzut cum filmul începe să se desfășoare pe podea și am crezut că am stricat mecanismul când am umblat la el. Acest lucru m-a enervat și, ca să evit neplăcerile, m-am întors și m-am reintegrat cu ușurință.

03.05.1960, după-amiază

Stau întins, complet treaz, iar vibrațiile se accelerează până devin doar o senzație de căldură. Stau cu ochii închiși. Eram pe punctul de a mă ridica din fizic, când două mâini mi-au ținut în fața ochilor închiși o carte. Cartea a fost răsfoită cu repeziciune, întoarsă pe toate părțile, ca să pot vedea că este o carte. Apoi a fost deschisă și am început să citesc. Esența celor citite era că, dacă doream să retrăiesc voluntar o anume stare, era necesar să re-creez sentimentul trăit într-o experiență similară care a avut loc în trecut (adică exista în memorie). Am interpretat aceasta ca și cum trebuia să te gândești la „ce ai simțit” atunci, mai degrabă decât la detaliile incidentului. Mi-au fost arătate câteva exemple, ca apoi, treptat, pe măsură ce vibrațiile slăbeau, cartea să fie văzută tot mai neclar și, oricât încercam, n-am mai putut continua să citesc. În cele din urmă, m-am ridicat fizic și mi-am scris notele.

09.03.1959, noaptea

Cum eram întins în întuneric, cu vibrații foarte puternice, într-o întunecime specială pe care o puteam „vedea” cu ochii închiși, întunericul a început să se lumineze într-un punct, ca și cum s-ar îndepărta niște nori prin rostogolire înapoi pentru ca, în final, să apară o rază albă de lumină de undeva de deasupra capului meu. (Auzeam încă gălăgia produsă de activitățile din casă ale familiei și eram total conștient de spațiu-timp. Mă aflu încă în corp și eram complet conștient.)

Deodată am devenit surescitat, dar am reușit să rămân pe loc. Din centrul razei albe, tocmai în locul unde atingeau norii, a început să se înalțe un vârf de munte. Mi-am făcut curaj și am întrebat care este răspunsul fundamental la întrebările mele de bază. Nu știu de ce am făcut-o, dar se părea că așa ar trebui să fac. Pe când așteptam răbdător, o voce frumoasă, profundă - deși nu tocmai voce și, desigur, nu vocea conștiinței mele - mi-a răspuns:

- Ești absolut sigur că vrei să știi?

Venea mai degrabă dinspre raza de lumină. Am răspuns că sunt sigur.

- Ești destul de puternic să primești adevăratele răspunsuri?

Vocea avea o mică inflexiune, dar era lipsită de emoție.

Am răspuns că da, cred că sunt. Am așteptat, deși mi s-a părut că a trecut foarte multă vreme până ce vocea a început să vorbească din nou:

- întreabă-l pe tatăl tău despre marele secret.

Tocmai când am început să întreb care era înțelesul exact al acestui răspuns, cineva din familie a venit zgomotos în sus pe scări și a aprins lumina pe holul din fața camerei. Odată cu aprinderea luminii, raza albă a început să pălească

156

Călătorii în afara corpului

încet, oricât de mult am încercat să o fac să rămână, iar norii s-au schimbat din cenușiu în negru. Când norii au dispărut total, am deschis ochii. (Nu am avut nicio trecere de la „viziune” la somn și apoi la starea de veghe. în toată această perioadă fusesem treaz, așa cum definim această stare). A fost, într-adevăr, o experiență emoționantă, dar nu poate fi numită ieșire din corp.

De atunci, am analizat întâmplarea din două direcții. Am încercat să re-creez experiența, dar fără succes. în al doilea rând, i-am scris tatălui meu fizic, care era încă în viață și care era interesat de aceste evenimente. I-am pus întrebarea fără să-i dau sursa. Mi-a răspuns oarecum evaziv și mă informa că ar fi cel puțin cincizeci de răspunsuri, așa că mă întreba pe care îl doresc. De altfel, și celălalt „tată” va trebui să-mi dea un răspuns la un moment dat.

15.03.1959, noaptea

în timp ce încercam să continui, iată ce s-a întâmplat. Stăteam întins în procedeul de

relaxare și repetam mental cuvintele „Tată, ghidează-mă. Tată, spune-mi secretul cel mare". După câteva minute, am o bruscă pierdere a conștiinței și mă trezesc într-o cameră cu plafon înalt, cu grinzi. Am părăsit casa și am traversat o platformă către un fel de vehicul (ca un tren) care aștepta, apoi m-am oprit și m-am întors. Cineva mă strigase. Alături de mine, în picioare, era o femeie slăbuță, cu pielea mai închisă la culoare, într-o rochie lungă sau o robă. Prima mea impresie a fost că era o negresă cu trăsături mici și regulate, cu păr lins de culoare închisă și cu breton. (Dacă privesc retrospectiv, îmi dau seama că putea fi egipteană sau din Orientul Mijlociu, dar nu orientală dacă mă ghidam după structura ochilor ei.)

157

ROBERT MONROE

Ea mi-a spus că făcusem ceva greșit, cu implicații mai mult spre ceva eronat decât malefic. Am întrebat-o despre ce e vorba și mi-a spus că-mi va arăta. Am început să ne mișcăm și am ocolit colțul unei clădiri mari. Am pășit într-o curte mare, pavată. Ne-am oprit și era exact ca și cum am fi privit un film color tridimensional în mărime naturală.

Un grup de oameni stăteau în partea stângă și dădeau impresia că sunt autorități. La dreapta, întinsă pe jos în curte, se afla o fetiță cu păr închis la culoare, de aproximativ 12-13 ani. Părea legată sau cumva neajutorată. Eram și eu în scenă pentru că stăteam lângă femeie și

priveam. Simțeam fiecare acțiune și emoție ale celui „Eu” din scenă.

Reprezentanții autorității i-au spus Eu-lui meu de acolo să execute anumite acțiuni dăunătoare fetei. El simțea că n-ar trebui, iar fata se ruga de el să n-o facă. Așa că s-a adresat oficialităților, încercând să evite să execute ordinele. Autoritățile erau total indiferente la tot ce se întâmpla, dar mai ales la lacrimile fetei. Ei i-au declarat că, dacă nu îndeplinește el acea acțiune (religioasă?), urmau să vină alții și o vor face aceia. Au adăugat că ar fi mai bine pentru fetiță să o îndeplinească el decât cei care vor veni, fiindcă va fi mai puțin rău pentru ea. Cu inima îndoită, Eul din scenă s-a întors și a executat ordinul autorităților. După câteva momente, femeia m-a condus afară din curte și ne-am aflat din nou pe platformă. (în clipa părăsirii curții, am pierdut orice contact cu Eul din scenă.)

- Ei, acum înțelegi? întrebă femeia.

Uluit, i-am declarat că nu am înțeles, iar ea s-a uitat la mine lung și mai degrabă trist, după care s-a întors și a plecat. Pentru că nu știam ce să fac, m-am gândit la corpul fizic, însă mi-a trebuit mult timp să mă întorc, dar, în cele din urmă, am reintrat în corp. M-am ridicat și m-am gândit îndelung la cele

întâmplare. Cine era femeia? Care era marele secret? Dacă privesc la istoria vieții mele de aici, cred că încep să știu.

18.08.1961, după-amiază

Din nou mâinile și cartea. De această dată, la birou. Ora 3 după-amiază, vreme ploioasă și umedă, dacă asta are vreo însemnătate. Vibrațiile apăruseră, eram complet conștient și treaz. Clikeam din ochii fizici și mă uitam la ceas pentru a mă verifica și controla. Am închis ochii. Timpul trecea normal. Din nou, mâinile îmi plasează cartea în fața ochilor închiși. Cartea este întoarsă, răsfoită repede și ținută în multe poziții, cu mișcări ușor de urmărit ca să fie sigure că recunosc că este o carte. M-am gândit să încerc să-i văd titlul și, prompt, cartea a fost ținută astfel încât să-l văd, dar literele erau prea mici sau eu eram prea miop. Oricât încercam, nu puteam să-l citesc.

În cele din urmă am renunțat, iar cartea a fost deschisă și am putut să văd ambele pagini tipărite. Am încercat iarăși să o citesc, dar textul nu-mi era clar. Apoi, am sugerat mental că aș putea titi dacă aș lua literă cu literă. Drept răspuns, o literă a sărit din rând și a zburat pe lângă mine, așa că abia am văzut-o. Am tot încercat și, cu multă grijă și cu greutate, am deslușit patru cuvinte: „Evocă ființe nefericite prin...”

Am încercat din nou să citesc mai mult, dar era evident că mă concentram prea tare, pe măsură ce devenea tot mai greu. Am observat valul de nori mari, albi, deasupra mea, iar asta mi-a distras atenția. Ploaia s-a oprit. Începuse să se însenineze. Voiam să ies și să mă înalț printre munții și văile de pe cer. Cu aceasta, am început să mă ridic ușor.

Mâinile au închis cartea, au luat-o și atunci

mi-a apărut în minte un gând îngăduitor, amuzat și prietenos: „Ei, dacă zborul într-acolo este atât de plăcut, atunci du-te." Era

159

ROBERT MONROE

ca și cum, pe moment, un învățător renunțase să mențină trează atenția unui copil care era prea neliniștit pentru a se concentra.

Am țâșnit afară prin ușă, sus spre cer, și m-am simțit minunat printre nori, după care m-am reîntors în fizic fără niciun incident. (Norii erau într-adevăr acolo sus după ce am revenit în corp fizic - exact așa cum îi percepușem, deși, când am început experimentul, nu era înnorat.)

Poate că, într-o bună zi, cei care m-au ajutat se vor prezenta. Bănuiesc că răspunsul va fi surprinzător.

Capitolul 10

Animale inteligente

(Ț) e-a lungul istoriei umane, relatările au concor- U dat una cu alta: există demoni, spirite, drăcușori, vârcolaci și tot soiul de entități subumane care mișună în jurul oamenilor ca să le facă viața nefercită. Să fie acestea mituri? Halucinații? Hai măcar o dată să nu respingem acest subiect înainte de a-1 examina cu mai multă atenție. Poate că toate aceste lucruri își au originea în imaginație, întrebarea este: din ce surse își făurește imaginația aceste ființe? Următoarele extrase din notele mele oferă mai multe posibilități.

18.04.1960, dimineața

în jurul orei 10 stăteam întins pe canapea. Am început relaxarea fracțională. Camera strălucea în lumina dimineții. La jumătatea celei de-a doua încercări, au început vibrațiile. După un moment de „acordare” (cu maxilarul), mi-am deschis ochii fizici să văd dacă vibrațiile continuau. Așa era. Cu ochii fizici deschiși, m-am decis să încerc să „mă ridic” din corpul fizic și să văd ce se întâmpla cu vederea mea. Ceasul era vizibil. Conform secundarului, orientarea în timp

era normală. Eram cam la douăzeci de centimetri de corpul

161

ROBERT MONROE

fizic, când, cu coada ochiului, zăresc o mișcare. Pe lângă corpul meu venea un trup care părea să aibă formă umană, (întorcând ochii spre dreapta, am putut să-i văd numai jumătatea inferioară a corpului.) Era gol, fără haine și de sex masculin. Părea în vârstă de zece ani, cam de un metru înălțime, picioare subțiri, cu puțin păr pubian și organele genitale nedevelopate.

Calm, ca și cum ar fi fost o apariție de fiecare zi - ca un băiat care încalecă pe calul lui preferat -, și-a azvârlit un picior peste spatele meu și s-a urcat pe mine. Îi simțeam picioarele în jurul mijlocului și trupul lui mic lipit de spate. Am fost atât de surprins, încât nu am apucat să mă tem. (Poate din cauza mărimii lui!) Am așteptat rigid, mi-am rotit ochii spre dreapta și i-am văzut piciorul drept care atârna în lungul corpului meu. Piciorul arăta precum cel al unui băiat de zece ani, perfect normal. Încă pluteam chiar deasupra corpului fizic și mă tot întrebam îngrijorat ce sau cine putea fi. „El” părea să nu-și dea seama de faptul că aveam cunoștință de prezența lui - sau, dacă își dădea seama, nu-i păsa. Simțeam că nu trebuie să mă confrunt cu el, oricine ar fi fost, într-un mediu în care, evident, era mai în largul lui decât mine, așa că m-am retras repede în corpul fizic, mi-am întrerupt vibrațiile și am început să scriu aceste însemnări.

Nu știu ce era. Mi-am dat seama că nu

avusesem curajul să mă întorc și să mă uit mai bine la „el” (măcar dacă aş fi avut!). Avea, cu siguranță, formă umanoidă, dar, dacă mă gândesc mai bine, nu părea să aibă inteligență umană. Părea mai mult un animal sau... M-am simțit insultat de totala siguranță cu care a venit și s-a urcat pe mine. Părea convins că nu va fi descoperit, probabil după lungi asocieri cu oameni cărora le era invizibil. Dacă a fost o halucinație, a fost o imagine foarte reală, în plină zi, cu secundarul care mătura parcă

162

Călătorii în afara corpului

cadranul ceasului și cu posibilitatea de a relata folosind două dintre simțurile fizice.

28.04.1960, noaptea

La aproximativ 7.30, la birou, în timp ce foloseam, procedeul numărătorii, vibrațiile s-au instalat ușor. Am început să ies din fizic cu grijă și am simțit că s-a urcat ceva pe spatele meu! Mi-am adus aminte de micuțul de dinainte și, desigur, nu doream să încerc să merg undeva cu el pe spatele meu. Am lăsat vibrațiile să continue și m-am întins în jos, pe o parte, ca să-l prind de picior, fără să fiu sigur că mâinile mele non-fizice nu vor trece prin el. Am rămas surprins când mâinile mele au atins ceva! Consistența simțită era ca de carne, avea temperatura normală a corpului și era cumva ca de gumă; părea că se poate întinde.

Am tras, dar, cu cât trăgeam mai tare, cu atât se întindea tot mai mult. În cele din urmă,

am crezut că am reușit să-l trag complet de pe spate, cu excepția unui picior ce părea încă sub corpul meu. Apoi, am reușit să scot și piciorul, după care am împins întreaga masă pe un raft de lângă canapea. (Părea încă foarte vioi.) Mi s-a părut că încearcă să se cațere din nou pe mine, așa că am încercat să-l țin departe. Devenise o luptă serioasă (fără răutăți din partea sa, făcea doar eforturi să ajungă din nou pe mine) și am început să intru puțin în panică. îmi ajunsese până peste cap! M-am gândit să aprind chibrituri și să încerc să-l ard sau să fac altceva, orice. Părea că nu pot să-l împiedic să se urce pe mine până în momentul când am reintrat în corpul fizic.

Am discutat episodul cu unele persoane și am urmat diferitele lor sfaturi. Am încercat să rămân calm, deși nu era ușor. Mi-am făcut cruce de câteva ori, fără efect. Am repetat

163

ROBERT MONROE

frecvent și fierbinte Tatăl Nostru, dar acest fapt nu l-a ținut departe de mine; atunci am țipat după ajutor.

Apoi, pe când încercam să-l țin departe pe primul, un al doilea s-a urcat pe spatele meu. în vreme ce îl țineam pe primul cu o mână, m-am întins înapoi și l-am smuls și pe al doilea de pe mine, ca apoi să plutesc în mijlocul biroului cu câte unul în fiecare mână și să țip după ajutor. M-am uitat atent la fiecare, dar, cu cât mă uitam, cu atât fiecare se transforma în copia fidelă a uneia din cele două fiice ale mele. (Psihiatrul va avea cu ce să se distreze!) Brusc,

am înțeles imediat că acesta era un camuflaj deliberat din partea lor cu scopul de a-mi crea o stare emoțională care să mă determine să fac uz de iubirea părintească față de fetele mele și, astfel, să mă împiedice să le mai fac ceva.

În clipa în care mi-am dat seama de trucul lor, cei doi nu mai păreau a fi ficele mele. Disperat să găsesc o soluție, m-am gândit la foc și acest lucru părea să ajute puțin. Cu toate acestea, mi-a făcut impresia că amândoi se amuzau, ca și cum nu aș fi putut să le fac vreun rău. Deja plângeam în hohote și ceream ajutor. Apoi, cu coada ochiului, văd pe altcineva venind. La început am crezut că mai venea unul, dar acesta era, în mod sigur, un om. S-a oprit la o distanță mică și, cu o expresie foarte serioasă, a privit atent la tot ceea ce se întâmpla. M-am uitat bine la el. Mai întâi, ochii lui mi s-au părut foarte familiari. Mi-au amintit de un văr din partea tatălui, cu tenul deschis la culoare, puțin slăbit. Avea părul tăiat egal, foarte scurt, inclusiv bretonul de pe frunte. Purta o robă închisă la culoare, lungă până la glezne. Nu am putut să-i văd picioarele.

Prima mea impresie a fost că a venit să ajute „entitățile” - ceea ce m-a speriat și mai tare. Încă hohoteam de plâns, când el s-a apropiat încet de noi; căzusem în genunchi, cu brațele întinse și țineam la distanță cele două ființe mici. Omul, foarte serios, nu mi-a spus o vorbă, nici nu părea să

privească în direcția mea. În momentul în care s-a apropiat, am încetat să mă mai lupt, m-am prăbușit la podea și am cerut ajutor. Fără să mă bage în seamă, le-a ridicat puțin pe acele ființe

mici, le-a ținut în câte o mână și le-a privit. Așa cum le ținea, ființele păreau că s-au relaxat, iar membrele și gâtul le atârnavă înmuiate. Printre hohote de plâns i-am mulțumit, apoi m-am deplasat deasupra canapelei, m-am strecurat în fizic - deși încă simțeam vibrațiile -, m-am ridicat în picioare și am privit împrejur. Camera era goală.

După ce m-am gândit timp de 24 de ore la acest eveniment, am ajuns în cele din urmă la unele speculații. Există posibilitatea ca totul să fi fost o halucinație sau un vis suprapus peste starea mea de completă conștiință. Dacă este așa, pot înțelege ce dificultăți au paranoiciii în distingerea realității. Dacă este un simbolism, acesta este destul de evident. „Entitățile” din jurul meu nu sunt decât propriul meu produs. Vizualizarea lor drept copii mei este greu de interpretat în orice alt fel în afară de acela că sunt copii mei (eu i-am creat, sunt copii mei). Prin urmare, ei îmi aparțin și nu sunt nici buni, nici răi. Încă nu știu ce sunt! Sunt ei părți dissociate din mine sau entități create de tiparele gândurilor mele obișnuite? Ce să fac cu ele? Pe cine reprezintă omul în robă? E nevoie de mai mult de 24 de ore ca să înțeleg. Cu toate acestea, data viitoare - dacă va mai fi vreuna - voi încerca, desigur, să mă mențin obiectiv și calm, cu mai puțină teamă și cu o abordare analitică.

21.05.1960, noaptea

Stăteam întins, profund relaxat, seara târziu în dormitor. Vibrațiile au început uniform și am remarcat rapid piciorul mic aruncat peste corpul meu (presupun ne-fizic). Am simțit micuțul trup cum atârnavă pe spatele meu. M-am întins cu grijă pe spate (nonfizic?) și am simțit

ROBERT MONROE

suprapus peste al meu. Am bătut ușor pe micul umăr (cu intenția de a mă face înțeles) și am ridicat cu grijă trupul mic, pe care l-am împins departe de al meu. Am așteptat, dar nu s-a mai întors și nu a încercat să se apropie. Fără să aștept să-mi mai forțez norocul, am reintrat în fizic, m-am ridicat și am scris aceste note.

27.05.1960, noaptea

După ieșirea din corp am simțit iarăși una dintre entitățile ca de gumă pe spate. Fără vorbe sau acțiune de vreun fel, doar corpul mic strâns lipit de spatele meu. De această dată, n-am mai fost atât de speriat și am reușit să trag încet de entitate. Am tras și, urmând sfatul insistent al câtorva persoane mai înclinate spre teologie decât mine, m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute. Din nou, entitatea s-a întins pe măsură ce trăgeam, dar nu s-a detașat complet. Mi-am amintit de gândul de a vizualiza focul - care nu părea de prea mare folos, dar care a ajutat puțin. Apoi, am încercat să mă gândesc la electricitate. Am vizualizat două sârme încărcate cu înaltă tensiune. Mental, le-am înfipt în acea parte a entității pe care o trăsesem de pe mine. Masa s-a dezumflat imediat, a devenit moale și părea că moare. Pe măsură ce murea, ceva de forma unui liliac a trecut, cu un țipăt, pe lângă capul meu și a zburat afară pe geam. Am simțit că am învins. Foarte ușurat, m-am întors la planul fizic, m-am reintegrat și m-am ridicat (fizic).

25.08.1960, noaptea

În această călătorie s-a întâmplat din nou. Tocmai ieșeam din fizic, când mai multe „lucruri” s-au atașat de diferite părți ale corpului meu (non-fizic). Zic „lucruri” deoarece era întuneric total și nu puteam - sau nu doream - să văd.

166

Călătorii în afara corpului

Păreau asemănători unor peștișori de 20-25 cm lungime, care s-au atașat de mine ca niște paraziți. I-am tras jos și i-am împins cât puteam de departe, dar ei (sau alții) reveneau imediat. Nu erau răi, doar foarte sâcâitori. În cele din urmă, m-am întors în fizic pentru a scăpa de ei.

03.11.1961, noaptea

Am descoperit ceva nou despre aceste „lipitori”. Există aproape un întreg nivel în care se află; uneori treci prin acest strat, dar de cele mai multe ori nu; sau treci atât de repede, încât nu ești reperat. De această dată, m-am oprit chiar în mijlocul stratului, iar „peștii” atrași de mine au năpădit ciorchine. În loc să reacționez ca mai înainte, de data aceasta am așteptat, pur și simplu, complet nemișcat. După câteva momente, s-au dezlipit și au plecat. Apoi nimic, doar întuneric. Am început să mă mișc și s-au întors! M-am oprit, am așteptat și din nou au plecat. De data asta m-am mișcat mai încet. Unul sau doi au revenit, dar asta a fost tot. M-am deplasat apoi în sus și mai departe spre alte locuri. Era ca și cum aș fi fost o momeală într-un ocean plin cu pești.

13.07.1960, noaptea

Această experiență trebuie neapărat notată deoarece ar putea fi importantă într-un fel. Mă aflam în pat, noaptea târziu, cu soția alături, într-o cameră de hotel din Durham. Eram pe punctul de a adormi, când simt pe cineva sau ceva în cameră. Fără să-mi dau seama la început, m-am repezit din pat să mă apăr pe mine și pe soția mea. Am fost atacat imediat de ceva pe care nu-l puteam vedea în întuneric. Se lupta ca un animal, adică încerca să muște și să zgârie, astfel că un interval de timp ce a părut o eternitate ne-am luptat în tridimensional prin camera de hotel. Nu puteam să văd în camera

167

ROBERT MONROE

întunecată (sau erau ochii mei închiși?). În timp ce mă luptam - și doar datorită unei hotărâri ferme l-am împins pas cu pas la fereastră și l-am azvârlit afară. Aparent, nu avea caracteristici sau inteligență umane. Părea a fi un animal de vreun metru și douăzeci lungime, ca un câine mai mare. După ce am scăpat de el, am rămas puțin lângă fereastră, apoi m-am întors și mi-am dat seama, pentru prima oară, că nu eram în corpul fizic. (Mâna mea trecuse prin fereastra închisă!) Am plutit spre pat, iar acolo erau două trupuri sub pleduri. M-am apropiat de ceasul de pe noptieră și pe cadranul fosforescent am văzut că era ora 2.35. Mi-am amintit că eram culcat mai aproape de noptieră, așa că am plutit într-acolo, am coborât, m-am rotit și am fost înapoi „înăuntru”. M-am așezat fizic, iar camera era liniștită, întunecată și goală. M-am uitat la

ceasul de pe noptieră. Era ora 2.38.

27.10.60, noaptea

M-am culcat obosit, târziu, în jurul orei 1.30 dimineața. Mi-am impus mental să nu mai am „activități”. Chiar când începusem să adorm (fără a fi conștient de trecere prin secvențe, fără a remarca o separare de fizic, dar totuși cu un sentiment prealabil de eliberare), am fost atacat de ceva. Aparent, nu avea personalitate și nici nu-l puteam vedea. Cu toate acestea, știam că este extrem de periculos, simțeam că are intenția de a-mi „lua” ceva care este al meu, dar voia mai întâi să scape de „mine” (nu neapărat de „eu-l” fizic, ci de acel „eu” care este capabil să acționeze independent de fizic). Această luptă nu era ca și cum trebuia să te ferești de un animal. Era o luptă fără vreo regulă, fără zgomot, înspăimântător de rapidă, în care celălalt căuta orice slăbiciune de-a mea. La început, total uluit, n-am reacționat cu sălbăticie. Am încercat doar să mă apăr. Cu toate acestea, „lucrul” care se

lupta cu mine părea să se miște de la un centru nervos la altul, iar presiunea aplicată și unele dintre prinsorile sale erau groaznice. Știam că, dacă nu reacționez prin luptă, voi pierde, și a pierde părea tot atât de vital ca pierderea existenței.

Atunci am început să mă lupt cu aceeași intensitate, sălbatic și cu disperare. Acel ceva cu care mă luptam îmi cunoștea toate punctele

slabe și se folosea de ele. Ne-am luptat un timp care mi s-a părut ore și, treptat, am simțit că aș putea cu adevărat să pierd. Simțeam că așa nu se mai putea continua și mi-am dat seama că eram, cumva, în afara fizicului. Pe măsură ce luptam, am condus bătălia în direcția corpului meu fizic. Când eram deja foarte aproape și chiar deasupra lui, am căzut înapoi „în” corp. A fost singura cale la care mă puteam gândi ca să sfârșesc lupta fără să pierd.

Mi-am deschis ochii fizici și m-am ridicat în șezut. Camera era goală și liniștită. Lenjeria de pat nu era șifonată, astfel că, evident, nu fusese nicio mișcare fizică reală. Alături, soția dormea netulburată. M-am sculat și m-am plimbat prin cameră, apoi m-am uitat spre hol. Totul părea normal.

Putea să fi fost un vis. Dacă e așa, fusese foarte viu și desigur că nu a urmat modelul specific viselor pe care le am. (De mult am început să recunosc tipul de vise de descărcare, cele care reflectă tensiunile de peste zi sau anxietățile interioare simțite îndelung ce se pot lega fie de un feedback, fie de veșnicele „palavre ale minții”.) Totuși, potrivirea perfectă a camerei ca fundal pentru acțiune plus controlul conștient al acțiunii tind să nege ideea de vis.

După circa douăzeci de minute de autoliniștire, m-am întors în pat. Era normal să nu mă tragă inima să adorm din nou. Nu voiam să reiau lupta. Nu cunoșteam nicio metodă de a o preveni. Am încercat ceea ce mi s-a părut a fi singurul răspuns. (Alternativa ar fi fost să stau treaz toată noaptea, dar eram prea istovit.) Am stat întins și am repetat „Mintea

și trupul îmi sunt deschise doar forțelor constructive; în numele lui Dumnezeu și al binelui, voi adormi și voi avea un somn calm și odihnitor". Așa s-a și întâmplat, iar dimineață m-am trezit la ora obișnuită. Înainte de a adormi, am repetat fraza de cel puțin douăzeci de ori.

Folosirea unor asemenea expresii indică seriozitatea și îngrijorarea pe care le-am simțit în acea vreme, recunoscute ca atare de cei care mă cunosc bine prin aceea că am avut nevoie să cer ajutorul și ocrotirea în maniera în care am făcut-o.

Adevărul este că nu am avut nicio altă variantă. Dacă stau să mă gândesc, încă nu pot găsi o alternativă și nici nu cunosc altă metodă, alt loc, persoană sau vreo practică religioasă (de care să fiu sigur), vreun drog sau orice altceva din bagajul meu de cunoștințe, o experiență sau informație care ar garanta o protecție absolută împotriva a ceea ce m-a atacat.

Cu toate acestea, trebuie să existe ceva în afară de „a riposta”⁴¹ în autoapărare, chiar dacă nu știi împotriva cui lupți. E același mecanism de apărare pe care l-ai folosi dacă ai fi atacat noaptea de vreun animal în junglă. Nu te oprești în mijlocul luptei ca să te gândești la metoda de a lupta. Nu te oprești să afli ce anume te-a atacat. Pentru a te salva, te lupți cu ceea ce ai la îndemână când animalul atacă. Te lupți disperat, fără să te gândești la cum să lupți, de ce lupți și cu cine te lupți.

Ai fost atacat; atacul neprovocat pare să indice, prin el însuși, faptul că, indiferent cine sau ce te atacă, nu este binevoitor, altfel nu te-ar ataca în acest mod. Apărarea este automată, instinctivă, cu niciun alt gând decât supraviețui-

rea, care se bazează pe premisa că este rău să te predai cuiva sau unui ceva ale cărui trăsături le detești (în aparență atac neprovocat, din dorința oarbă de a ucide).'

* în ultima vreme, vizita „demonilor”⁴⁴ s-a rărit.

Capitolul 11

Dar sau povară?

fi n timpul experimentărilor din primii ani a început I să se manifeste un efect secundar. Nu era o activitate propriu-zisă în afara corpului, ci avea loc în stările de profundă relaxare, înaintea oricărei separări. în domeniul respectiv de specialitate, fenomenul se numește, evident, „premoniție”. Cum stăteam întins, cu mintea liniștită și trupul relaxat, apărea „viziunea”.

Era un sunet șuierat, localizat în regiunea frontală a creierului și care îmi crea senzația unei mici uși rectangulare, prinsă în balamale de o latură ce se legăna în jos la un unghi de aproximativ 45°.

Această ușă expunea un orificiu perfect rotund. Imediat după aceea, vedeam și semitrăiam un eveniment - sau incident - ca un vis, cu excepția faptului că-mi păstram conștiința și senzația că sunt treaz. Visul se suprapunea direct peste stimulii exteriori. Puteam percepe fără dificultate fiecare dintre stări. Nu am putut și nici nu pot produce efectul la comandă. El doar se petrecea declanșat de

ROBERT MONROE

La început n-am dat o atenție specială fenomenului, pentru că l-am atribuit unor viziuni care aveau scopul eliberării unor date din subconștient. Un eveniment major mi l-a adus cu putere în atenție. Este destul de important, astfel încât îl redau direct din însemnările mele.

05-07.1959

Într-o dimineață devreme, „poarta” s-a deschis din nou și ceea ce am văzut m-a preocupat numai fiindcă totul era foarte viu. Eram pe punctul de a mă urca într-un avion comercial. Stăteam lângă ușa avionului și îl așteptam pe D.D., un bărbat pe care îl cunoșteam de mai bine de zece ani. După un timp, am intrat în avion și m-am așezat pe un loc. Am observat că erau multe locuri libere, iar avionul era gata de plecare, așa că am fost sigur că prietenul meu va reuși să se îmbarce. Am remarcat un grup care discuta în față, lângă ușa avionului, căruia i s-a alăturat un tânăr de culoare care tocmai a intrat pe ușă. Erau foarte veseli și fericiți că tânărul va merge cu ei. Grupul era compus din doi negri și un alb - toți mai în vârstă - și tânărul. Au remarcat că avionul e gata de plecare, așa că au pornit pe culoar pe lângă mine și fiecare s-a așezat pe locul lui.

M-am aplecat înainte să văd dacă amicul se va îmbarca și, brusc, am observat că femeia din fața mea era agitată. Chiar în clipa când avionul era pe punctul să pornească, amicul meu s-a

urcat în avion și s-a așezat. Am vrut să mă ridic și să mă alătur lui, dar avionul a început să se miște și m-am așezat la loc. Avionul a rulat pe pistă, însă părea să aibă nevoie de un timp ceva mai lung ca să decoleze, astfel că am început să devin puțin încordat. În cele din urmă am decolat și ne-am ridicat doar puțin deasupra străzilor, a bulevardelor. Am rămas la o altitudine joasă și avionul a urcat foarte puțin.

172

Călătorii în afara corpului

După câteva clipe, am auzit vocea stewardesei prin sistemul de amplificare al avionului. Ea a anunțat că, în câteva minute, pilotul va decide în care dintre cele două direcții posibile va merge: spre stânga (rută ocolitoare) sau pe o rută „pe sub sârme”. După câteva minute de așteptare, am observat că avionul a trecut de un anumit punct situat foarte jos și, înainte ca stewardesa să vorbească din nou, mi-am dat seama că o luasem pe ruta „pe sub sârme”. Când a anunțat ruta, vocea ei mi s-a părut puțin prea slabă și prea nonșalantă, ceea ce m-a făcut să simt o ușoară încordare.

Cum priveam prin hublou, am văzut zona din față cu sârme întinse în toate direcțiile. Avionul s-a apropiat și a trecut pe sub sârme, dar zbura foarte jos. În timp ce priveam în față, căutam o deschidere printre acele sârme, prin care am fi putut urca. Apoi, sus, în față, am reușit să văd sfârșitul sârmelor de deasupra noastră, iar dincolo de ele se zărea lumina soarelui. Am început să mă relaxez oarecum, deoarece părea că vom reuși să o scoatem la

capăt. În acel moment, avionul a căzut brusc și a ricoșat pe stradă. Pe când se întâmpla acest lucru, ceva s-a desprins de avion, foarte aproape de mine, iar eu am sărit (ori am căzut) pe stradă, de la aproximativ 2-2,30 m. Tocmai mă uitam să văd unde căzusem, când avionul s-a ridicat după ricoșeu și s-a distanțat de mine, ca apoi să coboare undeva, spre dreapta, într-un spațiu gol între două clădiri. Prăbușirea a fost învăluită într-un nor gros de fum.

Prima mea reacție după prăbușire a fost să-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru miracolul care m-a salvat. A doua a fost că familia mea va fi îngrijorată, fiindcă știa că sunt în acest avion și ar trebui să le dau un semn de viață. A treia a fost că ar trebui să mă grăbesc spre avionul zdrobit ca să încerc să-i salvez pe unii dintre pasageri, deși știam că e în zadar. M-am ridicat și am pornit spre epava avionului, dar, pe când

173

ROBERT MONROE

mă apropiam, prin fum am zărit flăcări. Pilotul, în jachetă de piele și chipiu, venea spre mine și mă privea cu uimire.

M-a întrebat de ce tocmai eu, dintre toți pasagerii, am fost ales să fiu salvat. Mi-am pus și eu această întrebare, apoi „poarta” s-a închis.

24.07.1959

Sunt pe punctul de a pleca în ceea ce poate fi prima dintre cele patru călătorii cu avionul. Aceasta va fi spre Carolina de Nord. La gândul zborului am o senzație de insecuritate, ceea ce

m-a făcut să stau și să reflectez și, în lumina altor incidente, să revăd experiența relatată în 05.07.1959. Sunt întotdeauna puțin îngrijorat atunci când trebuie să călătoresc cu avionul - așa cum cred că este oricine. Nu simt că se va întâmpla ceva în călătoria spre Carolina de Nord, dar s-ar putea să interpretez eu greșit. Însă ce mă fac dacă are loc un incident similar la începutul uneia dintre aceste trei călătorii - o paralelă exactă cu incidentul de la 05.07.1959? Să cobor din avion? Sau este imposibil să modifici acest curs al evenimentelor? Viziunea mea arată că voi supraviețui - dar supraviețuirea poate însemna, în acest caz, tranziția prin moarte sau că eu nu înțeleg moartea ca moarte, ci doar că sunt încă „viu”.

Sincer să fiu, nu știu ce voi face!

Cu toate acestea, mă adresez tuturor celor care mă iubesc-și sper că sunt mulți în cazul în care va fi un asemenea incident și, dacă interpretarea mea corectă, voi trece prin moarte în loc să continui viața aici, vă rog să nu fiți triști și nefericiți din cauza aceasta. O spun cu toată sinceritatea: eu simt profund că este o tranziție și, oricât de mult aș regreta acele lucruri pe care nu le voi mai face nicicând aici, unele nostalgii profunde, unele doruri mari pe care am încercat

174

Călătorii în afara corpului

să le împlinesc pe băjbăite aici vor deveni cu siguranță din nou realități dacă mă întorc „Acasă”. Fiindcă, mai mult decât oricând, eu cred că trupul fizic nu este decât o mașinărie în

folosul „eu”-lui.

De aceea, odată ce „eu”-ul a plecat, trupul nu va mai însemna nimic! Nu mormânt, nu cavou - trupul ca atare nu este important. „Eu” nu sunt acolo.

Ca dovadă, dat fiind interesul meu, dacă va interveni un asemenea incident, „eu”-ul va încerca să stabilească o comunicare cu cei interesați. (Ceea ce ar putea împiedica aceasta - și e sigur o posibilitate - este că „celălalt plan/loc” ar putea oferi aceleași îndoieli ca aici, iar acolo ar putea fi treburi mai importante.) Nu știu. Nu pot promite nimic. Dar vă asigur că toți aceia care mă cunosc nu vor avea dificultăți să recunoască o adevărată comunicare cu mine.

Aceste gânduri nu înseamnă deloc a fi morbid - și e posibil ca în zilele acestea să fiu mult prea sensibil -, dar pur și simplu doresc să le declar oficial, astfel ca și ceilalți să fie informați cât de cât dacă le va veni timpul să treacă dincolo.

Nu doresc să se întâmple acest lucru, nu simt că aș fi „gata”, iar gândul că voi trece prin moarte mă face să devin melancolic și sobru. Cu toate acestea, sunt - cel puțin parțial - pregătit pentru ea.

23-10.1959

Aceste notițe sunt scrise la vreo 12 săptămâni după însemnările anterioare. Am petrecut 4 dintre cele 12 săptămâni în spital, iar restul într-o perioadă de recuperare acasă. Dar să le iau pe rând. Însemnările precedente m-au găsit preocupat de ceea ce părea o problemă de premoniție și definirea supraviețuirii. În

comparație cu „visul” avut atunci, iată cam ce s-a întâmplat.

175

ROBERT MONROE

Recunoașterea 1: Am pornit-după cum am arătat-în călătoria spre Carolina de Nord. Prima asemănare cu visul a avut loc atunci când m-am urcat în autobuzul care ia pasagerii de la terminalul Aeroportului New York către Aeroportul Newark. Am urcat în autobuz și m-am așezat la dreapta, pe rândul al doilea din față. Pe când stăteam acolo, am fost copleșit de un sentiment de familiaritate. Era poziția în care mă aflam în raport cu ușa, era modelul barei de la ușă și cel al paravanului de protecție al ușii. Acest lucru m-a alertat, pentru că am recunoscut „plasamentul” a ceea ce interpretasem drept avion în premoniție. Nu era avionul, ci autobuzul spre aeroport.

Recunoașterea 2: Au urcat în autobuz, au râs și au glumit patru bărbați, trei în costume de culoare închisă, unul în costum de culoare deschisă. (Vezi comparația anterioară, interpretarea de dinainte fusese de persoane de culoare și un alb.)

Recunoașterea 3: Chiar în fața mea s-a așezat o femeie. Ea a devenit foarte iritată și agitată. Totuși, aceasta nu se datora prezenței mele, ci felului în care un hamal a umblat cu unul dintre pachetele ei.

Recunoașterea 4: Impresia că prietenul meu D.D. stătea lângă ușă și aștepta și că s-a urcat ultimul. M-am uitat afară, unde șoferul autobuzului aștepta lângă ușă vreun pasager întârziat. Fața și aspectul lui fizic mi-au amintit

imediat de prietenul meu - semănau de parcă-i era frate. Va urma verificarea fotografică a asemănării. (Când mintea este incapabilă de o identificare adevărată, alege ceea ce îi este mai la îndemână din experiența proprie.) Apoi, el s-a urcat în autobuz și și-a ocupat locul la volan, aproape opus locului meu.

Recunoașterea 5: în timp ce s-a încadrat pe autostrada spre Jersey, autobuzul „zboară jos și lent”. Or, aceasta ar putea fi impresia dacă se compară cu un zbor. Autostrada 176

Călătorii în afara corpului

este construită deasupra tuturor drumurilor și străzilor din împrejurimi. în timp ce priveam desfășurarea drumurilor și a bulevardelor șerpuitoare, pe măsură ce călătoream deasupra lor, mi-a apărut din nou sentimentul instantaneu de ceva familiar și cunoscut. Doar că nu era avionul (conceptul originar greșit), ci autobuzul.

Recunoașterea 6: La aeroport am fost foarte agitat după semnele anterioare. Avionul avea întârziere la sosire, așa că am rămas în sala de așteptare. Cum stăteam pe o bancă, am auzit o femeie care vorbea prin sistemul de anunțare a pasagerilor din estul și vestul sălii de așteptare. Sunetul reverberat al difuzoarelor îmi era și el foarte familiar (est și vest, stânga și dreapta).

Recunoașterea 7: Când, în cele din urmă, avionul a fost încărcat, am deliberat o clipă dacă să urc sau nu - și asta nu din teamă, ci pentru că nu eram sigur ce înseamnă „supraviețuire”. în final, am decis că era inevitabil, că, dacă așteptam zborul următor, doar prelungeam apariția incidentului. M-am urcat în avion foarte

agitat, iar avionul a rulat pe pistă spre punctul de decolare. Atunci, stewardesa ne-a anunțat prin interfon că vom zbura la înălțimea de două mii de metri. Acest lucru a confirmat altitudinea joasă. În cele din urmă, am decolat, iar la puțin timp am intrat într-o furtună cu foarte multe fulgere. Acest fapt a confirmat impresia mea de zbor pe sub sârme (electricitate), un simbol pe care îl cunosc de multă vreme.

La jumătatea zborului, în timpul furtunii, pilotul a decis să schimbe altitudinea. Această schimbare de altitudine ne-a permis să ieșim din furtună și am aterizat în Carolina de Nord fără niciun incident. La aterizare am decis că interpretarea accidentului era greșită și am uitat imediat totul.

Patru zile mai târziu, într-o dimineață de luni, în mijlocul unei conversații amicale și liniștite dintr-un birou, am

177

ROBERT MONROE

suferit ceea ce mai târziu a fost diagnosticat drept atac de cord (ocluzie coronariană) și am fost dus la spital. Nu am crezut că a fost un atac de cord decât atunci când, după o examinare completă cu EKG, am fost informat despre diagnostic.

A fost nevoie de multă lămurire că așa stăteau lucrurile - și aceasta pentru un motiv anume. La fiecare examinare medicală pe care am avut-o vreodată - inclusiv cele două efectuate în săptămâna precedentă de către doi medici diferiți de la asigurări inima mea fusese declarată foarte sănătoasă, cu afirmații de genul

„Nu va trebui să-ți faci vreodată griji pentru inima ta" sau „Nu vei muri din cauza unor probleme cardiace, nu ai probleme cu inima".

Mintea mea fusese profund condiționată împotriva acestei posibilități. Se pare că nu a acceptat precogniția producerii unui atac de cord. Așa ceva părea imposibil. Ca urmare, ea a selectat o catastrofă care era posibilă în lumina experienței sale, adică un accident aviatic. (Mintea alege varianta cea mai asemănătoare.) Astfel, pericolul a apărut în forma unui accident de avion, care era acceptabil ca posibilitate.

Cele patru săptămâni de spitalizare au fost ușurate de folosirea terapiei prin sugestie, care a făcut minuni pentru moralul meu și se pare că mi-a grăbit refacerea. N-am avut nicio experiență de natură psi în spital, probabil din cauza sedativelor (barbiturice) care mi-au fost date din trei în trei ore. Acasă, refacerea mea a urmat procedeul standard, fără ca, până în acest moment, să apară vreo revenire a simptomelor.

E de la sine înțeles că, după toate acestea, am observat cu mare atenție când decidea „trapa" să se deschidă. De fiecare dată când se prezenta viziunea, ea se potrivea exact cu evenimentele ce aveau loc zile, luni sau ani mai târziu.

Exemple de acest fel includ descrierea vizuală a interiorului unei case - inclusiv zăgăveala și aranjamentul - care a fost ales de soția mea într-un oraș din sud. L-am recunoscut imediat. Era identic cu descrierea din notele

mele făcute cu doi ani mai înainte. Foarte neobișnuit a fost faptul că, în timpul precogniției, nu aveam planuri sau intenția să ne mutăm în sud.

Un altul a fost când, cu cinci minute înaintea transmiterii unui program înregistrat pe bandă, trapa s-a deschis și „am văzut” că banda se rupe brusc, iar rola se învâрте nebu-nește. Peste circa zece minute, în timpul emisiunii, banda s-a rupt și a fost reparată în grabă. Asemenea ruptură nu s-a mai întâmplat niciodată în timpul unei transmisii, astfel că nu era ceva obișnuit. Mai mult decât atât, făcusem eu însumi toate colajele editării și știam că sunt bine lipite. Ruptura a fost cauzată de un colaj făcut de altcineva, care folosisese banda anterior.

Al treilea exemplu: eram la birou când trapa s-a deschis ca să-mi arate o lumină roșie pe care scria „presiune de ulei”. Peste o oră, în drum spre casă, în timp ce conduceam mașina aproape nouă, lumina roșie de avertizare a uleiului clipea continuu. Din nou, acesta nu a fost un motiv de îngrijorare din subconștientul meu. Mașina era nouă, nu avea mai mult de opt sute de kilometri rulați și tocmai fusese verificată. Însă mașina avea o scurgere de ulei - fapt la care nu te aștepti sau de care nu te îngrijorezi când ai un automobil nou. Mai am încă optsprezece cazuri, iar toate sunt incidente personale de amplori diferite, care erau prevăzute datorită acestei trape și întâmplare mai târziu, întocmai cum le notasem - sigur, cu unele mici erori de interpretare. Până acum am stabilit o schemă logică:

$$\text{\$/S(șuierătură/sunet)} + V \text{ (senzația de deschidere a trapei)} = VI \text{ (viziunea)}$$

ROBERT MONROE

în ipoteza că formula se aplicase corect în douăzeci și două de cazuri, ce se poate spune despre notele în care VI nu a avut încă loc?

Fără vreun alt comentariu, iată aici câteva la care formula nu se poate folosi ca în această carte.

03.08.1960

Șuierături/trapă: Trece un avion deasupra capului, evident cu probleme, cu flapsurile și roțile de aterizare coborâte. Se prăbușește în spatele dealului din apropiere și eu împreună cu familia mea ne repezim să dăm o mână de ajutor. Când am ajuns acolo, avionul ardea cu o flacăra de un roșu-închis.

Recunosc flacăra și arderea lentă ca pe ceva diferit de focul obișnuit al benzinei și le atrag atenția celorlalți să se dea înapoi pentru a nu fi răniți deoarece nu se mai putea face nimic pentru cei dinăuntru.

05.11.1961

Șuierături/trapă: Stau singur în afara casei mele. Cerul este în general senin, cu un strat fragmentat de nori înspre nord. Văd un grup de aparate de zbor care apar din stratul de nori, cu puțin peste acesta.

Ele se apropie și observ că nu sunt aparate de zbor obișnuite și nici rachete. În spatele primului val sunt rânduri și rânduri de aparate străni, sute, fără exagerare. Ele nu seamănă cu

niciun avion văzut de mine până atunci. Aripile nu sunt vizibile și fiecare aparat este gigantic, în jur de o mie de metri în diametru.

Fiecare are formă de vârf de săgeată, formă de V, dar fără fuselaj, ca la avioanele noastre fără aripi. Forma de V nu servește la portanță, ci adăpostește ocupanții pe două sau 180

Călătorii în afara corpului

trei punți. Avioanele plutesc maiestuos deasupra capului și simt furnicături de admirație față de extraordinara forță pe care o reprezintă. Îmi este și teamă deoarece, cumva, știu că ele nu sunt făcute de om.

20.10.1962

Șuierături/trapă: Mă aflu împreună cu alții pe o stradă suburbană. În timp ce privesc în sus, văd printr-o gaură mare în nori ceva ce pare a fi niște avioane.

Mă uit mai bine și-mi dau seama că acestea sunt de un tip nemaivăzut înainte, evident propulsate de ceva diferit de elice sau reactoare (impresia este de o formă unică de rachetă, dar nu chimică). Trei dintre avioane plonjează într-o curbă descendentă și pot vedea că au laturi negre și geamuri albe, pătrate, dar fără a avea ceva asemănător aripilor. Cele trei trec foarte jos, deasupra unei străzi din apropiere, în urma trecerii lor se prăbușesc case și clădiri, dar nu din cauza vreunei bombe, ci de la ceva ce este emis de ele. Pentru siguranță, ne ascundem cu toții într-un șanț.

12.06.1963

Șuierături/trapă: Eu și familia mea suntem în situația în care întreaga populație a orașului în care locuim încearcă să plece. Nu se poate procura benzină, iar centrala electrică a fost oprită. Toți avem sentimentul unei fatalități. Nu pare a fi rezultatul unui război atomic și nici teamă de căderi radioactive.

Este, mai degrabă, un sentiment apocaliptic de destrămare a civilizației așa cum o știm, din cauza a ceva de o mare însemnătate care are loc - un factor dincolo de capacitatea umană de control.

181

ROBERT MONROE

11.04.1964

Șuierături/trapă: Eu și familia mea suntem într-un oraș mare, iar acolo pare să fie un mare necaz. Toată lumea încearcă să plece. Părăsesc ceva ce pare a fi un apartament și încerc să găsesc o cale să mergem la țară. Tot orașul este în dezordine și panică, cu mașini blocate, îngrămădite, asemănător unui mușuroi de furnici deranjat.

Sunt mult mai multe asemenea exemple personale, generale, specifice, locale sau globale. Doar timpul le va adevăra. Sper că unele dintre ele sunt cu adevărat halucinații.

Capitolul 12

Nepotriviri

(Flrintre multiplele mistere întâlnite, câteva ies în I evidență, dar în aparență fără motiv, deși sunt profunde. Singura mea speranță este ca alții, cu înclinații tehnice sau filosofice mai înalte, să perceapă în ele un scop și o rațiune - ceea ce eu nu pot. Iată câteva dintre cele care nu par a fi din Tărâmul II sau III.

08.23.1963, seara

La ora 19.17 mă întind, cu intenția să trag un pui de somn pe canapeaua din camera mică, dar nu pentru vreo activitate extrafizică. În momentul când m-am întins la orizontală și am închis ochii, are loc o enormă explozie fără sunet. Nu era decalaj în timp. S-a întâmplat la două secunde după ce mi-am închis ochii. Suflul exploziei m-a azvârlit prin cameră, apoi de perete în colțul opus, unde am alunecat pe podea. Primul meu gând a fost că fusese, într-adevăr, un fel de explozie în casă, deoarece instalația electrică de deasupra părea că se pulverizează și aruncă scântei albastre, ca

ROBERT MONROE

apoi chiar sârmele să se topească. (Luminile erau stinse când m-am întins, camera fiind în semiîntuneric.)

Mi s-a părut ca și cum avusese loc un enorm scurtcircuit pe rețeaua electrică. Aveam senzație de furnicături asemănătoare șocurilor electrice (nu ca vibrațiile pe care le-am menționat de atâtea ori). Apoi m-am uitat prin cameră. Corpul meu fizic încă era întins și relaxat pe canapea, îl vedeam foarte bine. Atunci m-am gândit serios la o altă posibilitate. Aceasta ar putea fi moartea, adevărata moarte, în locul acelei experiențe tipice în afara corpului. Această situație era ceva extrem de neobișnuit. Poate murisem și mi s-a oprit inima. Încă eram ușor amețit de explozie, dar nu mi-a fost frică și nici nu am intrat în panică. Dacă asta era moartea, atunci să fie! în vreme ce zăceam acolo, în colț, încercam să mă reculeg. Am pipăit în jurul meu și cred că am simțit covorul, dar nu eram sigur. Cel puțin era ceva solid sub mine. Apoi am decis că ar trebui să încerc să mă întorc în fizic, chiar dacă nu reușeam. Nu aveam nimic de pierdut dacă încercam.

Cu un mare efort de voință, am plutit în sus și spre canapea, apoi în jos. Am simțit un efect de răsucire și m-am aflat doar pe jumătate în corpul fizic. Pentru că mi-am dat seama de această poziție pe jumătate, m-am zbatut și m-am smucit ca atunci când îți miști mâna încercând să-ți pui o mânășă. Într-o clipă am fost din nou „întreg”.

M-am ridicat (fizic) și am aprins lumina.

Totul părea normal, în casă era liniște, corpul meu părea normal, cu excepția faptului că aveam piele de găină pe tot corpul. Am fost destul de zguduit de experiență și încă nu știu ce a cauzat-o și de ce. A fost ea o explozie de categorie ne-fizică? A fost ceva interior, în mine, ori a fost efectul vreunei forțe exterioare? Privind retrospectiv, pare să nu fie nimic neobișnuit în condiția mea fizică, emoțională sau mentală care să 184

Călătorii în afara corpului

o fi declanșat. Dacă analizez ceea ce îmi pot aminti din clipa exploziei, era ca și cum o rază rătăcită, care mătura camera, m-a atins din întâmplare în drumul său, iar efectul a fost expulzarea mea din fizic. Dacă iau în calcul această idee, am avut impresia că acea rază era produsul vreunui aparat experimental, incomplet pus la punct de către cercetătorii care îl testau - deci nu le erau cunoscute toate efectele acestuia. Este izbitoare asocierea mentală cu o experiență avută cu un aparat cu trei faze.

05.05.1959, după-amiază

Azi am aflat despre un dispozitiv straniu, care se presupune că funcționează în trei moduri. Pe la ora 17, decid să încerc o formulă pentru condiția (1-20/LQ). Stau întins pe pat, mă gândesc la diagrama câmpului de forță și încep numărătoarea până la douăzeci. Părea că nu ajung la niciun rezultat și atunci îmi întorc capul. Cu ochii deschiși, privesc soarele prin fereastră (ziua era însorită și fereastra dădea spre vest). Imediat încep să apară vibrațiile, iar

eu îmi închid ochii și mă întind. Vibrațiile erau ca niște furnicături în ceafă. Am urmat procedeul mișcării maxilarului și vibrațiile păreau să devină, în funcție de poziție, mai puternice sau mai slabe, așa cum mă așteptam. În cele din urmă, am determinat poziția maximă a acordului fin, obținută cu ajutorul maxilarului (acesta este modul în care pot să-l explic). Vibrațiile erau puternice în cap, puțin cam prea puternice, așa că „le-am mutat” mai jos, în piept, apoi am experimentat și le-am plasat în diferite părți ale corpului, adică le accentuam în anumite locuri.

De fiecare dată când le treceam prin partea dreaptă inferioară a corpului, aveam o senzație de arsură fie în ficat, fie în rinichi, fie în partea inferioară dreaptă a colonului (corp străin sau o substanță chimică acolo?). Acest lucru s-a

185

ROBERT MONROE

întâmplat și mai înainte, deși nu-mi amintesc să-l fi menționat. Mental, am „vrut” să merg în sus și am plutit într-acolo. Probabil că mi-a apărut un gând întâmplător, fiindcă m-am rotit imediat în aer și am plonjat prin podea. Pentru un moment, aud o orchestră (ca și când treci de un post pe scala unui aparat de radio), apoi mă pomenesc că stau în picioare într-o casă neterminată, cu ferestrele încă neinstalate, cu materiale și resturi împrăștiate pe podeaua nefinisată. Prin fereastră se vede un peisaj de țară, copaci, câmpii, iar casa este, evident, așezată pe coasta unui deal, cu vedere în jos, spre o vale mică și spre niște dealuri scunde în partea opusă.

Privesc în jos. Pe podea se află un aparat de vreo 45 cm lungime. Pare să fi fost lăsat acolo doar cât timp operatorul lui e „plecat la masă”. Curios, ridic obiectul, pentru că nu mai văzusem așa ceva. Era ca o baghetă, cu trei dispozitive fixate la distanță în lungul său. Am luat bagheta în mână și m-am uitat în lungul ei și, fără să-mi dau seama, am ochit prin fereastră spre un om care se afla afară, în curtea interioară, și pe care nu-l văzusem înainte. Nu s-a întâmplat nimic, dar omul s-a întors și m-a observat. El a ieșit din câmpul vizual pentru un moment, apoi a intrat pe o ușă din dreapta și a venit spre locul unde stăteam. Dacă îmi amintesc bine, a zâmbit și părea perfect normal. Când a văzut aparatul în mâna mea, și-a manifestat dorința de a-mi arăta cum se folosește. Mi-a arătat tubul (un cilindru deschis la capăt) spre partea din față a acestuia și mi-a indicat cum să „focalizez” dispozitivul, să apropii sau să îndepărtiez tubul sau cilindrul, înainte și înapoi - spre înainte pentru a produce un fascicul îngust și spre înapoi pentru un fascicul larg, mai slab.

Apoi mi-a spus să țintesc printr-o altă deschizătură de geam, unde un al doilea om aflat afară vorbea încontinuu și cu vervă cu cineva care era dincolo de câmpul nostru vizual. El mi-a spus să împing cilindrul înainte, pentru un fascicul

îngust. Am făcut întocmai și am țintit cu aparatul spre omul de afară, exact cum ai ținti cu o pușcă. Nu am văzut nimic, nu a apărut vreo

rază sau fascicul de la aparat. Cu toate acestea, omul de dincolo de fereastră s-a prăbușit în scaunul său, ca și cum ar fi fost mort. M-am întors către gazda mea speriat și îngrijorat, fiindcă o omorâsem neintenționat pe persoana de afară. Acesta mi-a zâmbit și mi-a spus să țintesc din nou cu obiectul spre omul inconștient (?) de afară, dar de această dată să trag înapoi dispozitivul de focalizare pentru a produce un fascicul larg. Am făcut întocmai, iar omul inconștient s-a ridicat și și-a reluat discuția ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Gazda m-a condus apoi afară și l-am întrebat pe cel de-al doilea om dacă a simțit ceva. Acesta s-a oprit din conversație, m-a privit mirat și mi-a spus că nu, nu simțise nimic. L-am mai întrebat dacă își amintește că a adormit sau că a avut vreo pierdere de conștiență și din nou mi-a răspuns negativ și s-a întors să-și continue conversația.

Atunci, gazda mea m-a privit și mi-a zâmbit, apoi m-a dus de partea cealaltă a casei orientate spre vale și mi-a dat de înțeles că-mi va arăta ce altceva mai poate face acel obiect. Mi-a arătat ceva în depărtare. Pe coasta dealului, la vreo 300 m, ardea un foc mic strălucitor, al cărui fum se ridica în rotocoale spre cer. Mi-a spus să folosesc fasciculul îngust și să țintesc spre foc. L-am ascultat, iar focul s-a stins imediat. Flacăra a dispărut instantaneu. Fumul a continuat puțin să iasă, apoi a dispărut și el.

Am devenit foarte interesat de instrument și am rugat-o pe gazda mea să mi-l descrie. A făcut-o cu plăcere.

Este compus din trei părți, mi-a spus el. Cilindrul era un dispozitiv de focalizare, ceea ce

am înțeles. La mijloc se afla o bobină în spirală, care, zicea el, era sursa de energie, în spatele sursei de energie se aflau trei plăci în formă de

187

ROBERT MONROE

aripioare (precum cele care se găsesc într-un redresor) care, mi-a explicat el, nu erau prea importante, deoarece formau doar un ecran pentru utilizator. Ca să le pună în evidență flexibilitatea, le-a frecat cu degetul mare, iar acestea s-au îndoit. M-a întrebat dacă sunt sigur că am înțeles, l-am răspuns că aparatul seamăna cu o triodă mare (cel mai apropiat obiect la care m-am putut gândi). A dat din cap bucuros și a replicat:

-Da! Otriadă!

Brusc, am simțit că trebuie să plec și că nu puteam sta mai mult, așa că i-am mulțumit pentru toate informațiile date și mi-a spus că ne vom întâlni din nou la... (nu-mi amintesc unde). Mintea, evident, a recunoscut locul și i-am spus:

- Da, la Cadena Azul. (Aflasem acest nume în urma vizitei mele în America de Sud și mi se părea normal să-l folosesc oricând voiam să spun ceva.)

Gazda mea a dat din cap afirmativ, apoi s-a uitat la mine nedumerită, cu o privire goală, și mi-am dat seama că impresia mea fusese corectă, dar că el nu a înțeles termenul spaniol.

M-am reîntors apoi în camera neterminată și am „plecat” în sus, printr-o săritură-întindere. Am mers în sus, în ceea ce părea a fi doar două, trei etaje, apoi m-am oprit. Camera arăta la fel ca încăperea biroului meu, dar era goală.

Fără mobilier, fără canapea, era praf pe jos

și pe ferestre - și nu exista corpul fizic! Mi-am dat seama că era locul „nepotrivit” (sau timpul?), că locul unde dorisem să fiu era mult „mai sus”. Am pornit-o iar în sus prin plafon și, după vreo opt sau zece etaje, am ajuns în biroul meu, unde m-am cufundat în corpul meu fizic (am avut puțină dificultate cu un braț), apoi m-am contopit complet cu acesta. M-am ridicat și am deschis ochii. Ceasul arăta că a trecut o oră și cinci minute. Am făcut schița obiectului, apoi am început aceste

188

Călătorii în afara corpului

note. Un aparat care îi adoarme pe oameni, îi trezește și stinge incendii. într-o bună zi voi încerca să-l construiesc.

11.03.1961, noaptea

...am crezut că mă întorsesem normal în fizic. Am deschis ochii și mă pomenesc într-un pat străin. Lângă pat era o femeie străină, care a zâmbit când a văzut că m-am trezit.

O femeie mai în vârstă stătea în spatele ei. Erau fericite că mi-am revenit, fiindcă fusesem bolnav multă vreme, dar de acum totul va fi bine. Ele m-au ajutat să mă scol din pat; eram îmbrăcat într-un soi de robă (ca un capot; îmbrăcămintea lor mi se părea normală) și eram sigur că nu sunt persoana pe care o credeau ele. Am încercat să le spun asta, dar ele glumeau și păreau să creadă că încă delirez. Le-am întrebat ce zi este, iar ele au zâmbit înțelegătoare, ca și când nu aș fi fost complet orientat (nici nu eram!). Gata să le cer un calendar, am decis că

era mai bine să aflu, pur și simplu, în ce an suntem. Am întrebat-o pe femeia mai tânără, ce părea să fie soția mea (sau soția acelui trup), iar ea mi-a răspuns că eram în 1924, după metoda greacă (?) de calcul a timpului.

Eram sigur că nu puteam rămâne acolo mai mult și, în ciuda obiecțiilor lor insistente, am ieșit pe ușă la aer. Am stat acolo și am încercat să mă mișc în sus, întrucât chiar aveam senzația că trebuie să mă mișc în sus, foarte sus. Am încercat să decolez, dar ele mă țineau strâns. Deoarece nu s-a întâmplat nimic, am început să mă neliniștesc. Știam că nu sunt în locul potrivit. Mi-am amintit atunci de trucul cu respirația și am început să respir convulsiv, cu buzele pe jumătate deschise. Am reușit să mă înalț încet, deasupra unei clădiri în formă de U, dar încă simțeam cum încercau să mă rețină. Am respirat mai adânc și mai rapid, tot mai rapid, cu mișcări mai puternice, până când am fost înconjurat de acel

189

ROBERT MONROE

nor rarefiat albăstrui, care îmi era familiar. M-am oprit brusc și m-am simțit sus, în aer, deasupra unui peisaj de țară, presărat cu case. Părea familiar și am văzut casa noastră și clădirile dintre drum și râu. Am plonjat către casă și, în momentul următor, mă contopeam cu fizicul. M-am ridicat, din nou întreg, și am privit în jur recunoscător. Eram în locul potrivit!

17.08.1960, noaptea

Aceasta a fost o încercare direcțională

greșit, să spunem cu o marjă incalculabilă de eroare. Am folosit metoda 1-20/LQ. în jurul orei 23.30, în dormitor. Ies cu gândul să-l vizitez pe Agnew Bahnson și am început o călătorie de genul celor în care mă las dus de vânt, dar m-am întors în fizic aproape imediat - sau așa credeam. Nu eram întins pe pat, stăteam în picioare. Camera nu era camera mea. Un bărbat înalt și cu umeri largi mă susținea în partea stângă. Era mult mai înalt decât mine și umerii lui păreau că lucesc. în partea dreaptă mă susținea o fată tânără. Ei mă forțau să mă plimb prin cameră și, fiindcă aveam dificultăți să umblu, mă susțineau de ambele brațe, l-am auzit cum comentează ceva despre mâinile mele - ceva era rău sau neobișnuit la ele. Nu erau neprietenoși, dar știam clar că nu mă aflu în locul potrivit!

Din fericire, nu mi-am pierdut capul, așa că am folosit metoda întinderii și am țâșnit din acel loc, oriunde ar fi fost el, luând-o în sus, și după un moment sau două m-am contopit din nou cu corpul fizic. Am privit (fizic) atent în jur înainte de a mă mișca. Eram în corpul meu fizic, în propriul meu dormitor. A trecut mult până să mă pot întoarce pe o parte și să adorm.

23.11.1960, noaptea

Aceasta a fost cea mai vie și mai neobișnuită experiență, de care nu știu dacă

doresc să mai am parte. M-am culcat târziu, foarte obosit, pe la ora 2 dimineata. Imediat, fără a le induce, au apărut vibrațiile și am decis „să fac ceva”, deși aveam nevoie de odihnă. (Poate asta înseamnă odihnă.) După o ieșire destul de ușoară și vizitarea mai multor locuri în secvențe rapide, mi-am adus aminte că aveam nevoie de odihnă, așa că am încercat întoarcerea în fizic. M-am gândit la corpul meu și aproape imediat eram întins pe pat.

Dar mi-am dat repede seama că un lucru nu era în ordine. Deasupra picioarelor mele era ceva ca un fel de instalație stranie, evident cu scopul de a nu permite cearșafului să-mi acopere picioarele. În cameră erau două persoane, un bărbat și o femeie îmbrăcată în alb, probabil o asistentă medicală. Ei vorbeau încet, nu departe de pat. Primul meu gând a fost că ceva nu e în regulă, că soția mea m-a găsit într-un fel de comă și m-a dus urgent la spital. Asistenta, atmosfera sterilă a camerei, patul, toate veneau în sprijinul acestei senzații. Dar tot simțeam că ceva nu e în regulă.

După un moment, cei doi s-au oprit din discuție, femeia (asistenta) s-a întors și a ieșit din cameră, iar bărbatul s-a apropiat de pat. Am intrat în panică pentru că nu știam ce urma să facă. M-am speriat și mai rău atunci când s-a aplecat deasupra patului și m-a apucat ușor, dar ferm, de ambele brațe în zona bicepsilor și m-a privit cu ochi bulbucați și lucitori. Mai rău a fost că încercam cu disperare să mă mișc și nu puteam. Parcă fiecare mușchi al corpului meu fusese paralizat. În timp ce mă zbăteam în interiorul meu, panicat, dorind să scap, el își apropia tot mai mult fața de a mea. Apoi, spre

marea mea uluire, s-a aplecat și mai mult și m-a sărutat pe ambii obraji, astfel că i-am simțit și mustățile; lucirea din

191

ROBERT MONROE

ochii săi erau lacrimi. După aceea s-a îndreptat, mi-a eliberat brațele și a ieșit încet din cameră.

În groaza mea am știut că soția nu mă adusese la spital, că acest om era un străin și că și de data aceasta eram într-un loc total nepotrivit. Trebuia să fac ceva, dar toată voința pe care mi-am putut-o aduna nu mi-a fost de niciun folos. Încet, încep să fiu conștient de un șuierat în cap, foarte asemănător celui făcut de un puternic jet de aburi sau de un curent de aer. Printr-o licărire de inspirație, m-am concentrat asupra șuieratului și am început să-l fac să pulseze, adică să-l modulez între încet și tare. L-am făcut să pulseze cu o frecvență tot mai ridicată și, în câteva clipe, s-a accelerat până la vibrații superioare. Atunci am încercat să mă ridic și am reușit cu ușurință. Câteva momente mai târziu, mă contopeam cu un alt trup.

De această dată am fost precaut. Am pipăit patul și am auzit sunete familiare în exteriorul camerei. Când mi-am deschis ochii, în cameră era întuneric. M-am întins spre locul unde trebuia să fie întrerupătorul de lumină și era acolo. Am aprins lumina și am suspinat cu multă, multă ușurare.

Eram înapoi.

07.06.1963, noaptea

După un timp, am început călătoria, iar în

afara casei am întâlnit o femeie care „zbura” și ea. Persoana mi-a amintit că vom ajunge înapoi cu întârziere (unde, nu știu!) și că am putea avea probleme la intrare. Apoi, ne-am apropiat de ceva ce părea o instituție mare (spital?) și, fericiți, am trecut direct printr-o ușă, fără a o deschide, aparent pentru a-l evita pe paznic (și vizita medicală de seară, întrucât, dacă nu eram de acolo, puteam fi penalizați). Înăuntru ne-am despărțit și imediat un bărbat (prietenos, probabil un medic) mi-a spus

192

Călătorii în afara corpului

că va avea grijă de mine și că va trebui să aștept în al doilea cabinet la dreapta.

Așa am și făcut, deși era neclar în care birou, deoarece în fiecare cabinet erau mai multe persoane angajate în discuții aprinse, iar eu am rămas neobservat. Cu toate acestea, am așteptat în al doilea cabinet, unde în cele din urmă omul a intrat, m-a examinat și mi-a spus că voi avea nevoie de tratament. Apoi îmi vorbi de diluții și un tratament ce se va ridica până la 1500 de centimetri cubi, apoi revenind din nou la normal (orice însemna aceasta). L-am întrebat de ce era necesar tratamentul, iar el răspunse că astfel Universul (sau omenirea) poate să se dezvolte și să evolueze. L-am întrebat din nou de ce (adică de ce era necesară îmbunătățirea), dar nu mi-a răspuns. Eram cumva neîncrezător în acest tratament.

Apoi, nu mult după această discuție, am simțit nevoia de a mă întoarce în fizic și am și

făcut-o fără niciun incident.

13.07.1961, după-amiază/noapte

Într-o vizită la Cape Cod, am ajuns la Hyannis destul de obosit și m-am întins după-amiază, să mă odihnesc. În timpul relaxării, apare obișnuitul proces de ieșire-înălțare și îmi dau seama că plutesc deasupra unei zone din spatele unei case, lângă garaj. În curte era un câine (mare, gen ciobănesc german), care, atunci când m-a observat, a început să latre agitat. De după colțul casei a apărut un om (din dreapta, venind spre spatele casei) care a scos o armă și a îndreptat-o spre mine. M-am retras grăbit, înainte să-mi dau seama că gloanțele n-ar putea să mă rănească. M-am întors și m-am întins pe pat, cu gândul că s-a terminat. Nu mi-am putut aminti nimic altceva decât că omul era foarte înalt.

193

ROBERT MONROE

În seara aceea, după culcare, m-au cuprins iarăși acele vibrații și am ieșit din nou. Tocmai pluteam deasupra câtorva case și încercam să decid ce să fac, când, dintr-odată apare în fața mea un om înalt (același), care m-a oprit doar pentru că îi eram în cale. Dădea impresia de o mare stăpânire de sine. M-a întrebat de ce voiam să-l văd pe Președinte. Am rămas surprins la început, deoarece nu avusesem nicio dorință de a-l vedea pe Eisenhower (aceasta fusese în mintea mea conotația de Președinte), dar am inventat ideea unui plan de pace și i l-am spus bărbatului înalt. Apoi m-a întrebat:

- Cum putem fi noi siguri de loialitatea ta față de Statele Unite?

Am răspuns, încă confuz, că sunt sigur că la Washington există informații complete despre mine. Apoi, după un timp, el mi-a comunicat că nu-l puteam vedea pe Președinte în acel moment. Mi-am manifestat bucuria și m-am întors.

Întins în pat, am trecut în revistă întâmplarea și mi-am dat seama că, bineînțeles, Eisenhower nu mai era Președinte. Apoi, brusc, am avut convingerea profundă că președintele Kennedy avea o gardă de corp dotată cu puteri psi (ori, mai degrabă, un paznic mental). Atunci am înțeles că exista posibilitatea venirii lui Kennedy la Hyannis în acel weekend. M-am sculat și m-am dus jos, am găsit un ziar local, iar pe prima pagina apărea vestea venirii lui Kennedy la Hyannis în după-amiaza acelei zile. (Nu văzusem niciun ziar în ultimele două zile.)

Aceste secvențe reprezintă doar câteva eșantioane ale multor „evenimente” care desfid orice clasificare, mai ales în sensul viselor simple, de toate zilele. S-ar putea ca fiecare dintre ele să fie câte un fragment dintr-o imagine vie, care într-o bună zi va putea fi văzută în întregime. Sper că nu trebuie să „mori” pentru a obține întregul tablou.

Capitolul 13

Corpul Doi

Cea mai bună dovadă a existenței oricărui fenomen distinct este consecvența cu care apare în observații repetate. Doar prin asemenea experiențe analitice și rezonabil de atent făcute - sau atât cât am putut eu să le fac astfel - am ajuns la concluzia existenței incontestabile a Corpului Doi. Eu presupun că avem cu toții acest corp. Nu pot concepe că sunt chiar atât de unic. Dacă acest Corp Doi există, cum arată el? Ce caracteristici are?

După sute de încercări, iată câteva extrase din însemnările mele.

11.06.1958, după-amiază

Am deschis ochii și totul părea normal, cu excepția atât a vibrațiilor și zgomotului, cât și a uruitului persistent pe care îl aveam în cap. Am închis ochii și mi-am dat seama că văd mai bine. M-am decis să încerc să mă ridic din fizic și am plutit în sus, mai departe de canapea, spre mijlocul camerei, iar apoi am plutit încet în jos, ca un fulg în cădere. În timp ce atingeam podeaua, umerii și capul păreau să fie pe covor, iar

de la mijloc picioarele erau ridicate în aer și

faceau un unghi cu podeaua.

Era ca și cum capul avea mai multă greutate decât restul, o atracție gravitațională mai mare, dar încet am fost atras cu totul spre pământ. Mi s-a părut că trupul meu avea greutatea chiar atât de mică.

19.07.1958, după-amiază

Eram iarăși pe canapea și simțeam ușoare vibrații. Mi-am deschis ochii și am privit în jur. Totul părea normal, iar vibrațiile se mențineau. Cum stăteam întins pe spate, mi-am mișcat brațele, care erau încrucișate, și le-am întins în sus. Simțeam brațele extinse și am rămas surprins (nu mai folosesc de mult cuvântul „consternat”) când m-am uitat, fiindcă brațele mele erau acolo, încă încrucișate pe piept.

Am privit în sus, acolo unde le simțeam, și am văzut pe conturul din jurul brațelor și al mâinilor cum radia un licăr de lumină, exact acolo unde le simțeam că sunt! Am privit înapoi la brațele încrucișate, apoi în sus la acele umbre luminescente. Am putut vedea prin ele spre rafturile bibliotecii din spatele lor. Era ca un contur luminos ce licărea și se mișca atunci când simțeam că mâinile se mișcă sau când le mișcăm intenționat. Mi-am închis și deschis pe rând degetele, iar degetele luminescente se mișcau și ele - și chiar le-am simțit cum se mișcă. Mi-am împreunat mâinile, iar mâinile luminescente s-au împreunat și am simțit că mâinile se prind împreună. Le percepeam exact ca pe niște mâini normale, fără nicib diferență.

Am stat întins aproape zece minute și am încercat să compar această stranie realitate

pentru a determina diferențele. Vizual, puteam să-mi văd brațele încrucișate pe piept. Puteam vedea simultan și conturul luminiscent al mâinilor și 196

Călătorii în afara corpului

al brațelor întinse deasupra mea. Am încercat să mișc brațele fizice, dar nu am reușit. Am încercat să mișc brațele cu contur luminiscent și „am reușit” perfect. Am încercat să pipăi cu mâinile fizice, dar nu am avut nicio senzație. Cu brațele cu contur luminiscent mi-am prins ambele mâini și le-am simțit complet normale. Mi-am frecat, pe rând, cu palmele conturate fiecare antebraț cu contur și brațele păreau normale, solide la atingere. Mi-am întins o mână conturată spre raftul de lângă canapea și nu l-am simțit! Mâna conturată a trecut direct prin raft.

Vibrațiile au început să se atenueze și mi-am retras repede brațele cu contur luminiscent înapoi pe piept. Am simțit ca și cum brațele mi-ar fi alunecat în niște mănuși lungi și atunci am fost în stare să-mi mișc brațele fizice. Nu voiam să fiu prins în afară - nici măcar cu brațele - fără vibrații. Nu știu ce s-ar întâmpla în asemenea caz - dacă s-ar fi întâmplat ceva - și cred că nici nu doresc să aflu.

05.05.1960, noaptea

De câteva ori, în momentul ieșirii din corpul fizic am simțit pe cineva - un corp cald și viu lipit de spatele meu. După experiența mea cu „forme-gând” și cu altele, am devenit, evident, foarte

precaut. De fiecare dată când simțeam această „entitate” pe spatele meu, mă retrăgeam repede înapoi în fizic. Am fost sigur că este un „copil al gândului” sau poate vreo ființă deranjată sexual, deși nu am detectat nuanțe sexuale. Eram prudent, nu tocmai pudic, însă desigur speriat. A doua impresie mi-a fost confirmată atunci când am băgat de seamă că fața ce stătea pe ceafa mea nonfizică avea favoriți! Favoriți mari ca ai unui bărbat care ar trebui să se bărbierească. De asemenea, îl auzeam gâfâind direct în urechea mea. Acesta nu era un blând „copil al gândului”. Era

197

ROBERT MONROE

un mascul adult, ce gâfâia cu pasiune, un adevărat deviat sexual - or, ce motiv avea ca să mă aleagă tocmai pe mine, tot un bărbat? M-aș fi simțit oare altfel dacă ar fi fost o formă de femeie? Cu toată sinceritatea, sunt sigur că m-aș fi simțit altfel. Acum va trebui să-l desprind de mine.

22.05.1960, noaptea

Cheia problemei au fost favoriții. Nu mai trebuie să mă îngrijoreze „bărbatul” de pe spatele meu. El este încă acolo, dar acum știu cine e. De această dată, după ce m-am înapoiat speriat în fizic de aproximativ cinci ori, am adunat mai mult curaj. Am ieșit încet, doar puțin, afară din corpul fizic și am simțit din nou acel corp pe spate, fața păroasă pe ceafă și gâfâiala în ureche. Cu grijă, ca mișcarea să nu fie interpretată drept ostilă, m-am întins pe

spate și i-am dus palma pe față. Avea favoriți care păreau foarte reali. Gâfâitul a continuat, corpul stătea și el presat de spatele meu, așa că am reintrat în fizic.

M-am ridicat fizic în șezut și m-am gândit la cele întâmplare. Cum stăteam așa și cugetam, mi-am plimbat gânditor mâna peste obraji. Trebuia să mă rad, m-am gândit absent, apoi m-am oprit. Mi-am frecat obrajii din nou. Senzația era prea familiară. Era exact aceeași senzație ca atunci când am simțit obrazul lui... Să fie...? Apoi am observat că aveam gâtul uscat, ca și cum aș fi respirat pe gură, ca atunci când cineva...

Exista totuși o singură cale de a afla. M-am întins și, după scurt timp, eram capabil să generez vibrațiile. Încet, am ieșit din corpul fizic. Da, îl simțeam. Corpul era din nou acolo, favoriții în ceafă, gâfâiala în ureche. M-am întins pe spate cu grijă și am simțit fața nerasă. Era la fel cu a mea. Mi-am ținut respirația - sau am crezut că o fac - și gâfâiala din ureche s-a oprit. Am respirat o dată, de două ori, apoi

Călătorii în afara corpului

mi-am ținut respirația. „Corpul” din spate gâfâia în același timp. Corpul cald, lipit de trupul meu, era al meu.

M-am întors în corpul fizic, m-am ridicat și m-am gândit la cele întâmplare. Întrebarea este cine era cine? Dacă analizez lucrurile din nou, se părea că cel din spate - cel pe care îl auzeam și simțeam - era „eul” fizic, iar „eul” din față era „eul” mental sau real. Presupun aceasta deoarece senzațiile fizice și acțiunile legate de

ele se întâmplau în corpul din spate, în timp ce gândirea era în „eul” din față. Deconcertant-dar foarte real. De atunci n-am mai avut probleme când întâmpinaam acele senzații. Ce să mai vorbim de cei care se tem de umbra lor!

08.08.1960, după-amiază

Am făcut un alt experiment interesant. După ce m-am întins pe canapea și am folosit procedeul numărătorii directe, a apărut un val de vibrații foarte puternice și dure, apoi s-au domolit, pe măsură ce frecvența devenea mai înaltă (începea cu treizeci de cicluri pe secundă, atât cât pot să determin, ca apoi frecvența să crească, până am simțit-o doar ca o senzație de căldură). Am decis să mă înalț încet din fizic, pentru a examina procesul. Am încercat și mi-au ieșit picioarele luminiscente, apoi șoldurile, dar nu mai mult! Oricât am încercat, nu mi-am mai putut ridica din fizic pieptul și umerii. Era foarte ciudat. Am început să-mi mișc picioarele și șoldurile în sus și-n jos. Le-am observat cu ochii fizici, care păreau astigmatici.

Am încercat de câteva ori să mișc picioarele în sus, afară din fizic, după care la dreapta, apoi le-am lăsat să cadă; când le-am lăsat să cadă, au plutit încet în jos, au atins marginea canapelei, apoi au atins podeaua. S-au îndoit pe marginea canapelei ca și cum n-ar fi avut oase, exact ca o pânză

ce cade ușor și se îndoaie acolo unde ajunge în contact cu un corp solid. Nu am observat niciun

efect secundar după reîntrirea în corp și m-am ridicat în șezut. Timpul petrecut în afara fizicului a fost de 22 de minute.

16.09.1960, după-amiază

Într-o sâmbătă, mă aflu din nou în afara fizicului și încercam să rămân „pe loc”, adică să rămân în aceeași cameră. Observ din nou strania elasticitate, parcă de gumă, a acestui alt corp. Puteam sta în picioare în mijlocul camerei și să mă întind pentru a atinge peretele aflat cam la doi metri și jumătate de mine. La început brațul nu ajungea aproape de perete. Apoi mi-am tot împins brațul, ca dintr-odată să simt textura peretelui. Prin simpla împingere, brațul s-a întins de două ori lungimea lui, fără să observ nimic deosebit. Când m-am oprit, brațul a revenit și părea normal. Aceasta confirmă cealaltă probă: îi poți da orice formă, chiar cea la care te gândești conștient sau inconștient. Dacă este lăsat liber, el revine la forma umanoidă normală.

Dacă îți închipui Corpul Doi în mod conștient, într-o formă anume, bănuiesc că vei lua acea formă. Ai putea, de pildă, să te transformi temporar într-un câine sau într-o pisică. Ar putea fi aceasta sursa poveștilor cu vârcolaci sau liliecii vampiri ai mitologiei?

Nu sunt sigur că doresc să încerc.

10.10.1962, noaptea

Am găsit o altă cheie la întrebarea despre „cum arăți când nu ești în fizic”. Seara devreme, în jurul orei 19.30, am decis să-i fac o vizită lui

R.W., în apartamentul ei, aflat la vreo 12 km distanță.

200

Călătorii în afara corpului

Eram sigur că va fi trează (nonfizic, desigur). Fără nicio problemă, m-am aflat imediat într-o cameră de zi. Acolo era cea care credeam că este R.W. și care stătea pe un scaun, în dreptul unei lumini puternice. Am înaintat spre ea, dar nu părea să-mi dea vreo atenție. Apoi am fost sigur că m-a văzut, dar a părut speriată.

M-am retras și am început să vorbesc, însă ceva m-a tras înapoi în trup și m-am aflat în dormitorul meu, în corpul fizic, iar vibrațiile începeau să se atenueze. Motivul reîntoarcerii a fost că brațul meu era amortit și cu furnicături, din cauză că nu circula sângele. Stătusem întins pe el, într-o poziție greșită.

S-a întâmplat apoi ceva neobișnuit. A doua zi, R.W. m-a întrebat ce făcusem cu o seară în urmă. Am întrebat-o de ce și mi-a spus:

- Stăteam în camera de zi după cină și citeam ziarul. Ceva m-a făcut să-mi ridic ochii, iar în cealaltă parte a camerei era ceva care atârna unduindu-se în aer.

Am întrebat-o cum arăta acel ceva.

- Era ca o bucată diafană de șifon cenușiu, spuse ea. Puteam vedea prin ea scaunul și peretele din spatele ei. Acea țesătură a înaintat spre mine.

M-am speriat și m-am gândit că ai putea fi

tu, așa că am întrebat „Bob, tu ești?”, dar șifonul continua să atârne în aer, cu unduiri ușoare. Atunci am întrebat iarăși dacă erai tu și, dacă da, te rugam să te duci acasă și să nu mă mai deranjezi. Atunci a început să se retragă și s-a atenuat rapid.

M-a întrebat dacă fusesem, într-adevăr, eu și i-am răspuns că nădăjduiesc că da.

- Ei bine, data viitoare spune ceva ca să fiu sigură că ești tu, a răspuns ea. Atunci nu voi mai fi atât de speriată.

201

ROBERT MONROE

Am asigurat-o că așa voi face. Cel puțin știu că nu sunt o stafie cu aspect foarte strălucitor, iar uneori nici nu am formă umană.

21.11.1962, noaptea

De data asta am decis să fac o călătorie pur „locală”. Am plutit de-a lungul camerei spre ușă, apoi mi-am amintit că nu era nevoie să folosesc ușa. M-am întors și am luat-o direct spre perete, în speranța că mă voi strecura prin el. Nu s-a întâmplat așa! Când am ajuns la perete, nu am fost în stare să trec prin el. Era exact ca atunci când te împingi în el cu mâinile. M-am gândit că ceva nu era în regulă. Până atunci trecusem cu ușurință prin pereți. Ar fi trebuit să pot trece și acum. Am împins zidul cu brațele întinse. O clipă a opus rezistență, apoi am trecut prin el, la fel de ușor de parcă ar fi fost din apă. Dar cu o diferență. Pe măsură ce ieșeam spre exterior, am simțit și identificat fiecare strat de material - vopseaua, gipsul, șipcile, tencuiala și, în cele din

urmă, scândura din exterior. Semăna cu trecerea mâinii prin podea. Oare de ce la început a opus rezistență?

15.02.1963, seara

Acesta a fost un experiment extrem de neobișnuit. După „ieșirea” ușoară și menținerea controlului, îmi fac, în sfârșit, curaj să mă întorc și să-mi examinez corpul fizic rămas în pat. Am pornit încet în jos și m-am întins. Era semiîn-tuneric. (Prin fereastră pătrundea doar lumina asfințitului și nu vedeam prea bine. Acest lucru poate că era folositor. Intervine un soi de repulsie când îți vezi propriul trup.) M-am întins în jos, cu grijă, ca să-mi ating capul fizic, dar mâinile mi-au atins picioarele! La început am crezut că m-am abătut în altă parte, dar mi-am simțit degetele de la picioare.

202

Călătorii în afara corpului

Degetul mare stâng are unghia îngroșată, din cauza unei răni provocate demult de căderea unui butuc. Acest deget mare (stâng) de la picior nu era așa! Mi-am pipăit cu mâna piciorul drept. Degetul mare de la piciorul drept avea unghia îngroșată. Totul era inversat, ca o imagine în oglindă. Am pipăit încet în susul trupului, dar de la degetul mare în sus nu-mi mai dădeam seama dacă era inversat sau nu. Lucru esențial era că puteam să-mi simt fizicul. Mâinile nu păreau să treacă, pur și simplu, prin el. Era foarte neobișnuit să-mi simt fața cu ochii închiși, ca și cum ar fi fost a unei alte persoane. M-am apropiat suficient ca să văd, într-adevăr, figura.

în regulă, eram eu, doar puțin distorsionat. Fie acesta era adevărul, fie sunt mai puțin arătos decât acceptă ego-ul și mândria mea. Niciodată n-am crezut că sunt un tip frumos, dar credeam măcar că arăt ceva mai bine! Stranie inversarea asta! Este adevărat că în timp ce pluteam în semiîntuneric m-aș fi putut răsuci și m-aș fi dezorientat. Dar unghia groasă era pe degetul mare de la piciorul drept în loc de piciorul stâng. Va trebui să mai analizez.

18.03.1960, noaptea

O întrebare pusă de dr. Bradshaw m-a făcut să mă gândesc la întâmplarea asta. După ce-am ieșit din fizic și eram prin apropiere, m-am gândit să încerc să aflu dacă port îmbrăcăminte atunci când sunt în afara corpului fizic, și, astfel, să-i pot răspunde la întrebare. Nu-mi mai bătusem capul până acum să aflu - probabil pentru că nu am o preocupare deosebită față de îmbrăcăminte. Pentru mine, hainele există în principal pentru confort și pentru căldură. Mi-am pipăit acest Corp Doi nonfizic. Era doar piele zgribulită, fără haine. Nu de data asta, cel puțin.

203

ROBERT MONROE

23.02.1961, noaptea

Am ieșit din fizic după metoda „rostogolirii” și am pornit prin cameră. Ceva părea să mă rețină. Era exact ca atunci când te străduiești să înaintezi prin apă și împingi cu mâinile și picioarele, dar fără să avansezi. Dintr-odată, ceva m-a tras cu putere înapoi (nu m-a durut).

Am făcut o tumbă pe spate, descrind un arc de cerc cu picioarele peste cap, și am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat, fizic, și cineva bătea la ușă (fica mea). Ce putea fi acel ceva ce m-a tras înapoi atât de zdravăn? „Coarda de argint”, cordonul despre care am citit mai târziu?

07.07.1960, după-amiază

Acesta a fost un experiment pe care nu doresc să-l mai încerc. Eram într-o cușcă Faraday încărcată electric (avea ecranul format dintr-o plasă de cupru, era plasată deasupra pământului și era încărcată electric de la un alimentator de curent continuu de 50 kV). Am încercat să trec prin gratiile cuștii. Am ieșit bine din fizic, apoi mi s-a părut că m-am încurcat într-un sac mare, făcut din sârme flexibile. Sacul ceda când mă împingeam în el, dar n-am putut trece. M-am zbatut ca un animal prins într-o capcană și, în cele din urmă, m-am întors în fizic. Dacă analizez situația, devine evident că nu sârmele erau motivul, ci câmpul electric produs, care avea aceeași formă ca și cușca, dar mai flexibilă. Poate asta ar fi ideea de bază pentru o „capcană de stafii”!

30.10.1960, după-amiază

Pe la ora 15.15 mă culc, cu intenția de a-i face o vizită lui E.W. în casa pe care o are la o distanță de circa 8 Km. După unele dificultăți, am reușit să intru în starea de vibrație, 204

*Călătorii în afara
corpului*

apoi am ieșit în cameră și m-am îndepărtat de corpul fizic. Orientat mental spre E.W., am decolat și m-am deplasat relativ încet. Am ajuns deodată deasupra unei străzi comerciale și mă mișcăm încet cam la 7-8 m deasupra trotuarului (la nivelul ramelor de sus ale ferestrelor etajului întâi). Am recunoscut strada principală a orașului și, de asemenea, cvartalul și colțul deasupra căruia am trecut. Am avansat lent deasupra trotuarului timp de câteva minute și am remarcat o benzinărie la colț, unde o mașină albă, cu ambele roți din spate scoase, staționa în fața unui atelier cu două uși metalice unsuroase deschise. Am fost dezamăgit că nu am ajuns la E.W., destinația mea. Pentru că nu am văzut nimic interesant, am hotărât să mă întorc în fizic și am făcut acest lucru fără incidente.

Ajuns înapoi, m-am așezat să analizez de ce nu am ajuns unde am intenționat. Din impuls, m-am ridicat și m-am dus la garaj, m-am urcat în mașină și am parcurs cei 8 Km până la orașul lui E.W. Gândul meu era ca măcar să fac profitabilă această călătorie în afara corpului și să verific cele văzute. Am ajuns la același colț pe strada principală, iar acolo era mașina albă, în fața celor două uși deschise. Micile dovezi indiscutabile ca acestea ajută!

Am privit în sus la poziția aproximativă la care mă aflasem deasupra trotuarului și am avut o surpriză. Chiar la înălțimea la care plutisem se aflau niște transformatoare ale rețelei de alimentare cu energie electrică, cuplate la o tensiune destul de înaltă. Atrage oare câmpul electric acest Corp Doi? Să fie acesta mediul prin care el călătorește? Am ajuns, în cele din

urmă, acasă la E.W. Se pare că nu fusesem prea departe de ținta mea. În jurul orei 15.25, E.W. mergea pe strada principală, iar eu îl urmăream direct de deasupra lui, destul de aproape.

205

ROBERT MONROE

09.01.1961, noaptea

Ca răspuns la o întrebare ridicată într-o discuție cu doamna Bradshaw, m-am hotărât să verific dacă există, într-adevăr, un „cordon” între corpul fizic și Corpul Doi. În trecut nu observasem să fi existat vreunul, cu excepția unei acțiuni ciudate de tragere înapoi. Cu această idee în minte, după-amiaza târziu, aproape de căderea întunericului, am trecut prin procedeul rememorării.

Am ieșit din fizic printr-o rotație axială și am rămas în cameră, la circa 1 m distanță deasupra fizicului. M-am întors să văd „cordonul”, dar nu era vizibil; fie era prea întuneric, fie nu exista deloc. Apoi mi-am dus mâna în jurul capului, să văd dacă îl simțeam că ar ieși din frunte, creștet sau ceafă. Când am ajuns la ceafă, mâna mi-a trecut peste ceva și m-am pipăit apoi cu ambele mâini. Orice era, se întindea dintr-un punct de la ceafă, pe cât mi-am dat seama, direct dintre omoplați, și nu din cap, așa cum mă așteptasem. Am pipăit la baza lui și am simțit exact ca rădăcinile unui arbore care se răsfiră dintr-un trunchi principal. Rădăcinile se înclinau în afară și în jos, de-a lungul spatelui, până pe la mijlocul bustului, iar în sus până la gât și spre umeri, în ambele direcții. Am pipăit

înspre afară, unde forma o „coardă” - dacă se poate numi „coardă”, ceva ca un cablu gros de 5 cm. Aceasta atârna lejer și-i simțeam foarte bine textura. La atingere avea căldura trupului și părea formată din sute (mii?) de fibre, strânse îngrijit împreună, dar nu răsucite sau spiralate. Era flexibilă și nu părea acoperită cu piele. Satisfăcut că există, m-am ridicat și am plecat.

Caracteristicile de bază notate aici au fost confirmate de multe alte ori și în multe feluri. Totuși, nu există o metodă care să valideze asemenea mărturii, cu excepția experienței

206

Călătorii în afara corpului

personale și a observațiilor făcute de alții. Poate se va ajunge la asta în timp. Așadar, să vedem ce-am aflat până acum.

În primul rând, acest Corp Doi are greutate, așa cum o înțelegem noi. Este supus atracției gravitaționale - deși mult mai slabă decât cea a corpului fizic. Desigur, fizicianul ar explica acest lucru prin faptul că este o problemă de masă, iar orice penetrează un perete trebuie să aibă o densitate suficient de mică încât să se strecoare prin spațiul dintre structura moleculară a materialului. O asemenea densitate mică implică o masă extrem de mică, însă ar putea fi tot materie. Acest fapt mai poate fi susținut și de experimentul cu ieșirea pe jumătate în afara corpului fizic, în care picioarele și coapsele au fost separate, apoi, când au fost lăsate să cadă, s-au mulat pe lângă pat. Masa de densitate mică cade așa cum ar cădea un fulg. Împinsul prin perete ar putea fi și el un exemplu. Rezistența

inițială s-ar datora unei forme de tensiune superficială, dacă ne referim la ea din punct de vedere vibrațional; odată învinsă, ea îi permite masei de densitate mică să treacă printre moleculele peretelui. Poate că un fizician va prelua explicația de aici.

În al doilea rând, acest Corp Doi este vizibil în anumite condiții. Pentru a fi vizibil, el trebuie fie să reflecte, fie să radieze lumina în spectrul cunoscut - sau cel puțin pe o armonică în acest domeniu. Bazându-mă pe notele experimentului cu brațele și picioarele, mi se părea că văd lumină radiată numai în jurul perimetrului formei corpului. Restul a rămas invizibil în condițiile luminii de zi. De asemenea, trebuie luat în considerare și faptul că mecanismele mele senzoriale și perceptive au fost precis în niște condiții de sensibilitate ridicată sau modificată, făcând posibilă această „vedere”. „Șifonul cenușiu” văzut de R.W. în lumina artificială și în stare de conștiință deplină poate fi și el altceva. Din descriere, el poate intra în categoria de lumină reflectată.

207

ROBERT MONROE

Dacă ne luăm după rapoarte, există evident condiții în care un observator complet conștient poate să perceapă vizual prezența Corpului Doi. Care sunt aceste condiții, nu știu.

În al treilea rând, în Corpul Doi simțul pipăitului pare a fi foarte asemănător cu cel al corpului fizic. De exemplu, mâinile s-au simțit una pe alta, iar senzația părea identică. Același lucru părea să fie adevărat în relatarea despre descrierea căutării „corzii”. Mâinile puteau să

simtă și să atingă eul nonfizic atunci când, corespunzător receptorilor senzoriali, camea atingea came, cu excepția protuberanțelor pielii de tipul foliculilor părului. Sunt, de asemenea, indicii că mâinile nonfizice pot atinge corpul fizic cu aceleași rezultate - așa cum stă mărturie experimentul cu întoarcerea pentru examinare directă, cea care începea cu degetele de la picioare. Aceasta este susținută iarăși de experiența cu „omul de pe spate”, atunci când am simțit corpul fizic în apropiere directă cu corpul nonfizic, cu alte părți ale corpului decât mâinile. S-ar părea că, în așa-numita „condiție locală”, Corpul Doi poate percepe și pipăi și obiecte fizice.

În al patrulea rând, Corpul Doi este foarte plastic și poate lua orice formă este potrivită sau dorită de persoană. Posibilitatea „întinderii” brațului până la de trei ori lungimea sa normală subliniază această elasticitate. Dacă extrapolăm, s-ar putea concepe că întreaga călătorie nefizică este ca o întindere incredibilă a unei substanțe ce emană din fizic. Revenirea bruscă în fizic, atunci când dorința sau voința de a mai „sta afară” dispare, dă credibilitate acestei idei. Aparența Corpului Doi ca o bucată de șifon diafan ce se unduiește sfidează deocamdată analiza de orice fel, dar poate indica din nou ideea de plasticitate. Dacă, într-un anumit moment, mintea sau voința nu îi transmite o formă specială, putem considera că forma familiară umanoidă se păstrează datorită unui gând-obișnuință automat.

în al cincilea rând, există și posibilitatea ca acest Corp Doi să fie reversul direct al corpului fizic. Această idee este susținută de separarea prin rotire în metoda „rostogolirii”, precum și de experimentul de explorare a corpului fizic, când acesta era întins inert pe canapea. A fost o descoperire de la cap până la picioare, care poate fi foarte bine explicată prin dislocare în semiîntuneric. Totuși, cuplat cu identificarea degetului mare de la picior, fenomenul merită atenție. Există sugestii de acest fel în alte note care au fost puse inițial pe seama dezorientării și a reacțiilor pur subiective. Conceptul inversării poate fi oarecum asociat cu teoria antimateriei.

în al șaselea rând, investigația directă tinde să susțină premisa existenței unei „corzi” între fizic și Corpul Doi, așa cum este descrisă de multe ori, de-a lungul vremurilor, în literatura ezoterică. La ora actuală, nu se cunoaște cărui scop îi servește această legătură. Se poate specula faptul că acest Corp Doi și inteligența care sălășluiește în el, prin această cale de comunicare, încă exercită control asupra fizicului. Pare posibil că mesajele ajung prin această metodă de la fizic la Corpul Doi, cum stă mărturie rechemarea în corpul fizic din cauza proastei circulații a sângelui într-un braț amorțit și avertizarea datorată unor bătăi în ușa. Dacă această legătură se menține, trebuie Să fie o substanță foarte elastică, foarte asemănătoare cu cea a Corpului Doi pentru a fi în stare să se întindă la distanțele necesare - aparent, infinite.

în al șaptelea rând, relația între Corpul Doi, electricitate și câmpul electromagnetic este foarte semnificativă. Experimentul din cușca

Faraday sugerează acest lucru, la fel ca și poziționarea Corpului Doi deasupra străzii, în câmpul electric sau în proximitatea câmpului electric creat de curentul electric primar sau în curentul electric însuși.

Capitolul 14

Minte

și superconștient

fi ntrucât avem acum descrise aspectele „fizice” ale I Corpului Doi, ar fi de cea mai mare importanță examinarea modului în care pare să opereze mintea ca reacție la experiența Corpului Doi. Cei care studiază științele mentale pot să conteste terminologia folosită aici întrucât nu se încearcă reexaminarea fenomenului în termeni psihiatrici, psihologici sau fiziologici. Se speră, mai degrabă, că acest capitol, ca și cel precedent, va avea un înțeles comun pentru toate științele și mințile științifice și că va acționa ca o punte spre explorări viitoare pentru oricare intelectual interesat. Întrebarea pusă cel mai frecvent este: cum știi că nu visezi, că toată experiența ta nu e nimic altceva decât un vis în stare de veghe sau vreun fel de halucinație?

Această întrebare merită un răspuns, altul decât con- traîntrebarea: de unde știu că experiența mea în stare de veghe este reală? Așa cum s-a arătat în altă parte, multă vreme, în stadiile incipiente, am fost sigur că aceste experiențe au fost vise sau halucinații. Am

mai multă seriozitate, ca pe ceva mai mult decât atât, doar când au început să se acumuleze date edificatoare.

în principal, experiențele se deosebesc de visele tipice prin:

(1) Continuitatea unui fel de conștientă trează.

(2) Decizii intelectuale sau emoționale (sau combinații ale celor două) făcute în timpul experiențelor.

(3) Percepții multivalente prin stimuli senzoriali sau echivalenții lor.

(4) Nonrecurența unor modele identice.

(5) Derularea evenimentelor într-o succesiune ce indică o scurgere a timpului.

Cea mai sigură afirmație care se poate face este că, odată ce există condiția, ești tot atât de conștient „că nu vi- sezi” ca și atunci când ești trează. Aceleași standarde de conștientă pot fi aplicate, cu aceleași rezultate pozitive. Aceasta este atât de deconcertant în experimentările de început! Dualitatea existenței este în totală contradicție cu toate sistemele educaționale accesibile și cu experiența umană. Din nou, dovada finală a unei asemenea afirmații este experiența personală în această stare de a fi.

Să fie acest fenomen produsul autohipnozei, cu sugestiile sale posthipnotice? E foarte posibil ca metoda inducerii, ca și instalarea condițiilor, să semene în multe feluri cu hipnoza. Hipnoza în sine este un fenomen prea puțin înțeles. „Sugestia⁴¹, așa cum este folosită în hipnoză, poate fi parte a procesului de activare. Totuși,

am avut mare grijă să evit orice sugestie indirectă sau orice stimuli care ar induce halucinația. Când se vor cunoaște mai multe despre factorii implicați în hipnoză, s-ar putea să apară o interrelație cu practicile implicate aici.

Dacă spiritul acționează diferit, care sunt punctele de diversiune? în general, se pare că spiritul conștient (sau

211

ROBERT MONROE

individul în întregime) trece treptat printr-un proces de învățare. Privind în retrospectivă, efectul este o adaptare evolutivă și acceptarea minții conștiente într-o porțiune remisă a întregului. întregul este un amestec egal de conștient, inconștient și supraconștient (șinele transcendent?), toate complet conștiente unele de altele. Totuși, acest amalgam este eficient doar în Starea a Doua. Dacă fenomenul continuă în mediul fizic, efectul se observă doar într-o măsură limitată.

în pătrunderile mele timpurii în Starea a Doua, gândirea și acțiunea mi-au fost dominate aproape în întregime de inconștient, de mintea subiectivă. încercările de înțelegere rațională par îngropate sub o avalanșă de reacții emotive. Toate pornirile primare, subiective sunt foarte evidente, ele necesită să li se acorde mare atenție și/sau să fie satisfăcute. Este imposibil să li se nege existența. Temerile de bază, pe care le credeai eliminate, sunt primele care apar.

Acestea sunt urmate sau însoțite de porniri tot atât de puternice de unire sexuală - care vor fi examinate în alt capitol. împreună, ele

reprezintă două lovituri serioase date neîncetatei dezvoltări a Stării a Doua. De-a lungul întregii istorii a omenirii, frica și sexualitatea au constituit principalele caracteristicile motivante și de control, în toate formele de organizare socială. Este de înțeles, deci, că ele joacă un rol absolut vital în Starea a Doua.

Încet, mintea conștientă începe să acționeze asupra acestei mase - în aparență neorganizată, ilogică - pentru a-i induce ordine și percepție obiective. La început pare o sarcină imposibilă. În stadiile ulterioare, mintea conștientă dezvoltă o relație simbiotică cu ea. Doar arareori se întâmplă să-i scape de sub control. Asta nu înseamnă însă că mintea conștientă deține controlul total în Starea a Doua. Este mai degrabă un regulator al unui stăpân sau al unei forțe

212

Călătorii în afara corpului

motrice. Cine este stăpânul? Numește-1 superconștient, suflet, sine superior - eticheta nu are însemnătate.

Este important de știut că mintea conștientă răspunde fără întrebări, în mod automat, la comenzile stăpânului. În stare fizică, parem prea puțin conștienți de acest lucru. În Starea a Doua, este o situație normală. Supraconștientul știe fără dubii ce este „bine“, pentru că problemele apar doar când mintea conștientă refuză cu încăpățânare să recunoască această cunoaștere superioară. Sursa cunoașterii superconștientului duce la mai multe

căi, multe dintre ele părăd dincolo de percepția lumii noastre despre mintea conștientă. Ereditatea este cea mai acceptabilă, dar și cea mai insuficientă dintre acestea.

Pe măsură ce adaptarea se tot dezvoltă, putem deduce anumite premise observabile. Acestea duc la concluzii care se pot aplica mediului Stării a Doua.

Sincronicitatea gândire-acțiune.

În timp ce, în corpul fizic, acțiunea urmează gândirii, aici ele sunt una și aceeași. Nu există nicio transpunere mecanică a gândului în acțiune. Se conștientizează treptat existența gândului ca forță în sine mai degrabă decât ca declanșator sau catalizator. Este, în primul rând, o forță a gândului emoțional, transpusă gradat în acțiuni coerente. Cel care creează acțiunea este gândul la mișcare. Gândul la persoana pe care vrei s-o vizitezi este cel care determină destinația. Este, de asemenea, nevoia superconștientului de a crea mișcarea în locuri necunoscute, adesea fără o imediată înțelegere conștientă a forței motivatoare.

Tiparele gândului transpuse din activitățile fizice influențează puternic reacțiile în această existență a Stării

a Doua. Este uimitor să descoperi câte obiceiuri ale unor gânduri mărunte am „cultivat” și cât de stânjeniți ne putem simți de automatismul lor. Chiar dacă par a fi transpuse ca atare nu doar

obiceiuri fizice pure, nevoi sau dorințe (de exemplu foame, durere, fumat), tipare minore și agasante de gândire și condiționări par să deconcerteze și să distragă atenția. Excepție de la toate acestea este dorința sexuală - dar până și aceasta este modificată de standardele sociale artificiale și de obiceiurile pe care ele le-au generat.

Iată o ilustrare a unui obicei minor, extrasă din note.

11.06.1963, noaptea

...când s-au apropiat de mine și m-a luat fiecare de câte un braț pentru a mă conduce prin acea zonă, mi-am dus mâna la buzunarul de la piept din partea dreaptă, pentru a mă asigura că am încă portofelul acolo, ca nu cumva să-mi fie luat. Mi-au trebuit câteva clipe să înțeleg că acolo nu era niciun portofel (și poate nici haina) și nici nu exista vreo intenție din partea celor care mă țineau să-mi ia portofelul inexistent. Acesta este prețul viețuirii în mulțime, într-un oraș mare.

Obiceiuri mărunte ca acesta îți stau adesea în cale și dai peste ele mereu și mereu. Metoda de a scăpa de ele este să le recunoști pe rând, unul câte unul. Odată identificate, nu mai devin deranjante. Același lucru este valabil și pentru gândurile legate de forma corpului fizic. De exemplu, dacă ai fost condiționat să te jenezi în fața nudității, vei gândi automat că ești îmbrăcat - cum de altfel vei fi. În afară de cazul când nu vei gândi în mod intenționat altfel, forma corpului tău fizic este dusă dincolo ca o copie, până

la ultimul fir de păr și ultima cicatrice.

214

Călătorii în afara corpului

Invers, dacă modurile tale de gândire au fost - deliberat sau nu - orientate altfel, poți lua orice formă îți este mai convenabilă. Bănuiesc că se poate modifica acest Corp Doi în orice formă dorită. Odată ce un asemenea gând este abandonat, Corpul Doi își va reveni la forma umanoidă obișnuită. Aceasta deschide calea unor speculații interesante în ceea ce privește mitologia omului. Dacă cineva dorește să experimenteze cum este să fii patruped, Corpul Doi poate fi transformat temporar într-un câine mare, iar cineva cu posibilitatea de a vedea Starea a Doua (probabil că sunt mulți asemenea oameni) ar putea întâlni un vârcolac. Sau poveștile cu jumătate om și jumătate țap ar putea fi rezultatul acestora. Te poți „gândi”¹¹ la aripi și la zbor și să fii transformat, pe loc, într-un liliac vampir. Când faci experimente cu puterea gândului, în Starea a Doua totul pare mai puțin imposibil.

Altfel spus, se pare că nu există nimic ce gândul nu poate să creeze în această altă viață nouă-veche. Acest fapt invită la precauție scrisă cu litere mari, roșii: *să fii absolut sigur ce rezultate dorești și în permanent control asupra gândurilor pe care le creezi.*

Schimbarea percepțiilor. Acesta este domeniul schimbărilor celor mai însemnate și, totuși, cele mai de neînțeles. Fiindcă nu am învățat o altă de metodă de a ne descurca cu ele,

toate percepțiile senzoriale sunt mai întâi traduse în termeni și înțelesuri ale celor cinci simțuri fizice. De exemplu, când cineva începe să „vadă”¹¹ în această formă nefamiliară, ai impresia că această „vedere”¹¹ este asemănătoare cu percepția cu ochii fizici. Abia mai târziu descoperi, empiric, faptul că nu e așa. Ea nu este câtuși de puțin „vederea”¹¹ fizică. Înveți că poți „vedea”¹¹ în toate direcțiile simultan, fără a-ți întoarce capul, că vezi sau nu vezi în funcție de ceea

215

ROBERT MONROE

ce gândești. Când examinezi în mod obiectiv, ai mai mult impresia de radiație decât de reflexie a undelor luminoase.

Același lucru se aplică și altor simțuri fizice. La început crezi că auzi că oamenii „îți vorbesc”⁴⁴. Curând îți dai seama că, de fapt, nu „urechea”⁴⁴ a primit mesajul senzorial. Ai primit mesajul (gând) într-un mod oarecare, iar mintea l-a tradus în echivalentul fizic. Pipăitul pare să aibă cea mai directă asemănare cu corespondentul său fizic. Este evident faptul că simțul mirosului și al gustului lipsesc până acum. Cea mai interesantă este certitudinea că niciunul dintre aceste moduri de percepție nu acționează complet automat. Ți se pare că ai capacitatea să le „conectezi”⁴⁴ sau să le „deconectezi”⁴⁴ după bunul plac.

De asemenea, se pare că există câteva noi mijloace de percepție senzorială. Unul dintre ele este posibilitatea identificării unei alte ființe umane (vii, moarte?) nu după cum „arată”⁴⁴, ci

printr-o completă și nealterată conștiință a obiceiurilor și gândurilor personalității sale inițiale. Acest lucru este dintre cele mai remarcabile, deoarece pare infailibil; șinele interior pare să radieze amprente, destul de asemănător cu analiza compoziției unei stele sau a unei bucăți de metal, prin amprenta spectrală. Bănuiesc că asemenea emanații nu pot fi blocate de individ, astfel că șinele interior nu poate fi ascuns.

Un alt simț suplimentar este capacitatea de comunicare cu ceilalți, la un nivel situat dincolo de nivelul conștiinței. Aceasta s-a realizat cu persoane în viață - atât treze, cât și adormite. Este foarte posibil ca o astfel de comunicare să aibă loc și între oameni vii, în fizic, dar ei să nu fie conștienți de ea. În Starea a Doua acesta este un mod specific și foarte natural de comunicare. Sunt multe incidente menționate în note, legate de asemenea comunicări, în timp ce

216

Călătorii în afara corpului

cealaltă persoană conversează în mod conștient în fizic cu o a treia persoană.

La acest mod de comunicare, cel mai frustrant este că ulterior interlocutorul își amintește rareori de moment. De asemenea, e greu de stabilit un astfel de contact cu o persoană trează fizic. Este ca și cum ai încerca să trezești o persoană dintr-un somn adânc. S-ar putea însă ca această porțiune a spiritului care comunică să fie, de fapt, adormită în perioade de conștiință fizică. Asocierea liberă sau tehnicile de regresie hipnotică pot recurge, la nevoie, la asemenea surse.

în Starea a Doua se întâlnește periodic o problemă de percepție. în cazul percepției prin mijloace fizice aceasta poate să fie mai comună decât s-a raportat și, astfel, să nu fie unică. Mă refer la problema identificării de către minte a persoanelor, locurilor și lucrurilor care, până atunci, fuseseră necunoscute sau nepercepute. în căutarea unor date ce au valoare de probe și de autoorientare, spiritul pare să acționeze energic, ca răspuns la comanda unui gând neformulat: „Identifică!", fără vreo modificare sau ambiguitate. Ca urmare, când întâlnește o situație, un loc, o persoană sau un lucru necunoscute - sau, în aparență, imposibile -, spiritul vine totuși cu un răspuns.

Răspunsul ia forma gândirii raționale, dacă se poate numi astfel; sau, mai bine-zis, se caută în amintirile și experiențele trecute pentru a se realiza o identificare corectă. El compară situația în care este perceput obiectul sau acțiunea cu experiențe personale din trecut. Dacă nu există ceva care să coincidă exact cu datele observate, în mod invariabil spiritul va raporta cea mai asemănătoare amintire și va declara „acesta este obiectul sau acțiunea pe care o vezi". Abia după o analiză critică va ieși la lumină ceva similar cu ceea ce a fost perceput de fapt.

Sunt multe exemple valabile ale acestui fenomen. Unul dintre cele mai bune este vizita mea, dimineața, la casa domnului Bahnson. întrucât spiritul nu avea în memorie niciun punct de referință despre obiectul plasat în

spatele mașinii (un generator Van de Graaf), dar i-a identificat corect mărimea aproximativă, forma rotundă, o protuberanță ca de roată pe un ax și o platformă de bază, a dus totuși la caracterizarea obiectului, în mod eronat, ca automobil de copil. Mintea a prezentat însă corect copilul și mingea de baseball, deoarece acestea făceau parte din banca ei de date. Dar a întâmpinat dificultăți cu gesturile făcute de dimineată de către doamna Bahnson, când își verifica scrisorile venite prin poștă. Aceste mișcări au fost identificate ca și când „dădea cărțile pentru un joc” - dar, din nou, mintea fusese confruntată cu faptul nepotrivit că se foloseau cărți albe, mari (de fapt, scrisori), și se juca pe o masă plină de veselă, în memoria asociativă, ideea Jocului de cărți” fusese evenimentul cel mai asemănător cu ce se „vedea”, așa că asta s-a reținut.

O experiență de un interes identic a fost descrisă în Capitolul 11, cu referire la accidentul aviatic. Aici erau o serie de evenimente pline de date senzoriale, filtrate prin asociații ale minții cu evenimente trecute. La acestea se adăugau suprapuneri rapide de informații, astfel încât secvențele evenimentelor au sporit, în timp, confuzia. Impresia despre efectuarea unei călătorii cu avionul a fost destul de corectă.

Mintea „a uitat” însă că mai întâi a fost călătoria spre aeroport, cu autobuzul. În consecință, îmbarcarea în autobuz dădea impresia că era în avion. La îmbarcare, mintea l-a perceput pe șoferul care aștepta lângă ușă. În încercarea de a-l identifica pe bărbat, s-a căutat în memorie și l-a selectat ca persoana cea mai asemănătoare din experiențele trecute

(D.D.). (La compararea ulterioară, asemănarea fizică dintre șoferul de autobuz și D.D. a fost remarcabilă.)

Recunoașterea femeii de pe locul din față și starea ei de disconfort a fost o altă formă greșită de interpretare. Disconfortul și anxietatea erau corecte, dar motivul era greșit. Minte nu a identificat cauza și, pentru că s-a cerut un răspuns, a raportat-o în legătură cu persoana. Apoi zborul lent și la mică altitudine era o descriere perfectă a evenimentului în sine - autobuzul rula pe autostrada suspendată spre aeroport -, cu excepția faptului că mintea era încă fixată pe ideea zborului cu avionul.

Minte a rămas fixată pe „faptul” că zborul începuse. Când avionul a intrat în furtună, mintea a raportat că avionul zbura pe sub sârme electrice și de telefonie, deoarece nu era în stare să traducă direct efectul furtunii.

Cea mai semnificativă interpretare a minții a fost „accidentul” sau catastrofa. „A văzut” ceea ce părea o întrerupere a activității cardiace. Aceasta era o situație imposibilă, un eveniment de neconceput, conform experienței sale. Confruntată cu această experiență, mintea fusese forțată să „identifice”! Experiența îi spunea că această catastrofă nu era posibilă. Ca urmare, a selectat un accident aviatic ca eveniment ce putea fi crezut și acceptat ca posibilitate.

De aici se poate înțelege dificultatea de a relata corect observarea unor materiale

necunoscute. Dacă ele se dovedesc atât de complexe într-un mediu familiar, ne putem imagina ce se întâmplă atunci când ceea ce se percepe nu are nicio legătură cu experiențe anterioare. Abia după încercări repetate, laborioase, au fost asamblate câteva fapte, iar acestea puteau să nu fie identice cu interpretările altor minți, care se bazau pe alte experiențe. Iată motivul pentru care este necesar ca și alții să experimenteze în aceleași

219

ROBERT MONROE

condiții. Întregul tablou ar deveni mai clar cu ajutorul unor asemenea rapoarte suplimentare.

Printre puținele cazuri corect catalogate se numără visele de „zbor” sau de „cădere”. Sunt aproape sigur că asemenea vise sunt doar amintirea unor experiențe în Starea Doi. Mi-am dat seama foarte des că, în timpul somnului, simțeam că zbor, pentru a descoperi, după ce am conștientizat incidentul, că de fapt pluteam în Corpul Doi. Această acțiune involuntară se întâmplă cel mai frecvent fără vreun efort conștient. Se prea poate ca multe persoane să aibă asemenea experiențe în timpul somnului, dar să nu-și mai amintească de ele.

Visul că pilotezi un avion sau că zbori cu avionul are conotații similare. Datorită experiențelor anterioare acumulate în memorie, mintea refuză să accepte posibilitatea de a zbura fără ajutor mecanic, astfel că inventează un avion pentru a da un înțeles evenimentului. Din nou, când intră în joc conștiința deplină, „avionul”⁴⁴ dispare. Ești acolo, în aer, fără vreun mijloc logic de susținere. Este foarte deconcer-

tant, până când te obișnuiești cu ideea.

În experiențele mele de început, visele de cădere au fost, de asemenea, examinate în repetate rânduri. Este o „senzație⁴⁴ comună în reintegrarea rapidă a Corpului Doi în corpul fizic. Este adevărat că apropierea fizicului determină acceptarea de către acesta a semnalelor venite de la Corpul Doi, care este „căderea⁴⁴ în fizic. În aceeași manieră, procesul adormirii (a „plonjării⁴⁴ în somn) atrage adesea după sine senzația de „scufundare⁴⁴.

Prin încercări repetate, efectul este produs de separarea Corpului Doi de cel fizic, iar impresiile senzoriale se împart între cele două. Poate că aceeași senzație de scufundare apare și atunci când cineva își pierde cunoștința din alte motive, cum ar fi leșin, anestezie etc.

220

Călătorii în afara corpului

Măsurarea inteligenței: dacă privim superficial, cu excepția unor abilități senzoriale, tocmai menționate, pe care le ai în plus, se pare că nu sunt deschideri imediate spre perspectiva unor noi cunoștințe sau informații. Nu se remarcă niciun salt în IQ (coeficientul de inteligență), după standardele care se aplică în lumea fizicului. Există, într-adevăr, un nou tip de intelect care acționează, dar sub o formă ce pare de neînțeles. Această minte compozită folosește experiențele trăirilor în fizic, dar le aplică doar atunci când ele „se potrivesc" cu evenimentul sau incidentul. Uneori au loc acțiuni care îi par minții conștiente total lipsite de sens, iar validitatea lor este recunoscută abia după eveniment.

După un număr semnificativ de experimente, îți dai seama că mintea conștientă, în sine, chiar cu tiparele de apelare la memorie, este insuficientă pentru sarcina de înțelegere completă. Sunt mult prea multe de evaluat, dincolo de limitele experienței conștiente personale. Din nou, aceasta impune o nevoie continuă de organizare, într-o formă cuprinzătoare a datelor disponibile și adăugate la acel corp de cunoștințe prin probele oferite de experiențe ale altor minți conștiente. Această minte conștientă își recunoaște limitările!

Tipare ale memoriei: dacă intelectul conștient nu pare îmbunătățit, cu banca de date a memoriei este cu totul altceva. Una dintre schimbările de început este inundarea treptată a memoriei cu evenimente, locuri, persoane și lucruri care nu au legătură în niciun fel cu activitățile din viața fizică obișnuită sau cu experiențe din trecut. Ele nu par a avea vreo relevanță nici în starea din Tărâmul Doi sau Trei.

Sursa acestor amintiri rămâne un mister. Ele sunt simțite și reamintite în timpul existenței în Corpul Doi.

De exemplu, am memoria vie a locului unde am trăit, drumurile care duceau acolo, forma terenului, poziția sa

față de drum și peisajul înconjurător. Nu era o bucată de pământ bun, dar se pare că am muncit din greu pentru el și e tot ceea ce-mi puteam permite. Într-o bună zi intenționeam să-mi construiesc și o casă pe acel teren.

De asemenea, mai este amintirea a trei clădiri legate între ele, de pe o stradă dintr-un oraș - clădiri vechi, unele cu opt etaje. Nivelurile superioare ale acestor clădiri (asemănătoare cu vechile blocuri cu apartamente) fuseseră unite într-o singură suprafață mare de locuit, cu camere mari și plafoane înalte. Trebuia să urci sau să cobori o mică treaptă pentru a trece dintr-o cameră în alta, din cauza diferențelor de nivel ale podelelor. Acesta era un loc pe care l-am vizitat, nu prea des, cândva, undeva. Sunt mult mai multe de relatat, dar probabil puțin importante în raport cu întregul.

Este totuși important de știut că acestea sunt produsul direct al experimentărilor făcute în Corpul Doi. Ce valoare au, în afară de a dezorienta, rămâne să aflu.

Capitolul 15

Sexualitatea în Starea a Doua

Pe tot parcursul experimentărilor s-au adunat dovezi pentru punerea în evidență a unui factor absolut vital pentru Starea a Doua. Cu toate acestea, în întreaga literatură ezoterică a mișcării subterane nu există nicio mențiune, nici măcar un cuvânt pentru a-l studia sau explica. Acest factor este sexualitatea și imboldul sexual fizic. În cazul în care considerăm ca reale datele Stării a Doua, atunci problema sexului între oameni a devenit cumva complet confuză, distorsionată și total greșit înțeleasă.

Într-o națiune în care 90% dintre medicii psihiatri practicanți sunt freudieni, se face multă referire la acest factor. Dacă am fi total de acord cu această teorie, practic niciun gând sau acțiune n-ar izvorî din vreo altă motivație.

Cum acestui subiect i s-a atașat de multă vreme eticheta de „rău”, comunitatea subterană ignoră probabil această problemă, considerând-o ca ceva grosier de „materială”, care nu merită să fie luată în seamă în cadrul dezvoltării spirituale. Schema aceasta a fost aplicată, în general, și

religiilor - fie ele oficiale sau nu. Ca și hrana, această necesitate a fost

223

ROBERT MONROE

manipulată continuu de-a lungul istoriei omului, prin reguli artificiale și tabuuri, pentru a exercita un puternic control asupra populației. În mare măsură, așa stau lucrurile și în ziua de azi, cu un control fundamental asupra dorințelor și acțiunilor noastre. Privește la aproape oricare reclamă comercială și vei observa o fațetă în acest sens. Ascultă-1 pe predicatorul care amenință cu blestemul focului veșnic, pentru a vedea cealaltă fațetă. Studiază istoria necenzurată a oricărei civilizații sau religii majore ca să te convingi. În comunitatea subterană au circulat zvonuri, bazate pe dovezi șubrede, că persoane binecunoscute, dotate cu puteri „psi“, ar fi fost foarte atrase de sexualitate. Cel mai sofisticat grup pretindea că știe de această situație, dar fără să sintetizeze nimic în acest sens.

Gurdjieff, vestitul mistic de la începutul secolului XX, ar fi afirmat că, dacă în atingerea stării mistice ar fi avut în cale două obstacole ca cel pe care i l-a oferit sexul, nu ar fi atins-o niciodată.

Este imposibil să descriu cât de profund apreciez și înțeleg acum comentariul lui Gurdjieff. Asta deoarece am fost și eu supus acelorași concepții și condiționări ca orice american. Chiar și acum, după un proces de decon condiționare, încă simt ecouri de vină și păcat, în încercarea de a aduce puțină candoare

acestei relatări. Totuși, știu că acest raport ar fi incomplet fără ea.

Iată câteva extrase din notele scrise în primele stadii ale experimentelor.

07.05.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate scăzută, cer fără lună. Eram obosit fizic, dar calm mental. M-am culcat, iar tiparul vibrațional s-a instalat cinci minute mai târziu. Mi-am 224

Călătorii în afara corpului

făcut curaj să încerc să mă gândesc la „ieșire” și m-am ridicat încet și continuu cam la un metru și jumătate deasupra patului. Tocmai încercam să decid ce să fac, când am fost cuprins de o puternică dorință sexuală. Era atât de puternică, încât am uitat de toate. Am privit în jur și am văzut-o pe soția mea întinsă sub mine, pe pat.

Am coborât și am încercat să o trezesc ca să putem avea un act sexual, dar fără succes. Ea nu s-a trezit. Simțeam că singura cale de a obține rezultate era în fizic, astfel că m-am cufundat înapoi în corp. Vibrațiile au început să scadă aproape imediat. Când m-am ridicat în șezut, fizic, dorința sexuală dispăruse complet. A fost foarte ciudat; nu știam că aveam asemenea dorințe subterane.

01.06.1958

Noaptea târziu, în dormitor, umiditate medie, înnorat, îmi era somn, dar mental eram alert. La vreo 2 minute după culcare, au apărut vibrațiile. M-am înălțat imediat prin metoda

„gândului" și, din nou, am fost copleșit de impulsul sexual, de patru ori la rând. Nu-l pot suprima, indiferent cât de tare încerc. Dezgustat de mine însumi, m-am întors în fizic. Când m-am ridicat, vibrațiile nu mai erau prezente. Trebuie să existe o metodă de a suprima aceste porniri!

29-07.1958

Seara târziu la birou, umiditate medie. Am fost puțin obosit, dar alert mental. Cred că am găsit răspunsul la obsedatul sexual din mine - de data asta a funcționat cu rezultate surprinzătoare! Vibrațiile s-au instalat ușor și am așteptat până au părut intense, apoi m-am „gândit" în sus, și iată-mă deasupra patului. Am căutat din priviri, prin birou, o prezență feminină. Ca și dățile trecute, de fiecare dată când

225

ROBERT MONROE

am încercat să mă îndepărtez la mai mult de trei metri de corpul fizic, ideea de sex mă oprea mereu. Noua tehnică era ca, în loc să neg, să resping, să ignor sau să mă lupt cu ideea de sex, să mă gândesc că ea este foarte bună și că noi (eu) ar trebui să facem ceva în acest sens. Am decis că o voi face imediat, doar că mai întâi trebuie să fac un popas undeva. Cu o zvâcnire, m-am propulsat prin tavan și, în doar câteva secunde, eram într-o altă încăpere. Doi oameni stăteau la o masă pe care era o carte lungă și albă. Eram emoționat, dar am devenit rapid alertat să mă reîntorc și m-am gândit urgent la corpul fizic. Grăbit, am intrat în corpul meu. M-

am ridicat în fizic și, cum stăteam pe canapea, am privit în jur; totul părea normal, inclusiv eu. Dar am părăsit, în sfârșit, ce era aproape de mine. Mă întreb cine erau cei doi oameni?

De aici se poate vedea că impulsul sexual nu a fost nicicând stăpânit cu adevărat. În schimb, putea fi pus deoparte, putea fi amânat pentru un timp, din moment ce i-am recunoscut și i-am admis existența.

De fapt, ideea mi-a venit de la „scena de dragoste cu Gene Autry“. În acest western tipic, Gene se luptă cu niște răufăcători să salveze o fată și o conduce apoi spre gardul țarcului de vite. Se apropie de ea și face comentarii despre frumusețea părului ei, dar cu multă detașare. Fata, cu ochii plini de iubire, ar fi acceptat. Însă tocmai când spectatorii (și fata) erau siguri că el o va săruta, chiar și după ce ea se ruga de el să o sărute, drăguțul de Gene îi spune: „Așa voi face, Suzy Jane, dar mai întâi vreau să-ți cânt un cântecel/¹ De nicăieri scoate o chitară și îi cântă despre cai. După cântec, n-a mai sărutat fata, deoarece filmul s-a terminat înainte de a se fi ajuns la această fază. Ideea de a întârzia, în loc de a nega, s-a dovedit a fi o bună cale de emancipare de sub dominația impulsului sexual. Impulsul a rămas, încă există și se va

manifesta la orice ocazie, oricât de mică. Iar aceste ocazii apar în Starea a Doua, însă sub o formă diferită.

„Diferită⁴¹ este de fapt o descriere total nepotrivită. Acțiunea și reacțiunea sexuală, în

fizic, par a fi doar o imitație palidă sau o slabă încercare de a reproduce o formă intimă de comuniune în Starea a Doua - care nu este deloc „sexuală”¹¹, așa cum înțelegem noi termenul. Impulsul fizic pentru unire sexuală este ca și cum ne-am aminti vag culmea emoțională la care ajung oamenii în Starea a Doua și pe care o transpun în actul sexual. Dacă îți este greu să accepți acest fapt, încearcă să analizezi cu obiectivitate propriile dorințe sexuale specifice, fără factorul de condiționare care ți-a fost indus. Dă la o parte regulile și tabuurile și analizează cu atenție și fără prejudecată emoțională. Este posibil. Poate că și tu te vei mira de felul în care omenirea a putut fi atât de greșit îndrumată.

Iată cea mai apropiată analogie cu experiența din Starea a Doua, față de care actul sexual fizic nu este decât o umbră. Dacă polii electrostatici cu sarcini de semne opuse ar putea „simți”¹¹, pe măsură ce s-ar apropia încet unul de altul ei vor simți „nevoia”¹¹ să se unească. Nu există vreo barieră care să-i împiedice. Nevoia crește pe măsura apropierii. Într-un punct dat al apropierii, nevoia este irezistibilă; dacă se apropie și mai mult, necesitatea este copleșitoare; dincolo de un anumit punct de apropiere, nevoia unirii exercită o atracție enormă, iar cei doi poli diferiți se năpustesc unul spre celălalt și se învâluie reciproc. În momentul imediat următor intervine un zguduitor interflux de electroni ai minții (sufletului?) de la unul la celălalt, când sarcinile neechilibrate se egalizează, este restaurat un echilibru pașnic de satisfacție și fiecare este revitalizat. Toate acestea se petrec într-o clipă - și totuși, parcă

ROBERT MONROE

După aceea are loc o calmă și senină separare. Totul este absolut normal și natural. E greu de redus această emoție vital funcțională la o necesitate simplă și cu adevărat naturală - la nimic altceva decât la aplicarea legilor fizicii la un alt nivel. Totuși, multe teste susțin cu consecvență această premisă. Clarificarea acestei concluzii nu a apărut cu ușurință, deoarece au fost de trecut bariere aproape insurmontabile. Prima dintre ele a fost reacția condiționată instituită și adânc înrădăcinată de regulile și tabuurile structurii noastre sociale. Inițial, ea a fost transpusă în Starea a Doua. Iată un exemplu bun luat din note.

16.09.1959

Când m-am hotărât „să văd”, am devenit conștient de poziția mea în cameră. Biroul era slab luminat și eu stăteam deasupra mesei, cam la doi metri și jumătate de canapea, unde, în întuneric, îmi puteam vedea corpul fizic vizibil pe jumătate. Apoi, lângă ușă, am văzut o formă, categoric umanoidă, care venea spre mine. Am „știut” imediat că această persoană este o femeie. Eram încă precaut, dar mă luptam cu dorința sexuală, care, în ciuda voinței mele, lua amploare.

„Sunt femeie.” Părea o voce joasă și slabă de femeie, l-am răspuns că știu și încercam să mă abțin. Nuanțele sexuale ale vocii sale erau imposibil de confundat. S-a apropiat și mai mult.

Mintea mea mi-a tradus că era, într-adevăr, o femeie - sumumul atracției sexuale. M-am retras, sfâșiat de dorința și frica de ceea ce s-ar întâmpla dacă aș avea cumva o relație sexuală în timp ce eram în Corpul Doi, plus posibila „lipsă de loialitate” față de soția mea. În cele din urmă, teama mea de posibilele consecințe necunoscute a învins dorința și repede m-am cufundat înapoi în corpul fizic, m-am reintegrat 228

Călătorii în afara corpului

și m-am ridicat în șezut. Am privit în jur. Camera era goală. În clipa în care m-am gândit la eveniment, corpul meu a reacționat și am devenit stimulat. Înainte de a mă apuca să scriu aceste note, am ieșit la o plimbare. Poate că sunt un laș!

Mi-au trebuit mai multe asemenea întâlniri, la diferite niveluri de intensitate, înainte de a evalua „răul” din ele, care mă reținea. Părea să existe o relație directă între ceea ce am interpretat drept impuls sexual și această „forță” care îmi permitea să mă disociez de corpul fizic. O fi fost o redirecționare a acestui impuls fundamental ceea ce am simțit de fapt drept „vibrații”? Sau a fost invers? Să fi fost impulsul sexual o manifestare fizică și emoțională a acestei forțe?

Poate există o cale de a examina aceasta în condiții strict controlate - dacă există o societate destul de matură pentru a-și asuma responsabilitatea experimentelor. Cu siguranță, a noastră nu este. Tot ceea ce s-ar putea face aici este să se încerce examinarea minuțioasă a

anumitor aspecte. Recent, în studii științifice asupra somnului și viselor, s-a arătat că în perioada de somn REM (mișcări rapide ale ochilor) la subiecții bărbați s-au pus în evidență erecții. Acestea au avut loc independent de conținutul visului. Un vis non-sexual a avut totuși acest efect.

Până acum, doar aici a ajuns știința cu experimentele făcute. Menționez acest lucru deoarece erecția este cea mai statornică reacție fizică notată la întoarcerea din Starea a Doua. Este doar o indicație și nimic mai mult.

Fie prin redirectionare, fie prin purificare, sexualitatea Stării a Doua nu este aceeași ca în ecoul său fizic - chiar dacă dăm la o parte obiceiurile și preconcepțiile acesteia din urmă. Barierele create și continuu reîntărite prin condiționare socială reprezintă doar jumătate din problemă. Nici chiar elementele fizico-mecanice nu par a se mai aplica.

229

ROBERT MONROE

Mintea va continua încă multă vreme să traducă secvența atracție-acțiune-reacție ca pe o funcție similară ce are loc în nonfizic. Pe măsură ce controlul și percepția cresc, diferențele devin mai notabile. Primul și cel mai evident este faptul că între bărbat și femeie nu se pune în evidență nicio interpenetrare. Dacă analizăm, atunci încercările de a explica necesitatea într-un asemenea mod funcțional devin jalnice. Te simți frustrat când descoperi că în Starea a Doua nu se întâmplă în acest fel. Senzualitatea produsă de forma fizică a sexului opus este în

întregime absentă. Nu există un model de formă fizică distinctă - fie vizuală, fie tactilă.

Și atunci? Ce se întâmplă? Analogia cu polii magnetici opuși este încă valabilă. Există o conștiență acută a „diferenței”¹¹, care este ca o radiație solară (și chiar poate să fie) sau un foc simțit de cineva care tremură de frig. Este dinamic atractivă și necesară. Această atracție variază în intensitate în funcție de individ. (Definește ce face ca o persoană să fie mai atractivă sexual decât alta; este mai mult decât aspectul fizic.) Poate fi ceva de genul liniilor fluxului magnetic.

„Actul”, în sine, nu este deloc act, ci o stare imobilă și rigidă de șoc, în care cei doi se contopesc cu adevărat - nu doar la nivel superficial și în unul sau două locuri specifice ale corpului, ci în întreaga dimensiune, atom cu atom, prin întregul Corp Doi. Este o scurgere scurtă, susținută, de electroni (?) de la unul la celălalt. Momentul atinge un extaz de nesuportat, apoi liniște, egalizare - și se sfârșește. De ce se întâmplă așa, de ce este necesar, nu știu - nu mai mult decât poate înțelege polul nord al unui magnet „nevoia” lui de polul sud al altui magnet. Spre deosebire de magnet, putem totuși percepe obiectiv și putem întreba „de ce”.

Însă un lucru este sigur: actul este la fel de necesar în Starea a Doua ca și în starea fizică. În

unele locuri ale Tărâmului II, e tot atât de normal ca o strângere de mână.

Iată câteva note în acest sens:

12.09.1963

Am ajuns, fără să vreau, într-o zonă, undeva în aer liber, într-un grup de vreo șapte-opt persoane, care stăteau acolo ca din întâmplare. Când m-au văzut, nu păreau neapărat surprinse, iar eu am fost precaut, ca de obicei. Au avut unele ezitări, ca și cum nu știau cum să mă primească sau cum să mă trateze, dar nu erau ostile. În cele din urmă, una a venit spre mine cu o atitudine prietenoasă, de parcă dorea să-mi strângă mâna. Eram pe punctul de a-i întinde și eu mâna, când persoana s-a apropiat de mine foarte mult și, dintr-odată, are loc o descărcare sexuală fulgerătoare. Am fost surprins și ușor șocat. Apoi, unul după altul, până la ultimul, fiecare om de acolo a înaintat și m-a salutat în acest fel, tot atât de simplu ca o strângere de mână. În sfârșit, ultima persoană a înaintat, singura pe care puteam să o văd că este femeie. Părea să fie mult mai în vârstă decât ceilalți și decât mine, cu o față prietenoasă și amuzată.

- Ei bine, n-am mai făcut-o demult, a râs ea, apoi a continuat: Dar doresc să fac o încercare!

Și, apropiindu-se am avut o scurtă, dar deloc slabă, descărcare sexuală. Apoi s-a îndepărtat chicotind și s-a alăturat celorlalți. După câteva momente și unele încercări de a afla unde sunt, m-am simțit jenat și am simțit că ar trebui să mă întorc. M-am mișcat direct în sus, m-am întins spre corpul fizic și m-am întors fără incidente. A fost acest salut cu încercătură

sexuală un obicei tipic locului ori au încercat doar să fie amabili cu un străin, prin folosirea unui obicei

231

ROBERT MONROE

care pare normal în patria lor? E posibil, dacă au privit șinele interior secret al majorității dintre noi, aflat prizonier în fizic.

Vise fanteziste cauzate de reprimări sexuale? Acesta ar fi un răspuns freudian și, de asemenea, o cale „facilă” de ieșire din impas - o etichetare greșită pentru a evita posibilități neexplorate. Ce altă dovadă există că e vorba de altceva? Nu există nicio cale de a verifica cele de mai sus, fiindcă nu există nicio posibilitate pentru a determina „unde” s-a întâmplat. În experiența anterioară, da. Dar în alta? Din nou, din note:

04.03.1961

Noaptea târziu, în biroul de la parter. Nu eram foarte obosit, iar pe plan mental eram alert. Mi-am indusîn mod deliberat vibrațiile prin metoda numărării inverse. Era sâmbătă seara, dar această notă este scrisă duminică după-amiază pentru că mă bazam pe notele din timpul nopții și pe evenimentele ulterioare. Câteva informații preliminare: sâmbătă după-amiază (ieri) o prietenă de-a soției mele (J.F.) ne-a sunat să ne întrebe dacă poate să ne facă o vizită și să rămână la noi peste noapte. A ajuns la timp pentru cină și, după o seară liniștită și plăcută, noi ne-am retras, iar oaspetele nostru a urcat în

camera de musafiri de la etaj, o încăpere mică, pătrată, situată în partea din față a casei - sau cel puțin așa am bănuț. Am crezut și că cei doi copii ai noștri dorm în camera lor, care este lungă și de formă dreptunghiulară, situată chiar deasupra biroului. Am hotărât să dorm în birou, și nu în dormitor cu soția, deoarece simțeam că voi putea induce vibrațiile și nu voiam să-i deranjez cumva somnul.

După multe preliminarii, vibrațiile s-au instalat, puternice și accelerate, la frecvențe dincolo de percepția ca pulsații individuale. M-am ridicat ușor din fizic și, cu un puternic 232

*Călătorii în afara
corpului*

sentiment de ușurare și control am mers, prin plafon și podeaua de sus, într-o cameră dreptunghiulară. În cameră era întuneric și am fost sigur că mă aflu în dormitorul copiilor, dar nu-l vedeam pe niciunul. Eram pe punctul de a pleca în altă parte, când am devenit conștient că în cameră, nu prea departe de mine, se afla o femeie. Nu-i puteam distinge trăsăturile, dar mi-a făcut impresia că avea între treizeci și patruzeci de ani și că era o femeie cu o considerabilă experiență sexuală (acele familiare „emanații” caracteristice?). Această ultimă senzație mi-a trezit impulsul sexual și am fost atras de ea. Pe măsură ce mă apropiam, mi-a spus (?) „Mai bine nu”, fiindcă era tare obosită. M-am retras pentru a-i respecta dorința și i-am dat de înțeles că era în regulă. Părea recunoscătoare, iar eu eram amabil, dar dezamăgit. Apoi am observat o a doua femeie, chiar la dreapta,

mai în spate. Aceasta era mai în vârstă decât prima, avea cam patruzeci de ani, dar era, de asemenea, o femeie cu mare experiență sexuală. Cea de-a doua femeie a pășit înainte și s-a oferit „să fie” cu mine, ca și cum mi-ar fi spus „Vreau” (cu implicația că, dacă prima nu voise, ea voia cu ardoare). Nu mi-a mai trebuit nicio altă invitație în acea fază și ne-am apropiat repede. A fost șocul de tip electric-amețitor, apoi ne-am separat, l-am mulțumit, iar ea părea calmă și satisfăcută. Întrucât am considerat că fusese destul pentru o noapte, m-am întors, am plonjat prin podea și curând am reintrat în corpul fizic. M-am ridicat și am aprins lumina. În casă era liniștit. Am fumat o țigară, apoi m-am întins și am dormit toată noaptea, fără niciun incident.

Azi-dimineață (duminică), m-am sculat devreme, ca de obicei, iar soția a venit în bucătărie, pentru o cafea, în jurul orei 10. S-a întrebat dacă să o scoale pe J.F. ca să meargă la biserică. A menționat, într-o doară, că spera ca J.F. să fi dormit bine, deoarece fusese foarte obosită. Acest lucru nu m-a frapat îndeajuns pentru un comentariu, dar când mi-a spus

233

ROBERT MONROE

că J.F. a dormit în camera copiilor, și nu în camera pentru musafiri (într-un pat presupus mai comod), iar copiii au dormit în camera de oaspeți, am început să fiu atent. După cum am amintit, camera copiilor este dreptunghiulară și se află exact deasupra biroului. J.F. avea între treizeci și patruzeci de ani, era cântăreață profesionistă și, desigur, cu o mare experiență sexuală (doi soți plus un număr de aventuri amo-

roase). Mai adaug și faptul că fusese foarte obosită.

Mi-au trebuit câteva minute să-mi adun destul curaj ca să întreb - dar trebuia să știu. Soția mea știe destul de multe la această oră. Am rugat-o să meargă sus la J.F. și s-o întrebe dacă era „obosită” sexual. M-a întrebat ce înțeleg prin asta și i-am explicat. Apoi, bineînțeles, voia să știe de ce întreb, pentru că nu putea să o întrebe așa ceva, l-am spus că sigur putea afla și că era important. În cele din urmă, a acceptat și a urcat s-o trezească pe J.F. Am așteptat destul de mult și, în final, soția a coborât singură. M-a privit atent.

- De unde știi?

Slavă Domnului că nu m-a întrebat cu suspiciune. Apoi a continuat:

- De asta ne-a sunat și ne-a rugat să vină la noi. Toată săptămâna a avut o aventură tumultuoasă de dragoste și sex în fiecare noapte. Mi-a mărturisit că e prea obosită ca să mai reziste unei alte astfel de nopți.

Puțin mai târziu, J.F. a coborât pentru micul dejun. Bineînțeles că soția mea nu i-a spus nimic despre interesul meu față de starea ei. În tot restul zilei a părut ea însăși, cu o singură excepție. De obicei, J.F. mă tratează foarte normal, ca soț al unei vechi prietene. Astăzi am surprins-o, nu o dată, cum mă privește cu atenție, ca și cum încerca să-și aducă aminte ceva legat de mine și nu putea. Nu i-am dat de înțeles că i-am remarcat acest interes subit. Acesta a fost un indiciu suficient de valabil. Dar cine fusese cealaltă femeie, mai în vârstă?

Urmare:

07.03.1961, miercuri seara

În cele câteva zile care au trecut, am tot încercat să-mi dau seama ce semnificație avea femeia mai în vârstă. Eram pe punctul de a decide că fusese o persoană care nu mai era în viață, dar încă profund atrasă de relații sexuale fizice, care a urmat-o pe J.F. doar ca să se bucure indirect de plăcerile activităților sexuale ale acesteia - dacă așa ceva era posibil. Apoi, ieri, a trecut pe la birou un prieten. În cursul discuției a menționat că o prietenă comună, R.W., i-a spus că se visase cu mine în noaptea de sâmbătă.

Auzind de noaptea de sâmbătă, am devenit imediat interesat. R.W. era o femeie de afaceri în vârstă, spre cincizeci de ani. Deși căsătorită, era, după aprecierile mele (dar nu și prin practică), o femeie cu multă experiență sexuală. R.W. nu-i descrisese amicului nostru comun natura visului, așa că am decis să aflu. În cele din urmă, am reușit să dau de ea la telefon. La început, R.W. a fost destul de reținută în legătură cu conținutul visului. Dar, la insistențele mele politicoase, a afirmat că în vis i-am făcut o „examinare fizică” detaliată. Mai mult de atât nu mai voia să dea detalii. Fie că, într-adevăr, nu-și mai amintea, fie că detaliile erau mult prea intime pentru a mi le relata. Dar faptul că avusese acest vis în aceeași noapte de sâmbătă, că asta sugera un anume gen de

intimitate - destul de important pentru ea încât la menționat -, că R.W. îndeplinește caracteristicile expuse mai înainte, toate acestea nu pot fi catalogate decât drept coincidențe. Dacă avusesem vreo înclinație sau dorință sexuală ascunsă față de J.F. sau R.W., eu nu am fost conștient de ele. E totuși o mângâiere să știi că cele două sunt încă între „cei vii”.

235

ROBERT MONROE

Multe dintre experiențele din notele mele sunt „prea intime” pentru a fi relatate. Cred că ceea ce am prezentat până acum oferă destule indicații. Este suficient să spun că au fost experiențe de tot felul - după cum sunt, în mod evident, toate genurile de experiențe în Starea a Doua, atât în Tărâmul I, cât și în Tărâmul II. Adepții conceptului „planurilor astrale” ar spune despre „calitatea” celor întâlniți că ar determina „nivelul” planului vizitat - prin „calitate” înțelegând intensitatea și/sau degradarea ori eliminarea experienței sexuale. Însă asta depinde de interpretare. Cei care nu au început încă să înțeleagă condițiile Stării a Doua („vii” sau „morți”) ar putea să lege tiparul de cel al fizicului, dar fără inhibițiile și limitările societății fizice „civilizate”.

Noi continuăm să evaluăm sexualitatea drept bună sau rea, strict în termeni de inhibiții, restricții și structură socială. Eroarea acestui punct de vedere se manifestă prin aceea că, în propriul nostru continuum spațiu-timp, nu suntem în stare să împăcăm practica sexuală cu regulile sociale, nici să cădem de acord asupra acestui subiect în diferitele ordini sociale

existente astăzi. Impulsul sexual în sine poate fi un catalizator în atingerea stării de vibrație, care este poarta de intrare în Starea a Doua. Cu toate acestea, el este înșelător; este ca un copil exuberant care pune la încercare, în mod constant, autoritatea care îl conduce, care amenință să preia comanda și să o ia în altă direcție. Dar în Starea a Doua nu reprezintă în niciun caz ceva nefast.

CapttoUilW

Exerciții preliminare

fj} e parcursul acestei cărți, m-am referit de multe ori la un fapt evident: singura modalitate posibilă de apreciere de către o persoană a realității Corpului Doi și a existenței în această stare este să o trăiască ea însăși.

Evident, dacă ar fi o sarcină ușoară, până acum ar fi devenit un fapt divers. Bănuiesc că doar o curiozitate înnăscută le va permite oamenilor să înlăture obstacolele care stau în calea atingerii acestei performanțe. Deși sunt amintite multe cazuri de existență trăite în afara corpului fizic, cele mai multe dintre acestea au fost - cel puțin în lumea din Vest - spontane și unicate și au avut loc în momente de stres sau incapacități fizice.

Noi vorbim de ceva cu totul diferit, ceva ce se poate investiga în mod obiectiv. Experimentatorul va dori să procedeze într-un

mod care va produce rezultate ferme - poate nu chiar de fiecare dată, dar destul de frecvent pentru a valida dovezile, spre propria-i satisfacție. Cred că oricine poate să cunoască existența Corpului Doi dacă dorința este

237

ROBERT MONROE

suficient de puternică. Dacă cineva ar trebui sau nu să o facă nu constituie scopul judecății mele.

Există dovezi care m-au determinat să cred că mulți oameni - dacă nu toți - își părăsesc în timpul somnului în diferite grade corpul fizic. Lecturi ulterioare au dovedit că, în istoria omenirii, această idee este veche de mii de ani. Dacă e o premisă valabilă, atunci condiția în sine nu este anormală. Pe de altă parte, s-ar părea că, în limita dovezilor avute la dispoziție, practica voită și conștientă de separare din fizic este contrară paradigmei umane. Efectele fizice dăunătoare rezultate dintr-o asemenea activitate sunt nedeterminate. Eu nu am detectat (nici vreun medic nu a detectat) vreo schimbare fiziologică, bună sau rea, care să poată fi atribuită experienței în afara corpului fizic.

Sunt multe schimbări psihologice pe care le recunosc și, probabil, mult mai multe de care nu sunt conștient. Totuși, nici măcar prietenii mei psihiatri n-au pretins că aceste schimbări ar fi nocive. Revizuirea gradată a concepțiilor și convingerilor mele de bază este vizibilă în multe feluri în întreaga carte. Dacă aceste schimbări psihologice și de personalitate sunt cu adevărat dăunătoare, acum nu se mai poate face mare

lucru în privința lor.

Este potrivită aici o notă de precauție pentru cei interesați de experimentări, fiindcă, odată deschisă, ușa acestei trăiri rămâne așa, fără a se mai putea închide. Mai exact, este cazul de „a nu putea trăi cu ea, dar nici fără ea“. Activitatea și conștiința rezultată sunt destul de incompatibile cu știința, religia și moravurile societății în care trăim. Istoria este presărată cu martiri a căror singură crimă a fost nonconformismul. Dacă interesele și cercetările tale încep să fie larg cunoscute, riști să fi etichetat ca fantezist, impostor - sau, mai rău, să fii ostracizat.

238

Călătorii în afara corpului

În ciuda acestui fapt, dacă n-ai continua să explorezi și să investighezi, o să-ți lipsească ceva extrem de vital. În nenumăratele cazuri în care ești „fără forță“, când nu poți avea această activitate, oricât de atent ai încerca, vei simți profund această lipsă. Ai puternica senzație de a fi exclus, de a fi izolat de o sursă de mare însemnătate pentru viață.

Iată, deci, cea mai bună descriere pe care i-o pot face tehnicii care permite dezvoltarea experienței nonfizice.

BARIERA FRICII

Există un mare obstacol în investigarea Corpului Doi și a mediului în care el operează. Este, probabil, singura barieră majoră. Ea pare să fie prezentă, fără excepție, la toată lumea și

poate fi ascunsă de straturi de inhibiții și condiționări; dar când acestea sunt înlăturate, obstacolul rămâne totuși. Aceasta este bariera irațională și oarbă a fricii. Cu doar un mic impuls, ea se transformă în panică și apoi în teroare. Dacă treci în mod conștient de bariera fricii, atunci ai trecut piatra de hotar în investigația ta.

Sunt destul de sigur că această barieră este trecută, în mod inconștient, de mulți dintre noi, în fiecare noapte. Când acea parte a noastră de dincolo de conștient preia comanda, aceasta nu este inhibată de frică, deși pare influențată de gândul și acțiunea minții conștiente. Ea pare a fi obișnuită să opereze dincolo de bariera fricii și pricepe mai bine regulile existenței din această altă lume. Când mintea conștientă se deconectează pe timpul nopții, acest supraconștient (suflet?) preia comanda.

Procesul de investigare a Corpului Doi și a mediului său pare să fie o fuziune a conștientului cu supraconștientul. Dacă se realizează acest lucru, bariera fricii este învinsă.

239

ROBERT MONROE

Bariera fricii are multe fațete. Cei mai neînfricați dintre noi cred că ea nu există, până când, spre marea noastră surpriză, o găsim în noi înșine. Prima - și cea mai importantă - este frica de moarte. Întrucât separarea de corpul fizic este foarte asemănătoare cu ceea ce este așteptat a fi moartea, primele reacții la această experiență sunt automate.

Îți zici: „Repede, întoarce-te în fizic! Ești pe

punctul de a muri! Viața este acolo, în fizic; întoarce-te în corp!"

Aceste reacții apar în ciuda oricărui nivel de pregătire intelectuală sau emoțională. Doar după ce am repetat procesul de 18-20 ori, am reușit, în sfârșit, să-mi adun destul curaj (și curiozitate) ca să rămân afară mai mult de câteva secunde și să observ în mod obiectiv. Frica de moarte fusese fie sublimată, fie domolită de lucruri familiare. Alții care au încercat tehnica s-au oprit după prima secundă a experienței, incapabili să stăpânească acest prim aspect al barierei.

Al doilea aspect al barierei fricii este legat și el de frica morții: voi fi oare capabil să mă întorc la fizic sau să reintru în corp? Întrucât nu aveam indicii sau instrucțiuni specifice, asta mi-a fost teama primară timp de mai mulți ani, până când am găsit un răspuns simplu, care a făcut ca reintegrarea să funcționeze de fiecare dată. La mine a fost o problemă de gândire rațională. Fusesem „afară” de câteva sute de ori și experiența arăta că am fost capabil, într-un fel sau altul, să mă întorc. Ca urmare, era foarte probabil că mai voi întoarce, tot în siguranță, și data următoare.

A treia frică fundamentală este cea de necunoscut. Regulile și pericolele din mediul nostru fizic pot fi determinate într-o măsură rezonabilă. Ne-am petrecut o viață întreagă în a ne crea reflexe pentru a le face față. Iar acum, dintr-odată, ne confruntăm cu un alt complex de reguli, total diferite - cu o altă lume cu posibilități total deosebite,

populată de ființe care par că le cunosc pe toate. Nu ai aici nicio carte cu reguli, nicio hartă, niciun tratat de bune maniere, nici cursuri de fizică și chimie la care să te înscrii și nici vreo autoritate de necontestat la care să apelezi pentru vreun sfat sau răspunsuri. Mulți misionari au fost uciși în asemenea condiții în țări îndepărtate.

Trebuie să recunosc că acest al treilea gen de frică mai apare și acum și e justificat. Necunoscutul a rămas, în mare măsură, necunoscut. Asemenea pătrundere, precum cea pe care am realizat-o, a scos la iveală, în mod deplorabil, câteva reguli incontestabile și de neschimbat.

Deocamdată, pot spune doar că, până acum, am supraviețuit acestor expediții. Sunt extrem de multe aspecte pe care nu le pot cuprinde sau înțelege - și încă și mai multe aflate dincolo de posibilitățile mele de a face acest lucru!

O altă teamă o reprezintă efectele ulterioare asupra corpului fizic, ca și asupra minții conștiente, ale participării și trăirii experiențelor în cadrul acestei forme de activitate. Această temă este foarte importantă deoarece istoria noastră - cel puțin din câte știu eu - nu pare să conțină rapoarte precise în acest domeniu. Avem studii asupra unor boli precum paranoia, schizofrenia, epilepsia, alcoolismul, boala somnului, acneea, bolile virotice etc., dar niciun ansamblu de date înregistrate obiectiv despre patologia Corpului Doi.

Nu știu cum se ocolește bariera fricii, cu

excepția unor pași inițiali precauți prin care se creează, încetul cu încetul, o familiarizare cu totul, pe măsură ce avansezi. Sper că această scriere, în întregimea ei, va oferi „un pas” psihologic pentru trecerea peste barieră. Ea i-ar putea ajuta pe alții să recunoască condițiile și tiparele care le sunt familiare, prin aceea că măcar o persoană a avut experiențe similare și a supraviețuit.

Cele ce urmează sunt etapele procedurale necesare.

241

ROBERT MONROE

1. RELAXAREA

Capacitatea de relaxare este prima cerință prealabilă - poate chiar primul pas. Ea este generată deliberat și e atât mentală, cât și fizică. Împreună cu această condiție de relaxare trebuie să existe eliberarea de orice urgență legată de timp. Nu poți fi grăbit. Nicio întâlnire programată sau convorbiri telefonice de orice fel nu trebuie să-ți perturbe gândurile. Nerăbdarea poate să anihileze efectiv orice perspective ale succesului.

Există multe tehnici disponibile pentru obținerea acestui fel de relaxare și un număr de cărți bune care tratează subiectul. Selectează, pur și simplu, metoda care ți se potrivește. Există trei metode generale care par să dea rezultate - dintre care două sunt aplicabile în aceste exerciții.

Autohipnoza. Multe cărți oferă această metodă în diferite versiuni. Din nou, depinde

care dintre ele sunt cele mai sigure pentru fiecare persoană. Cea mai eficace metodă este de a învăța autohipnoza prin intermediul exercițiilor conduse de un hipnotizator experimentat.

El poate induce sugestii posthipnotice care dau rezultate imediate. Totuși, selectează cu grijă un îndrumător. Practicienii responsabili sunt rari și neofiții, numeroși. Diferite forme de meditație pot fi transformate în relaxări eficace.

Stări la limita somnului. Aceasta este poate cea mai ușoară și naturală metodă care, de regulă, asigură simultan atât relaxarea corpului, cât și a minții. Dificultatea aici constă în menținerea delicatei limite dintre somn și starea de completă veghe. Deseori adormi pur și simplu și cu asta experimentul ia sfârșit.

Prin practică se poate ajunge, în mod conștient, la această stare-limită și se poate rămâne în ea, mergând astfel

Călătorii în afara corpului

către destinația dorită. În afară de practică, pentru atingerea acestei stări nu există o altă cale de care să știu eu. Tehnica este următoarea: culcă-te, de preferință când ești obosit și somnoros. Pe măsură ce te relaxezi și începi să treci spre somn, menține-ți atenția mentală, cu ochii închiși, asupra a ceva, orice. Odată ce reușești să menții starea-limită pe timp nedefinit, fără a adormi, ai depășit primul stadiu. În acest proces de conștientă profundă este totuși ceva normal să adormi în repetate

rânduri.

Va fi imposibil să nu adormi, dar nu te lăsa descurajat. Nu este un proces care se petrece peste noapte. Vei ști că ai succes în momentul când începi să te plictisești și aștepti să se întâmple ceva în plus!

Dacă încercările de a rămâne la această limită te enervează, și aceasta este o reacție normală. Minții conștiente nu-i place să împartă autoritatea pe care o are în starea de veghe. Dacă se întâmplă așa, oprește relaxarea, ridică-te și plimbă-te, fa câteva exerciții și culcă-te iar. Dacă nici asta nu-ți înlătură nervozitatea, culcă-te și încearcă altă dată, întrucât nu aveai dispoziția potrivită.

Când obiectul pe care l-ai „fixat” în gând dispăre și îți dai seama că te gândești la altceva, ești aproape de atingerea Stării A. Odată ce ai atins Starea A - capacitatea de a-ți menține calm timp nelimitat în starea de graniță între somn și trezie, cu mintea fixată asupra unui singur obiect sau gând ești gata pentru pasul următor. Starea B este asemănătoare, dar trebuie să elimini concentrarea pe un gând sau obiect. Nu te gândi la nimic, rămâi suspendat între starea de veghe și cea de somn. Privește cu ochii închiși la întunericul din fața ta. Nu face nimic mai mult. După un număr de astfel de exerciții, s-ar putea să ai diferite halucinații, cu „tablouri mentale” sau modele luminoase.

Acestea nu au vreo importanță majoră și pot fi doar forme de descărcări neurale.

îmi amintesc, de exemplu, de încercarea de a atinge această stare după ce am vizionat la TV un meci de fotbal, timp de câteva ore. Tot ce vedeam erau tablouri mentale ale jucătorilor care marcau, alergau, pasau etc. Mi-a trebuit cel puțin o jumătate de oră ca aceste scheme să dispară. Aceste tablouri mentale sunt aparent legate de concentrarea noastră vizuală din timpul celor opt sau zece ore precedente. Cu cât ne concentrăm mai intens, cu atât durează mai mult eliminarea acestor impresii. Ai atins Starea B atunci când ești capabil să stai întins timp nelimitat după dispariția imaginilor fără a fi nervos și fără a vedea ceva în afară de întuneric.

Starea C este o adâncire sistematică a conștienței în timp ce ești în Starea B. Aceasta se realizează prin renunțarea cu grijă la menținerea rigidă a stării la limită cu somnul și alunecarea, încet-încet, tot mai în profunzime în timpul fiecărui exercițiu. Vei învăța să stabilești grade ale acestei adânciri a conștienței printr-o „coborâre” până la un anumit nivel și apoi revenire la dorință. Vei recunoaște aceste niveluri prin blocarea diferitelor semnale ale mecanismelor senzoriale. Primul care pare să dispară este simțul tactil. Ai senzația că nu simți nicio parte a corpului. Urmează curând mirosul și gustul. Apoi, semnalele auditive - iar ultima care dispare este vederea. (Uneori, ultimele două au ordinea inversată; bănuiesc că motivul pentru care dispariția vederii este ultima ține de faptul că exercițiul apelează la rețeaua vizuală chiar și în întuneric.)

Starea D este atingerea Stării C când, la începutul exercițiului, ești odihnit pe deplin și revigorat, și nu obosit și somnoros.

Acest lucru este foarte important, dar nu atât de ușor de atins pe cât de ușor este să scrii despre el. Intrarea în

244

Călătorii în afara corpului

starea de relaxare, plin de energie și total conștient, reprezintă marea asigurare a menținerii controlului conștient. În perioada de început a experimentărilor, cea mai bună metodă de atingere a Stării D este de a încerca imediat după somnul de după-amiază sau după cel de noapte. Începi exercițiul înainte de a te mișca fizic din pat, în timp ce corpul este încă relaxat după somn și mintea e complet alertă. Dacă nu bei prea multe lichide înainte de somn, nu vei simți nevoia imediat să-ți golești vezica la trezire.

Inducerea prin medicamente și droguri'. Niciunul dintre medicamentele cu efecte relaxante care ne sunt la îndemână nu pare a fi de folos. Barbituricele forțează pierderea controlului conștient, iar în stări de conștiență mai profundă provoacă doar o stare de confuzie.

Același lucru este valabil, într-o măsură mai mică, și pentru tranchilizante. Se obține relaxarea, dar pe seama percepțiilor. Alcoolul, sub orice formă, provoacă același efect. Compuși exotici, cum sunt alcaloizii și halucinogenii, ar putea fi mai productivi.

Eu nu am avut destulă experiență sau contacte cu acestea pentru a oferi o părere sau chiar o supoziție înțeleaptă. Se pare că este indicată o cercetare cu bătaie lungă a acestor fenomene.

Am folosit toate cele trei metode și am

respins relaxarea prin medicamente și droguri încă de la începuturi, deoarece, în ambele categorii, au rezultat o prea mare pierdere a controlului conștient și o distorsionare a percepțiilor.

În prima tehnică, au fost special pregătite pentru experimente benzi magnetice pentru inducere hipnotică. Ele au fost destul de utile și eficiente.

Am folosit cel mai des tehnica stării de la limita somnului. În ciuda aparenței de complexitate a metodei, ea este cea mai naturală pentru mine.

245

ROBERT MONROE

2. STAREA DE VIBRAȚIE

Generarea acestui efect este cea mai critică dintre toate. Impresiile senzațiilor subiective pe care acesta le creează sunt descrise în altă parte. Odată starea atinsă, nu va trebui să ți se spună că ai avut succes și vei fi trecut un alt obstacol major.

Ți se pot da numai indicații. La nivelul actual de cunoaștere, nu se știe de ce toate acestea acționează așa cum o fac. Este ca și cum apeși un întrerupător pentru a obține lumină, fără să ai vreo idee ce face întrerupătorul, de unde vine electricitatea sau cum acționează ea asupra becului care conține filamentul de wolfram.

În orice caz, tot materialul cuprins aici este stabilit cât se poate de empiric. În afară de mine - eu fiind principalul cobai uman -, alte câteva persoane au încercat acest model. Este suficient

să spun că au obținut rezultate pozitive.

Ajutoare pentru obținerea stării de vibrație'. Culcă-te în orice poziție care poate duce la o stare de relaxare, dar cu corpul pe axa nord-sud, cu capul spre nordul magnetic, îmbracă-te cu ceva lejer și acoperă-te doar pentru a te simți confortabil. Îndepărtează orice bijuterie sau piesă de metal care este în contact direct cu pielea. Asigură-te că brațele, picioarele și gâtul sunt relaxate și că stau într-o poziție care nu va obstrucționa circulația sângelui. Fă întuneric în cameră, doar atât cât să nu pătrundă lumina prin pleoape. Nu folosi o cameră complet întunecată, pentru că nu vei avea puncte vizuale de referință.

Cerințe absolut necesare: asigură-te că nu vei fi deranjat în niciun fel, nici prin intervenție fizică directă - telefon care sună -, nici prin alte zgomote care te pot întrerupe. Nu fixa nicio limită în timp sau termen-limită. Timpul petrecut în experiment nu este mai prejos decât timpul petrecut 246

Călătorii în afara corpului

altfel și ar trebui să nu existe nimic iminent care să întrerupă brusc această activitate.

Atinge starea de relaxare prin orice metodă ți se potrivește. Atinge Starea D, sau echivalentul ei, și mențin-te la cea mai profundă stare de relaxare posibilă, fără slăbirea stării de conștientă. După ce a trecut suficient timp pentru a atinge această stare, repetă mental: „Voi percepe conștient și-mi voi aminti tot ceea ce mi se va întâmpla în această perioadă de relaxare. Îmi voi aminti detaliat - când voi reveni

complet la starea de veghe - doar de acele amănunte care vor fi benefice bunăstării mele fizice și mentale." Repetă asta în minte de cinci ori. Apoi respiră cu gura pe jumătate deschisă.

Indu undele vibrațiilor. Pe măsură ce continui cu acest fel de respirație, concentrează-te asupra întunericului din fața ochilor închiși. La început, privește în întuneric la un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Mută apoi punctul de concentrare la o distanță de un metru, apoi la doi metri. Continuă concentrarea pentru un timp, până când punctul este fixat ferm. Acum, mută punctul în sus, la 90°, pe o linie paralelă cu axul corpului care se ridică deasupra capului. Caută vibrațiile în acel loc. Când le-ai găsit, retra-ge-le mental în cap.

Această descriere simplă ridică însă și multe întrebări. Cu ce cauți vibrațiile? Ce retragi în minte? Să încercăm o altă metodă de a explica. Începe o concentrare mentală ca și cum s-ar extinde două linii de la colțurile exterioare ale ochilor închiși. Vizualizează-le cum se întâlnesc într-un punct aflat la treizeci de centimetri de frunte. Vizualizează o rezistență sau o presiune când cele două linii se intersectează, ca și cum ar fi două fire încărcate electric care se ating sau polii magnetici forțați să se apropie. Acum extinde punctul de contact la o distanță de un metru sau la distanța

brațului întins. Din cauza diferenței unghiulare, senzația de presiune va fi schimbată. Trebuie să rezulte o compresiune a spațiului (a forțelor?)

între liniile convergente și, pentru a menține convergența, presiunea trebuie să crească. După ce fixezi și menții distanța de un metru, extinde punctul de intersecție la doi metri de cap sau la 30° . (Pentru a vizualiza unghiul de 30° în mod corect, e de ajutor un raportor cu care să-l trasezi pe hârtie și apoi îl poți memora.)

Când ai învățat să stabilești și să menții unghiul exterior de 30° (sau la circa doi metri distanță), îndoaie punctul de intersecție la 90° (sau în „L”) în sus, în direcția capului, dar paralel cu axa corpului. Te întinzi după acest punct de intersecție și te străduiești tot mai mult să-l atingi, până obții o reacție.

Vei ști când ai obținut-o. E ca și cum în cap năvălește, suierând și pulsând ritmic, o undă de scânteii fierbinți care fac un zgomot imens. De aici par să se deplaseze în forță prin întregul trup, făcându-l rigid și imobil.

Odată învățat procesul sau conceptul, nu va mai fi necesar să treci prin întregul procedeu. Va fi nevoie doar ca, în timpul stării de relaxare, să te gândești la vibrații, pentru ca ele să se producă.

Se stabilește astfel un reflex condiționat sau o cale neuronală, care poate fi urmată de fiecare dată. Subliniez: asta nu este o tehnică ce poate fi realizată din prima încercare. Probabilitatea succesului crește cu fiecare efort. Cu cât încerci mai des, cu atât e mai probabil să ai rezultate pozitive.

Cu toate acestea, chiar dacă ai reușit o dată, acest lucru nu se va repeta întotdeauna la dorință. Există multe variabile care intervin - și care trebuie discernute și identificate. Dar

metoda „funcționează”⁴¹ suficient de frecvent pentru a fi supusă unui studiu continuu.

248

Călătorii în afara corpului

3. CONTROLUL VIBRAȚIILOR

Când ai obținut starea de vibrație, e necesar să urmezi câteva linii directoare precise. Țelul pe care îl urmărești este folosirea acestei stări sub un control conștient. Pentru atingerea acestuia, trebuie respectate cu grijă anumite procedee. Desigur, ele vor trebui urmate secvențial, în ordinea prezentată.

Nu există nicio dovadă care să indice faptul că această stare de vibrație are un efect dăunător asupra spiritului sau corpului fizic. Iată, deci, câteva procedee care pot fi aplicate sistematic. Ele sunt literalmente produsul a sute de încercări experimentale empirice, repetate.

Aclimatizarea și acomodarea- Este un fel de a spune că trebuie să te acomodezi cu senzația acestei stări neobișnuite. Orice frică și panică trebuie eliminate dacă simți unde pătruzându-ți în corp ca un șoc electric, dar care nu produc vreo durere. Cea mai bună metodă este ca, atunci când ele apar, să nu faci nimic. Stai întins și analizează-le obiectiv, până când se atenuează de la sine. De regulă, asta se întâmplă în aproximativ cinci minute. După câteva experiențe asemănătoare, vei înțelege că nu ești electrocutat. Încearcă să nu intri în panică și să întrerupi starea asemănătoare paraliziei. O poți întrerupe ridicându-te în șezut, cu un mare efort de voință, dar vei fi dezamăgit de tine însuși

dacă o vei face. La urma urmei, asta te străduiai să faci.

Manipulare și modulare-. Odată ce ai eliminat reacțiile de frică, ești pregătit pentru parcurgerea etapelor de control. În primul rând, „direcționează” mental vibrațiile în forma unui cerc sau forțează-le să rămână toate în cap. Apoi, tot mental, împinge-le de-a lungul corpului în jos, până la degetele de la picioare și înapoi spre cap. Trece-le

249

ROBERT MONROE

apoi ritmic de-a lungul corpului - de la cap la picioare și înapoi. După ce undelor le-a fost imprimat un impuls, lă- să-le să continue singure până ce dispar. Ar trebui să dureze circa zece secunde - cinci în jos și cinci în sus - pentru ca undele să facă un circuit complet, de la cap la picioare și înapoi. Exersează asta până când undele vibrațiilor încep instantaneu, la o comandă mentală, și se deplasează stabil, până ce dispar complet.

Până acum vei fi observat „violența” cu care vibrațiile acționează în anumite momente - ca și cum întregul corp ar fi puternic scuturat în profunzime, până la nivel molecular sau atomic. E oarecum neplăcut și vei simți nevoia de a le „îmblânzi”⁴⁴. Aceasta se face prin „pulsarea”⁴⁴ lor mentală pentru a le crește frecvența. Frecvența originală a vibrațiilor pare să fie cam de 27 de cicluri pe secundă (este însăși frecvența vibrațiilor, nu frecvența de propagare a undei de la cap la picioare). La început modul de vibrație răspunde acestei comenzi pulsatorii în mod

subtil și lent.

Primul indiciu de succes este când vibrațiile nu mai par dure și nu îți mai dau senzația de scuturare. Ești bine angajat în acțiunea de a le controla atunci când ele produc un efect stabil, puternic.

Este esențial să înveți și să aplici acest proces de accelerare. Efectul celor mai rapide vibrații este cel care permite disocierea de fizic. Odată aplicat impulsul de creștere a frecvenței, accelerarea pare a avea loc în mod automat. În cele din urmă, vei simți vibrațiile doar atunci când încep. Ele își vor crește frecvența - ca un motor care pornește - până când devine atât de mare, încât nu o mai poți simți. În această fază, senzația e una de căldură a corpului, ușoare furnicături, dar nu excesive.

Atingerea consecventă a acestui stadiu semnalează că ești pregătit pentru experimentul primei disocieri de fizic.

250

Călătorii în afara corpului

Aici trebuie să te pun din nou în gardă. Dincolo de acest punct nu cred că te mai poți întoarce. În cele din urmă, te vei acomoda cu realitatea acestei alte existențe.

Cum îți va afecta ea personalitatea, viața de toate zilele, viitorul și modul de a gândi, rămâne să stabilești tu însuși. Asta deoarece, odată ce „ai fost deschis”⁴⁴ acestei alte realități, nu te vei mai putea închide din nou complet, oricât de mult ai încerca. Presiunea treburilor materiale o poate umbri pentru un timp, dar ea va reveni. Nu vei fi mereu în măsură să stai de veghe, ca să nu se redeschidă.

Pe măsură ce începi să adormi sau să te trezești, când doar te relaxezi, valul vibrațiilor apare uneori fără să fie chemat. Îl poți suprima, desigur, dar în cele din urmă vei deveni prea obosit spre a-ți mai păsa - și vei fi gata să pleci într-o altă excursie. Vei simți că lupți împotriva ta.

Dar cine s-ar lupta cu sine însuși când prețul este doar un somn bun de-o noapte!

Capitolul 17

Procesul de separare

(Ț) După ce ai atins starea de vibrație și un control U oarecare asupra stării de relaxare, trebuie luat în considerare un factor suplimentar. Probabil ai făcut deja acest lucru, deoarece este rezultatul exercițiilor anterioare. Totuși, el trebuie subliniat.

Acest factor este controlul gândului. În starea de vibrație, ești aparent supus oricărui gând - atât atras de tine, cât și involuntar - care îți trece prin minte. Ca urmare, trebuie să fii cât se poate de aproape de starea „fără gânduri” sau cu „un singur gând” (concentrare). Dacă îți trece prin minte o idee răătăcită, reacționezi instantaneu și, uneori, cum nu trebuie. Bănuiesc că nimeni nu e complet ferit de asemenea orientări greșite. Cel puțin eu nu am fost, ceea ce a dus la multe călătorii inexplicabile, în locuri și spre oameni necunoscuți. Ele par a fi declanșate de gânduri sau idei despre care nu mi-am dat seama că le am la nivel subconștient. Singura abordare posibilă este să te descurci cât mai bine. Ținând cont de acest lucru, primele

exerciții de disociere a Corpului Doi de cel fizic trebuie să fie limitate în timp și

252

Călătorii în afara corpului

acțiune. Ceea ce urmează este destinat, practic, deprinderii unor tehnici de familiarizare și orientare, ceea ce va permite o abordare a acestei disocieri fără frică sau îngrijorare.

Eliberarea extremităților. Servește la acomodarea ta cu senzația Corpului Doi fără o implicare completă. După relaxarea și crearea stării de vibrație, lucrează pe rând cu brațul stâng și cu cel drept. Acest lucru este important deoarece va fi prima ta afirmare a realității existenței Corpului Doi. întinde o mână spre un obiect oarecare - podea, perete, ușă sau orice altceva - despre care îți amintești că nu poate fi atins cu brațul fizic. Atinge acel obiect. Nu te întinde nici în sus, nici în jos, ci în direcția în care îți este îndreptat brațul, întinde ca și cum ai întinde simplu brațul, fără să-1 ridici sau să-1 cobori. O variantă este de a întinde brațul și palma fără a avea în minte un obiect anume. Adesea, această metodă este mai bună deoarece nu ai în minte o idee preconcepută legată de ceea ce vei „simți”. Când te întinzi în acest fel și nu simți nimic, împinge mâna un pic mai departe. Continuă să împingi ușor, ca și cum ți-ai alungi mâna, până când va da peste un obiect material. Dacă starea de vibrație mai persistă, vei reuși și, în cele din urmă, mâna va simți sau atinge ceva. Când se întâmplă asta, examinează prin pipăit detaliile fizice ale obiectului. Sesizează orice crăpătură, adâncitură sau detalii

neobișnuite care pot fi identificate mai târziu. În acest punct, nimic nu va părea neobișnuit. Mecanismul tău senzorial îți va spune că atingi un obiect cu mâna ta fizică.

Prin urmare, acesta este primul test. După ce te familiarizezi cu obiectul, îndreaptă mâna și pune presiune pe acel obiect cu vârful degetelor. La început vei întâmpina o rezistență. Apasă puțin mai tare și depășește cu moderație rezistența pe care o simți. În acest punct, mâna ta va părea că trece direct prin obiect. Continuă să împingi, până când mâna trece complet prin obiect și atingi alt obiect fizic.

253

ROBERT MONROE

Identifică acel nou obiect prin pipăire. Retrage-ți mâna cu grijă înapoi prin primul obiect și lent înapoi la normal, încât să simți că se află acolo unde „îi e locul”.

Descrește nivelul vibrațiilor. Cel mai bun mod de a face asta este încercarea de a mișca mâna corpului fizic. Gândește-te la corpul fizic și deschide ochii fizici. Reactivează-ți, deliberat, simțurile fizice.

De îndată ce vibrațiile s-au atenuat complet, rămâi nemișcat câteva minute pentru a te reintegra total și complet. Apoi ridică-te și notează ceea ce ai „simțit” despre obiectul atins și localizează-1 față de poziția brațului și a mâinii când erai în pat. Notează detaliile primului obiect simțit și apoi pe ale celui de-al doilea. După ce ai notat, compară descrierea cu primul obiect real. Remarcă în mod special detaliile mărunte pe care nu le-ai fi putut vedea

de la distanță. Pipăie fizic obiectul, pentru a-l compara cu ceea ce ai simțit în starea de vibrație.

Examinează al doilea obiect în același mod. S-ar putea să nu fi fost conștient, înainte de experiment, de existența sau poziția lui. Și acest lucru este important. Analizează linia direcțională de la poziția în care se află mâna ta prin primul obiect și mai departe, până la al doilea. Este o linie dreaptă?

Verifică rezultatele'. Primul obiect se afla la o distanță suficient de mare încât ar fi fost absolut imposibil de atins fără o deplasare fizică? Coincideau detaliile obiectului - în special cele minore - cu cele menționate în notele făcute?

Realizează această comparație pentru al doilea obiect.

Dacă răspunsurile sunt afirmative, ai avut un prim succes. Dacă realitatea nu confirmă, încearcă din nou, în altă zi. Dacă s-a produs corect starea de vibrație, poți executa acest exercițiu aproape fără o pricepere deosebită.

De asemenea, poți executa destul de ușor următoarele: culcat pe spate, cu brațele fizice de-a lungul corpului sau pe piept. După producerea stării de vibrație, ridică ușor brațele, fără să te uiți la ele, și atinge-ți degetele de la mâini. Fă acest lucru ca pe ceva obișnuit, abstract și reamintește-ți ce-ai simțit. Când ți-ai prins mâinile deasupra pieptului, ui- tă-te la ele,

mai întâi cu ochii închiși. Dacă ai făcut mișcarea suficient de ușor, vei vedea atât mâinile fizice, cât și pe cele nonfizice. Brațele fizice vor sta în repaus de-a lungul corpului sau pe piept. Impresia senzorială va fi că ai mâinile nonfizice deasupra corpului fizic.

Ar trebui să încerci acest fenomen oricând și de câte ori dorești. Dovedește-ți că nu îți miști brațele fizice, ci altceva. Fă acest lucru prin toate mijloacele necesare, pentru a avea certitudinea totală a acestei realități.

Este foarte important să readuci întotdeauna mâinile nonfizice în suprapunere completă cu cele fizice înainte de a „deconecta”¹⁴ starea de vibrație. Deși s-ar putea să nu apară efecte secundare severe dacă nu ai făcut acest lucru, cred că este mai bine să nu le descoperi în stadiile preliminare.

Tehnica disocierii

Cea mai simplă metodă pentru separarea de corpul fizic este procedeul de „înălțare”⁴¹. Aici, intenția este de a nu te deplasa prea departe înainte să te acomodezi mai întâi cu senzația din camera proprie și cu mediul înconjurător familiar. Motivul este că primele experiențe adevărate vor fi examinate și explorate având puncte de referință identificabile. Pentru a ajuta la această orientare, este mai bine ca primele exerciții de disociere completă să fie executate

la lumina zilei. Verifică necesarul de lumină din cameră. Evită, dacă este posibil, folosirea luminii electrice.

Pentru a produce starea, atinge gradul de vibrație și menține controlul complet asupra proceselor tale de gândire. Urmează să rămâi numai în limitele camerei familiare. Gândește-te că devii mai ușor, că plutești în sus - și cât de plăcut ar fi să plutești în sus. Asigură-te că te gândești ce minunat ar fi, întrucât gândurile subiective asociate sunt de maximă importanță. Dorești să faci acest lucru pentru că e ceva la care reacționezi emoțional, chiar înainte de actul în sine, anticipându-l. Dacă menții aceste gânduri, te vei disocia și vei pluti ușor, ieșind din fizic. Poate că nu vei reuși acest lucru din prima sau a doua încercare. Dar, dacă realizezi corect celelalte exerciții, cu siguranță vei reuși.

Tehnica „de rotație“

Această metodă a fost deja menționată. În aceleași condiții prescrise, încearcă să te răsucești încet - ca și cum te-ai întoarce în pat pentru a găsi o poziție mai confortabilă. Nu încerca să te ajuți de brațe sau de picioare. Întoarce-te răsucind partea superioară a corpului - mai întâi capul și umerii. E important să te miști încet, exercitând o presiune ușoară, dar fermă. Dacă nu vei proceda așa, s-ar putea să te simți pierdut în timp ce te răsucești, ca un buștean în apă, înainte de a slăbi presiunea. O

asemenea acțiune este deconcertantă fiindcă poți pierde orice orientare și apoi găsești cu greu drumul de întoarcere în momentul rotațiilor.

Ușurința cu care începi să te rotești, fără frecare sau senzație de greutate, îți va arăta că ai reușit să începi disocierea. Când se întâmplă asta, rotește-te lent, până când

256

Călătorii în afara corpului

simți că te-ai deplasat la 180° (adică față în față cu corpul fizic). Este straniu cum vei recunoaște această poziție. Aceste 180° față de corp sunt doar două rotiri de câte 90° și sunt ușor de sesizat și fără orientare. De îndată ce ajungi în poziție la 180° , oprește rotația și doar gândește-te la această manevră. Fără ezitare, gândește-te că plutești în sus, prin retragerea din corpul fizic.

Dacă ai realizat starea de vibrație cu succes, metoda asta va da, cu siguranță, rezultate. Dintre cele două tehnici de separare, prima trebuie încercată înaintea celei de-a doua. Apoi, după ce amândouă au fost încercate și examinate, trebuie folosită cea care ți se pare mai ușoară.

Experimentare și familiarizare locală

Odată ce ai reușit procesul de separare, este de o importanță majoră pentru propria ta continuitate obiectivă să ai control complet.

Singura cale posibilă de a face acest lucru pare să fie ca, în etapele inițiale, să rămâi în apropierea corpului fizic.

Orice ai simți emoțional, rămâi în proximitatea corpului fizic. Această avertizare este făcută nu din cauza vreunui pericol cunoscut, ci fiindcă astfel vei rămâne permanent într-un mediu familiar și, ca urmare, vei percepe tu însuși exact ceea ce se întâmplă. În acest stadiu, călătoriile la întâmplare, necontrolate pot produce situații neplăcute și condiții care te vor forța să reînveți mult din ceea ce-ai obținut deja. Procesul de adaptare mentală va fi diferit de tot ceea ce ai observat vreodată în mod conștient. Acomodarea gradată îți va întări considerabil încrederea și pacea lăuntrică.

În acest punct, exercițiul principal este să te reîntorci. Păstrează distanța de separare la maximum un metru, când

257

ROBERT MONROE

plutești deasupra fizicului. Nu face nicio încercare să te deplasezi lateral sau mai departe „în sus”. Cum vei ști cât de departe te afli? Din nou, asta e ceva ce simți. Vederea ta este acum redusă la zero. Încearcă să nu deschizi ochii, ține-i deocamdată închiși. Rămâi în apropierea fizicului. Această fixare mentală te va păstra la o distanță corectă. În următoarele trei sau patru exerciții, nu face nimic altceva decât să „ieși” și să reintri în fizic. În aceste condiții, pentru a te reîntoarce, „gândește-te” la tine ca și cum ai fi înapoi în fizic - și te vei reîntoarce. Dacă ai folosit prima metodă de separare, reintegrarea este relativ simplă. Când ajungi înapoi, complet

aliniat cu corpul fizic, vei fi capabil Să miști orice parte a corpului fizic și să reactivezi oricare sau toate simțurile fizice. De fiecare dată când revii, deschide ochii fizici și ridică-te, astfel încât să știi că ești pe deplin „înapoi în corp“. Asta pentru a asigura orientarea, pentru a insufla încrederea că poți reveni când dorești și, cel mai important, pentru a te asigura de continuitatea contactului cu lumea materială de care aparții acum.

Orice ai crede, această asigurare este foarte necesară.

Dacă ai aplicat metoda rotației, atunci deplasează-te încet spre corpul fizic - din nou gândindu-te la aceasta - și, când simți că ai făcut contact complet, începe rotația înapoi cu 180° , până la suprapunerea perfectă. Se pare că nu există nicio diferență când continui rotația mai departe cu 180° sau te rotești în sens invers sensului care te-a ajutat la ieșire.

În ambele tehnici, atunci când reintri în corpul fizic, pare să se producă o ușoară scuturătură, ca un clic. Este foarte dificil să descriu exact această senzație, dar o vei recunoaște. După ce te reîntorci, așteaptă întotdeauna câteva momente înainte să te ridici în șezut - în principal, pentru a evita orice eventual disconfort. Acordă-ți timp pentru a te reacomoda cu mediul fizic. Actul fizic de ridicare,

atunci când stai jos, oferă dovada continuității într-o formă demonstrabilă; vei ști că poți să

acționezi conștient, după dorință, într-o mișcare fizică, amestecată cu experimente în mediul nonfizic, și să menții vigilența trează pe parcursul întregului proces.

Ciclul va fi complet atunci când vei fi capabil să te separi, să te reîntorci în fizic, să te reasezi și să notezi ora, să te reîntorci la procesul de separare și să te reintegrezi a doua oară în corpul fizic - toate fără a-ți pierde continuitatea conștienței. Înregistrarea orei te va ajuta în acest proces.

Pasul următor în procesul de familiarizare este să te separi la o distanță ceva mai mare, prin utilizarea aceluiași procedeu. Orice distanță până la trei metri este convenabilă. Menține întotdeauna o concentrare mentală asupra unui singur obiectiv, fără ca gândurile să devieze, în special în aceste exerciții extinse. După ce te-ai obișnuit cu sentimentul de a fi „mai departe”¹¹, spune-ți mental că poți vedea. Nu te gândi să deschizi ochii, fiindcă asta poate să te transpună în fizic și să diminueze starea de vibrație. În schimb, gândește-te că vezi, că poți vedea - și vei vedea. Nu va exista senzația de deschidere a ochilor, doar că întunericul va dispărea brusc. La început s-ar putea ca vederea să fie neclară, așa cum ai vedea în semiîntuneric, neclar sau dacă ai suferi de miopie. Nu se cunoaște în momentul de față de ce se întâmplă așa, dar, folosind-o, vederea ta va deveni treptat mai ascuțită.

Prima privire a corpului tău fizic, culcat în pat, nu ar trebui să te descurajeze dacă ai executat exercițiile precedente. După ce vezi că cel întins acolo ești „tu”, examinează vizual camera din perspectiva poziției pe care o ai.

Deplasează-te mental într-o direcție sau alta, încet, niciodată violent. Mișcă-ți brațele și picioarele pentru a te convinge de mobilitatea lor. Dacă dorești, rotește-te și ȝopăie în noul mediu, dar rămăi întotdeauna la aceeași distanță de fizic.

259

ROBERT MONROE

În această etapă poți fi cuprins de dorințe puternice, chiar coplesitoare. Asta e cea mai mare problemă cu care te poți confrunta în acest moment. Aceste dorințe, care apar neanunțate și pe neașteptate, sunt subiective și emoționale și pot să anuleze cu ușurință poziția rațional-deductivă pe care ți-ai construit-o cu atăta grijă. Indicația cea mai importantă este să înțelegi că ele nu trebuie etichetate ca imorale sau dăunătoare. Pur și simplu, ele există, iar tu trebuie să înveți să te descurci cu ele. Regula este să nu negi existența acestor dorințe. Recunoaște-le ca pe o parte profundă, integrală a ta, care nu poate fi „alungată”⁴⁴ din gânduri. Până nu vei face acest lucru, nu le vei putea controla.

Aceste dorințe includ libertatea (să te bucuri de eliberarea de limitările fizice și de efectele gravitației), contactele sexuale (mai întâi cu ființa iubită, apoi strict la un nivel senzorial), extaz religios (de o intensitate ce depinde de condiționările vieții anterioare) și altele, care-și pot avea originea în experiențele neobișnuite ale persoanei respective. Am convingerea că, în ciuda celei mai stricte discipline și autoanalize, oricine va avea aceste

dorințe subiective. Vorbim aici despre acele elemente care, mult sub nivelul de suprafață al conștiinței, cuprind caracterul și personalitatea proprii.

Așa cum s-a explicat anterior, aceste elemente ies la iveală fiindcă nu mai ești doar un eu conștient, intelectual. Ești, poate pentru prima oară, un întreg. Fiecare parte a ta se va face auzită și trebuie luată în considerare în orice acțiune întreprinzi. Trucul este să-ți menții eul conștient, rațional (cel care cunoaște mai bine lumea fizică) într-o poziție dominantă. Evident, nu e ușor. Prin urmare, vei avea probleme dacă încerci o negare de sine. În loc de această negare, este bine să accepți aceste impulsuri, uneori surprinzătoare, că sunt ceea ce sunt - adică o parte din tine - și să-ți continui

260

Călătorii în afara corpului

activitatea. Nu le poți elimina, dar le poți da deoparte pentru moment. Oferă-le promisiunea unei împliniri în viitor și nu vei mai întâmpina rezistență. Aceste nevoi pot înțelege diversiunea deoarece au fost supuse acesteia de când ești!

După ce ai rezolvat, în mod rezonabil, problemele cu aceste alte părți ale tale și ți-ai demonstrat acest lucru, spre propria satisfacție, de cinci sau șase ori, în condițiile de semi-separare (în aceeași cameră, în imediată apropiere), ești gata pentru călătorii mai îndepărtate și mai specifice. Tot ceea ce ți-am spus anterior presupune că ai depășit cele mai multe dintre sentimentele de frică pe care le-ai avut până în acest punct. Dacă nu, repetă exercițiile care îți produc frică până când

obișnuința te va scăpa de ea.

Semnalul infailibil de întoarcere

Așa cum s-a notat, frica de a nu putea să reintri în corpul fizic este un impediment de bază la părăsirea corpului. În experiențele mele de început, am întâlnit această problemă de multe ori. Din fericire, ori de câte ori a apărut această dificultate, s-a găsit o soluție. După analiza atentă a sute de încercări, am dezvoltat o tehnică infailibilă. Singura garanție pe care pot s-o dau este că a continuat să funcționeze pentru mine.

În primul rând, dacă ai dificultăți, nu intra în panică, înainte de orice, menține pe primul plan procesul de gândire rațională. Frica nu face alceva decât să agraveze situația. Însușește-ți această formulă simplă și reamintește-ți de ea: pentru a te reîntoarce în fizic, de oriunde te-ai afla, gândește-te la corpul tău fizic. Mental, începe să miști orice parte a corpului fizic. Mișcă un deget de la mână sau de la picior. Deliberat, inspiră adânc o gură de aer. Reactivează-ți

261

ROBERT MONROE

cele cinci simțuri sau pe oricare dintre ele. Mișcă-ți maxilarul. Înghite sau mișcă-ți limba.

Orice acțiune care implică mișcare fizică sau folosirea energiei fizice va da rezultat. Dacă o acțiune nu are efect imediat, încearcă alta. Este absolut sigur că o asemenea acțiune-gând

te va aduce înapoi în fizic. Problema este care dintre aceste acțiuni va da cele mai bune rezultate în cazul tău.

Când se folosește această metodă, reîntoarcerea este virtual instantanee. Este combinația dintre un dispozitiv de căutare automată și decolarea unei rachete. Totuși, această metodă de întoarcere imediată elimină sau restrânge puterea de alegere sau decizie. Odată pusă în aplicare, nu mai poate fi oprită. Te vei reîntoarce în fizic fără a avea posibilitatea de a ști ce se întâmplă și cum are loc întoarcerea. Ca urmare, trebuie gândită mai degrabă ca o măsură de urgență decât ca un pas constant în metodologia pe care o folosești. În condiții obișnuite, ar trebui să te gândești la - sau să simți - direcția și locul în care se află corpul fizic. Apoi începe reîntoarcerea când dorești, fără grabă și cu calm.

Mecanismul de mișcare

Acum, că ai pus la punct metodele de control potrivite și ai inclus semnalul de reîntoarcere de urgență, poți să faci cel mai important pas: să „mergi” până la un punct îndepărtat și să te reîntorci. În niciun caz nu te sfătuiesc să încerci în mod deliberat acest exercițiu înainte de a parcurge toate testele anterioare și de a te fi familiarizat cu ele. În etapele de început, este foarte posibil să fi mers neintenționat într-un punct mai îndepărtat. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să recunoști că e important să urmezi o anumită procedură.

Mai întâi, fixează „punctul - țintă”¹¹. Nu uita regula: trebuie să „mergi”¹¹ la o persoană, nu într-un loc. E posibil să reușești mai târziu și a doua variantă, dacă ai un atașament emoțional profund față de un loc anume, dar experimentele de până acum au arătat că pe această linie succesul este mic. Acest lucru, desigur, s-ar datora și personalității autorului.

Selectează persoana (vie) pe care dorești să o vizitezi. Alege pe cineva foarte cunoscut. Nu o informa că urmează să faci o încercare. Acest lucru e foarte important pentru a elimina orice sugestie din partea ei. Alege înainte de a intra în starea vibrațională și înainte de a începe procesul de relaxare.

Stabilește starea de relaxare și pe cea vibrațională. Folosește metoda de separare pe care ai ales-o. Deplasează-te la o distanță mică - cam doi metri de corpul fizic. Cu vederea încă în „întuneric”¹¹, „gândește-te” cu grijă la persoana pe care ai planificat s-o vizitezi. Gândește-te nu numai la nume, ci și la personalitatea și la caracterul acesteia. Nu încearcă să vizualizezi o persoană fizică, fiindcă cea care te va atrage este reflexia persoanei interioare mai degrabă decât atributele sale fizice.

În timp ce gândești în acest mod, rotește-te încet cu 360°. Undeva, în acest circuit, vei „simți”¹¹ direcția corectă. Este un fel de intuiție, o certitudine care te atrage ca un magnet slab. Chiar și așa, poți să încerci să verifici. Trece peste acest punct în timpul rotației și apoi

revino la el. Îl vei simți din nou, de data asta foarte puternic. Oprește-te cu fața în această direcție. Gândește-te că văzul îți e activ și vei începe să vezi.

Pentru a te pune în mișcare în direcția dorită, utilizează versiunea de „întindere”¹¹ totală a Corpului Doi, pe care ai practicat-o în primul exercițiu, cu mâna și cu brațul. Cea mai simplă metodă este să plasezi brațele nonfizice

263

ROBERT MONROE

deasupra capului, cu degetele mari prinse împreună, ca și când ai vrea să plonjezi în apă. Cu brațele în această poziție, gândește-te la persoana pe care vrei să o vizitezi și întinde-ți corpul în acea direcție. Te poți mișca lent sau rapid, iar asta depinde de efortul depus în acțiunea de întindere. Cu cât te vei „întinde” mai tare, cu atât vei merge mai repede. La destinație, te vei opri automat din întindere, fără ca măcar să-ți dai seama.

Pentru întoarcere folosește o metodă asemănătoare, în timp ce te gândești la corpul fizic, prinde-ți degetele, apoi întinde-te și, brusc, te vei întoarce. De regulă, nu este nevoie de mai mult. Există câteva speculații referitoare la necesitatea de a ține brațele în poziția cuiva care sare în apă. Inițial, s-a presupus că această poziție va deschide o cale cu mâinile, mai degrabă decât cu capul, sau va constitui o protecție față de orice obiect întâlnit. Ea ajută la realizarea acțiunii de întindere mai bine decât dacă ținem brațele în lungul corpului.

Acestea sunt toate indicațiile. Cele de mai sus par a fi un ritual, dar nu aceasta a fost

intenția. Poate că nu ți se par mai bune decât formulele magice din Evul Mediu. Până acum nu există explicații de ce funcționează această tehnică. Poate că, în anii ce vin, fizicieni interesați și curioși, chimiști, neurologi și alți oameni de știință vor dezvolta teorii care să se potrivească acțiunii. Dacă un număr suficient de oameni vor decide să studieze empiric fenomenele acestea, poate că va rezulta o nouă știință.

Între timp, dacă ai curajul și răbdarea necesare, barierele pot dispărea și pentru tine. Singura cale pentru a accepta și a cunoaște această realitate extinsă este să o trăiești personal.

Succes!

Capitolul 18

Analiza evenimentelor

Cum s-au întâmplat toate acestea? A existat o cale sau o abordare care să fie semnificativă? Cel mai bun răspuns pare să se afle în analiza datelor. Aceasta exclude folosirea mișcării subterane, singurul domeniu care a luat în considerare sau a acceptat că „problema” mea este ceva dincolo de halucinație, întrucât cea mai mare parte din datele mișcării subterane se ocupă, în principal, de generalități vagi. Eu doream date specifice.

M-am gândit că trebuie să existe o cale de organizare a datelor contradictorii pe care le-am

acumulat. Astfel, am început să extrapolez posibilitățile și probabilitățile corecte din ceea ce era cunoscut.

Metoda acceptată a fost menținerea unui picior pe sol, ferm și în lumină, în timp ce cu celălalt să pășesc cu grijă în întuneric și pe teren mișcător.

Datele cunoscute erau secvențe de evenimente, de simptome și rezultate. Toate experiențele și experimentările mele pot fi încadrate cu ușurință în patru etape cronologice.

ETAPA PRELIMINARĂ

Ea include toate evenimentele și activitățile dinaintea simptomului crampei plexului solar, descris anterior, întâmplările de la începutul vieții mele evidențiază două cazuri de paradoxuri neexplicate ce par să fie relevante pentru această cercetare.

Primul incident s-a petrecut când aveam 8 ani. Le-am relatat părinților mei un vis în care stăteam într-o cameră lambrisată cu lemn roșu-maroniu. într-un colț se afla o cutie care semăna cu un patefon, din care se auzeau voci și o muzică. în partea din față a cutiei se afla o fereastră, iar în acea fereastră se vedea un film. Vocile care se auzeau din cutie se potriveau cu ceea ce păreau să spună oamenii din fereastră. Era ca filmele de genul celor prezentate la școală, cu excepția faptului că, în loc să fie scrise pe ecran, replicile personajelor puteau fi auzite. De asemenea, filmul din cutie era colorat, exact așa cum erau oamenii și lucrurile în realitate. (După treizeci de ani, am stat într-o încăpere lambrisată cu lemn de mahon și am urmărit pentru prima oară o emisiune de televiziune în culori.) Dacă îmi aduc bine aminte, la vârsta la care am avut visul nu văzusem încă un film în culori.

Al doilea eveniment neobișnuit s-a întâmplat când eram în liceu, la vârsta de aproximativ 15 ani. într-o seară de vineri, așteptam cu nerăbdare să particip la o petrecere ce urma să aibă loc în seara

următoare. Am apreciat că suma necesară pentru participare era de doi dolari. Problema era să găsesc o sursă pentru acei doi dolari înainte de sâmbătă seara.

În timpul săptămânii nu se găsea nimic de lucru pentru a câștiga banii. Dintr-un motiv sau altul, părinții mei nu puteau să-mi dea bani. Nu se întrevedea nici perspectiva de 266

Călătorii în afara corpului

a munci sâmbătă. Vineri noaptea am mers la culcare îngrijorat din cauza acestei probleme stringente.

Când m-am sculat sâmbătă dimineața, am avut o convingere puternică, imediată, că sub o scândură veche, care se găsea afară, pe pământul de lângă casă, se aflau doi dolari. Știam de existența scândurii fiindcă se afla acolo de ceva timp. Totuși, am alungat ideea ca pe un lucru generat de un vis inspirat de o dorință și am coborât la micul dejun.

După ce am mâncat, încă preocupat de teribila mea problemă financiară, m-am gândit din nou la scândură și la cei doi dolari de sub ea. Pentru a-mi scoate ideea din cap, am mers afară, acolo unde se afla scândura. Părea neatinsă, pe jumătate acoperită cu noroi și frunze. Era aproape imposibil „să piardă”¹¹ cineva din neatenție ceva bani sau să-i pună sub scândură. Totuși, de vreme ce eram acolo, nu pierdeam nimic dacă mă uitam pentru a scăpa de acest impuls ciudat. Am apucat scândura și am ridicat-o. Pe pământul umed de sub ea, sute de furnici și insecte se mișcau cu frenezie în toate direcțiile. Și tot pe pământul umed, în cen-

trul zonei unde zăcuse scândura, erau două bancnote uzate, pliate și uscate, de câte un dolar. Nu mi-am bătut capul să mă întreb cum de s-a întâmplat ca sub scândură să fie bani. Cu excepția unui prieten, nu am menționat incidentul nimănui. Eram prea preocupat de faptul că cineva ar putea să reclame banii. Problema pentru acea noapte a fost rezolvată. Incidentul a fost uitat complet, până când mi l-am reamintit cu ocazia cercetării istoriei personale.

Nu mai era nimic altceva. Nu erau mari traume, doar o evoluție americană tipică, într-o familie de profesori universitari. Dacă problema era una „mentală”¹¹, soluția părea să fie psihiatria. Totuși, nu puteau fi evidențiate dovezi exterioare de represiuni puternice, constrângeri, anxietăți și/sau fobii care apar, în mod normal, în bolile mentale.

267

ROBERT MONROE

O examinare atentă a evenimentelor care au condus la primul simptom de ieșire în afara corpului (crampele severe) scot la lumină câțiva factori care trebuie luați în considerare. În anul imediat anterior primului incident a existat o singură schimbare fiziologică, relativ neobișnuită.

În acel an, șapte dinți de jos mi-au fost îmbrăcați cu coroane, într-un interval destul de lung. Acest aspect a fost examinat în detaliu în legătură cu un simptom ulterior de „acordare”¹¹ a condiției Stării Doi, prin mișcarea maxilarului. Este posibil ca bucățile de aliaj, părți ale coroanelor dentare, să fi acționat electric sau

într-un alt mod asupra creierului. Această posibilitate rămâne încă neexplorată. Fizicienii, fiziologii și specialiștii în electronică nu au o explicație în această privință. O cercetare adecvată ar putea să confirme sau să infirme această ipoteză. Există sute de mii de oameni care se plimbă cu bucăți de metal în dinți și nu au fost raportate incidente similare. O examinare serioasă ar putea duce la rezultate interesante.

Nu au existat alte schimbări fiziologice suficient de semnificative pe care să mi le fi amintit conștient. Singurul factor nutrițional neobișnuit a fost acela că am luat vitamine. Deoarece soția mea credea cu tărie în virtuțile nutriției, dozele zilnice de vitamine A, Complex B, C și E, plus tabletele cu minerale au fost norma pentru câțiva ani.

Un efect cumulativ putea fi cauza, dar nu există rapoarte sau studii de cercetare care să indice factori asemănători Stării Doi. În afară de aceasta, aveam o dietă normală, fără schimbări majore pe o durată de cel puțin cinci ani. Sunt multe de menționat la nivelul activităților psihice și fizice. Este ușor să ne imaginăm că aici se află cauzele fenomenelor.

Prima observație e legată de episodul anesteziei, care a avut loc cu circa șase luni înainte de primul simptom.

începutul s-a produs când am remarcat un efect neobișnuit, „amețitor”⁴¹, cauzat de emanațiile unui recipient de o jumătate de litru de adeziv

rapid. Am remarcat senzația atunci când instalam tăblia unui scrin în nișa din peretele unui dormitor de acasă. Pe container era clar specificat că adezivul trebuie să fie folosit în spații bine aerisite. Am presupus că această avertizare a fabricantului era pentru prevenirea unor incendii.

Senzația mi-a reamintit de efectul straniu pe care l-am trăit în trecut imediat ce „cădeam” sub efectul anestezicului. În mod curios, în cursul lunilor următoare am simțit efectul emanațiilor de câteva ori, cu rezultate semnificative. După ce am aflat că agenții fumigeni erau touolul (o hidrocarbură, detergent comercial comun) și acetona (folosită cândva ca anestezic), am făcut câteva experimente cu efecte de anestezie ușoară folosind o substanță mai sigură și mai puțin volatilă: trilenul. Retrospectiv, rezultatele acestor experimente par să fie foarte asemănătoare celor raportate de cei care au ingerat LSD. Foarte vii și deloc neplăcute, efectele puteau foarte bine să declanșeze o dorință interioară sau nevoia de a trăi experiențe dincolo de cele pe care le avusesem până la acea dată.

M-am oprit, contrar dorinței; dacă aș fi continuat aceste experimente, ar fi apărut inerentele efecte secundare. Deși mi-am impus controale foarte severe, nu exista certitudinea că ele vor acționa întotdeauna. Totuși, pentru a-mi satisface curiozitatea, am aflat unele date interesante despre anestezie. Se pare că în Irlanda eterul era vândut cu polonicul de către vânzători ambulanți în fiecare dimineață, în perioada de început, studenții la medicină

făceau adesea „petreceri cu eter” - foarte asemănătoare petrecerilor „pieței negre” a consumatorilor de LSD de astăzi. Doctorii au raportat că dependența de eter a fost un lucru foarte obișnuit în decursul acelor ani. Căpitanii tancurilor petroliere

269

ROBERT MONROE

au probleme cu versiunea marină a beției de vin. Când se înrolează într-un echipaj, acești oameni par complet normali, până când uneori sunt găsiți inconștienți lângă gurile de ventilare ale cargourilor. Înțeleg de ce sunt supranumiți *sniffers* - „cei care prizează”.

Mai departe, am aflat relația dintre alcool și alte anestezice. Orice anestezic produce o trecere de la starea de conștiență la cea de inconștiență, dincolo de care se află moartea. Treaba anestezistului este de a „cufunda” pacientul, cât se poate de rapid, într-o stare de inconștiență profundă pentru a evita orice stare „violentă” intermediară (care, evident, este zona pe care am explorat-o). Tehnica presupune, deci, menținerea pacientului într-o stare de inconștiență, chiar deasupra pragului morții. Avantajul major al eterului, atunci când a fost introdus pentru prima dată, era că avea mai puține efecte secundare posibile decât alcoolul deoarece oferea posibilitatea unui control mai mare asupra gradului de inconștiență. Perioada de conștiență după administrare a fost destul de scurtă, iar starea de inconștiență a fost destul de extinsă înainte de atingerea punctului terminal (moartea).

Perioada de conștiență ce urmează administrării alcoolului este, pe de altă parte, foarte lungă. Când se atinge starea de inconștiență profundă, distanța până la punctul terminal este mult mai scurtă. Intervalul este atât de îngust, încât administrarea în continuare a alcoolului unui pacient „anesteziat” poate foarte bine să-i cauzeze moartea.

Un alt lucru pe care l-am descoperit este că studii arheologice și geologice pe situri ale unor temple antice din Grecia și Egipt, unde au avut loc multe viziuni și miracole, au indicat existența în trecut a unor probabile emanații de gaze de sub pământ (protoxid de azot) în anumite locuri sau 270

Călătorii în afara corpului

chiar și în jurul lor. Protoxidul de azot, un gaz lipsit de miros și de gust, este unul dintre anestezicele de astăzi.

La aproximativ trei luni după această experiență cu „drogurile”¹¹, care era deja aproape uitată, m-am axat pe învățarea în timpul somnului. Nu știu ce mi-a declanșat acest interes, poate consecința faptului că trăisem într-un mediu academic din copilărie și adolescență, cuplat cu observarea atentă a unor metode de învățare aplicate copiilor mei în clasele primare.

Pentru a explora potențialul acestui interes, am făcut unele studii referitoare la conceptele trecute și prezente legate de mintea trează-inconștientă. Existau dovezi solide că inconștientul înregistrează toate semnalele senzoriale - atât în starea de veghe, cât și în

starea de somn. Problema era de a introduce date inteligente și organizate în cursul somnului și de a ți le aminti în totalitate, după dorință. Materialul accesibil, limitat, al cercetărilor oficiale arătau concluzii contradictorii. Simplul fapt că i se citeau niște date unui subiect adormit a oferit numai rezultate fragmentare și întâmplătoare. Nu existau studii comparative între inducerea lor în cursul somnului adânc (delta) și al stării de somn cu vise (azi denumit somn REM'). Nici nu s-a făcut vreo încercare pentru a crea în mod deliberat o stare receptivă în timpul somnului, cu un reflex condiționat de tip pavlovian, indus pentru ca reamintirea să se declanșeze la dorință.

Pentru a efectua această cercetare după o schemă convenabilă, am realizat înregistrări de sunete autohipnotice pentru a testa diferite abordări ale unei tehnici funcționale. Acesta părea să fie primul pas logic deoarece au fost obținute rezultate în direcții de cercetare asemănătoare, prin folosirea somnului hipnotic în loc de starea naturală de

* Rapid Eye Movement, „mișcare rapidă a ochilor¹¹, (n. red.)

somn. Am folosit înregistrarea pe benzi magnetice pentru a depersonaliza tehnica și pentru a face teste identice pentru subiecți diferiți. Benzile au fost destinate folosirii într-un mediu izolat optic și fonic.

Benzile folosite erau în mod deliberat simple în conținut. Exista o perioadă de inducție

pentru a se crea somnul hipnotic. Apoi urmau o serie de sugestii-indicații, incluse într-un tipar ce se derula continuu. Ele variau corespunzător testului și rezultatelor dorite. învățarea datelor era limitată, de exemplu, la tabla înmulțirii (de la 12 la 24) și la vocabular și expresii idiomatice în limbile spaniolă și franceză. Acestea erau întotdeauna însoțite de sugestii de memorare totală și apoi de sugestii posthipnotice pentru ca reamintirea să poată fi realizată în stare de veghe printr-un semnal mental-fizic (cum ar fi gândul la numărul 555 și bătutul cu degetele pe masă simultan, de cinci ori). Fiecare înregistrare pe bandă includea, de asemenea, sugestia ca subiectul să-și amelioreze starea - atât mentală, cât și psihică. Această afirmație era ceva mai mult decât o generalitate. Nu erau oferite detalii asupra modului cum ar urma să aibă loc această ameliorare. Cu toate acestea, conform instrucțiunilor comunicate subiectului, fiecare zonă funcțională a organismului - sistemul nervos, circulator, glandular și digestiv - urma să fie complet „normală”.

Atât sugestiile privind sănătatea, cât și cele privind memoria au fost reîntărite cu fiecare inducție sau utilizare a benzii. în lumina incidentelor ulterioare, acest aspect ar putea fi important. Fiecare bandă experimentală a fost adnotată cu grijă, fiecare cuvânt rostit urma identic un text și o rutină pregătite dinainte. Benzile se încheiau cu o schemă pentru readucerea subiectului la o stare normală de veghe. Aici sugestia a fost extrem de simplă și efecace, fără cuvinte elaborate, care puteau fi interpretate greșit de către subiect.

Benzile erau derulate unui număr de aproximativ unsprezece subiecți cu vârste între 7 și 50 de ani. Rezultatele au dovedit că există o valoare potențială certă, cu unele îmbunătățiri ale tehnicii.

Trebuie să declar aici că am folosit benzile, înainte de toate și cel mai frecvent, pe propria mea persoană. Acest fapt a trezit, după cum era de așteptat, un înalt grad de suspiciune în legătură cu experiențele în afara corpului. Toate benzile au fost examinate cuvânt cu cuvânt, sunet după sunet și cu un nivel scăzut de fundal, pentru a se găsi indicii ale posibilelor „efecte” ulterioare. Nu păreau să conțină indicii evidente - totuși, suspiciunea rămâne. Asemenea experimentări au fost întrerupte la apariția primului simptom.

PERIOADA DE ÎNCEPUT septembrie 1958 - iulie 1959

În speranța de a găsi o corelație între efecte, evenimente, caracteristici, teorii și concluzii, am inițiat un proces de sortare. Curând, a devenit evident că în această perioadă au fost parcurse trei etape. În afara celor trei, s-ar putea să existe și etape suplimentare - dar acestea rămân necunoscute. Atât punctul „inițial”¹¹, cât și cel final din perioada de început sunt foarte clare.

Efecte-, primul efect neexplicat a fost crampa sau contracția, după cum a fost raportat anterior. Câteva săptămâni mai târziu, aceasta a fost urmată de senzația de „rază”¹¹ dinspre nord, urmată de catalepsie. Experimentarea atentă a

scos la iveală senzația de vibrație. Mai târziu, s-a demonstrat că această impresie senzorială este conformă cu rapoartele experiențelor spiritiștilor, ocultiştilor și ale altora de la sfârșitul secolului al XIX-lea. În multe dintre discuțiile „comunității subterane”¹¹ se discută doar întâmplător despre ea.

273

ROBERT MONROE

Efectul senzației de vibrație a fost singurul simptom constant de-a lungul întregii perioade de început. Totuși, ea părea a fi evolutivă. Vibrațiile de la început păreau să fie grosiere, uneori însoțite de imaginea vizuală a unui inel bine definit de „scânteii”¹¹ electrice. Conform observațiilor vizuale relative la timp, frecvența vibrațiilor a fost de ordinul a zece cicluri pe secundă. La terminarea perioadei de început, frecvența a crescut la aproximativ 18 cicluri pe secundă, cu un disconfort al corpului fizic mult atenuat. Acest efect a fost indus voit în aproximativ 59% din timpul ultimelor etape ale perioadei.

Al doilea efect a fost conștientizarea apariției în centrul nervos auditiv a unui „șuierat”¹⁴ ascuțit care se auzea slab și totuși constant. Odată constatat, el a continuat neîntrerupt întreaga perioadă. Un specialist orelist a diagnosticat că acest efect este „auzirea circulației sângelui prin vene”⁴⁴. Altminteri, auzul era normal. Separarea de corpul fizic a avut loc la aproximativ trei luni după începerea perioadei, inițial fără intenție. Cele mai multe incidente ulterioare au fost induse în mod deliberat. Toate au avut loc numai atunci când

efectul vibrației era prezent.

Crearea acestui efect a devenit mai ușoară pe măsura avansării în această perioadă. Nu au fost observate alte efecte remarcabile sau repetitive. Orice efecte fiziologice păreau a fi mai degrabă relaxante decât enervante sau agresive. În această perioadă au fost remarcate efecte fizice neregulate de excitație și stimulare - dar nu într-o măsură extremă. Acestea includeau accelerarea pulsului, transpirație și reacții sexuale.

Scheme emoționale-, pentru întreaga jumătate a perioadei, dominantă a fost frica de dizabilități mentale și/sau fizice. Această frică a fost atenuată, în cea mai mare parte, de consultațiile cu autorități ale medicinei și psihiatriei.

274

Călătorii în afara corpului

Cel mai important factor care a urmat a fost curiozitatea, temperată de puternice stări profunde de frică cauzate de explorarea fără hartă și neghidată a necunoscutului, de posibila cenzură exercitată de comunitate și/sau de familie și de frica de a fi incapabil să mă întorc în corpul fizic.

Succesiunea experimentelor, de la prima experiență în afara corpului, experimentele se întindeau de la familiarizarea gradată cu separarea „locală” (trei metri sau mai puțin) până la examinarea obiectivă prin separare parțială și, în cele din urmă, la vizite în zone ale Tărâmului I (spațiul și timpul prezent).

Metodologia-, au fost explorate mijloacele de inducere a stării vibraționale în timp ce mă

concentram în principal pe benzile înregistrate descrise anterior și pe metodele de realizare a unei relaxări totale, în stare de conștiență deplină - condiție preliminară pentru starea vibrațională. S-a stabilit că a fost relativ simplu să se atingă starea vibrațională odată ce starea de relaxare conștientă a fost instaurată. S-a confirmat faptul că respirația orală reprezintă o condiție. „Acordarea” stării vibraționale prin mișcări ușoare ale maxilarului fizic inferior s-a dovedit a fi o metodă eficace. A devenit clar că separarea a avut loc numai în timpul stării vibraționale. Tehnica de separare a evoluat până la gândul clar și simplu „Sus” sau „Pleacă”. Încercări succesive au indicat că orice mișcare nonfizică în Corpul Doi a fost inițiată doar de dorință sau gând. Problemele mișcărilor controlate spre o destinație predeterminată, ca și reîntoarcerea imediată și fără dificultate în corpul fizic au rămas nerezolvate.

În această perioadă s-a ajuns la următoarele concluzii:

1. Există cu adevărat un Corp Doi în sau suprapus cu cel fizic
2. Corpul Doi poate să se miște și să acționeze independent de corpul fizic.

275

ROBERT MONROE

3. Aceste mișcări și acțiuni pot fi făcute, parțial, sub controlul minții conștiente.
4. Unele semnale senzoriale în Corpul Doi se înregistrează ca și în fizic, altele sunt imposibil de tradus.
5. Unele mișcări din Corpul Doi au loc în spațiu-timpul identic cu corespondentul

său fizic.

PERIOADA INTERMEDIARĂ august 1959 - septembrie 1962

Efecte'. Această perioadă a început cu o afecțiune coronariană minoră. Nu a existat o dovadă a relației dintre experimente și boală, deși absența dovezii nu elimină neapărat această posibilitate. Stările vibraționale au evoluat până la stadiul în care, în etapele finale ale perioadei, se manifestau doar ca o căldură. Această schimbare a fost rezultatul unei „accelerări”⁴⁴ gradate a frecvenței până când unele pulsații separate nu mai erau perceptibile. Fenomenul „aerul care şuieră”⁴⁴ a continuat neschimbat în întreaga perioadă. Separarea de corpul fizic a devenit mai puțin legată de procedură și mult mai naturală, cu excepția unor ocazionale probleme de reintegrare.

Starea vibrațională a fost indusă deliberat în cursul orelor cu lumină de zi și a apărut spontan în orele târzii din noapte. Efectele fiziologice aparente au rămas aceleași: o oarecare stimulare, dar fără enervări sau slăbiciuni. Acestea au fost ținute sub observație atentă din cauza ocluziei coronariene.

Schemele emoționale'. La începutul perioadei au existat anxietăți legate de posibile efecte fiziologice. Incapacitatea de a controla experiențele complet și după dorință a contribuit la apariția acestor temeri, care s-au atenuat considerabil spre mijlocul perioadei, în principal datorită lipsei de dovezi care să le susțină și încrederii tot mai mari. Încă

existau îngrijorări legate de controlul reîntoarcerii în corp și de posibilitatea producerii unor erori grave, în zone necunoscute, din cauza ignoranței.

Succesiunea experimentelor. Vizitele extinse în Tărâmul I au devenit mai puțin frecvente pentru a fi înlocuite de vizite, la început neintenționate, în Tărâmul II. În etapa finală a perioadei a fost descoperită intrarea în Tărâmul III și ulterior acesta a fost explorat. Mai târziu a fost descoperită starea de a fi „între timpuri”.

Metodologia’. În testările la lumina zilei au fost aplicate metodele de relaxare cu „numărare inversă”. Târziu în noapte, stările la limita cu somnul au fost transformate în deja recunoscuta condiție de vibrație-căldură. Respirația orală a devenit o funcție automată, cuplată cu unele experimente de „acordare cu maxilarele”. Separarea de corpul fizic prin metoda rotirii la 180° (defazare-îndepărtare) s-a dovedit a fi cea mai eficientă și mai sigură. A fost testată și pusă în practică tehnica de reîntoarcere pozitivă în corpul fizic (rechemarea K).

Concluzii:

1. A fost reconfirmată existența Corpului Doi.
2. A fost descoperit Tărâmul II, care are caracteristici specifice, diferite de Tărâmul I.
3. A fost emisă ipoteza existenței Tărâmului III, cu caracteristici înrudite cu Tărâmul

I, dar aflat într-un stadiu diferit de dezvoltare științifică.

4. Personalitatea umană supraviețuiește tranziției mor-ții și-și continuă existența în Tărâmul II.
5. Comunicarea între ființele umane poate avea loc și fără exprimare orală, atât în starea de veghe sau somn, cât și/sau în Starea Doi.

277

ROBERT MONROE

6. Unele (cele mai multe?) entități fizice umane vii se separă de corpul fizic în timpul somnului. Cauza acestei separări este necunoscută.

PERIOADA FINALĂ

octombrie 1962 - octombrie 1970

Experimentarea a fost limitată în această perioadă din cauza lipsei de oportunități. Au predominat preocupările legate de treburile materiale, iar evaluarea activității a rămas pe planul doi.

Efecte'. În această perioadă, senzația de vibrație a dispărut complet și s-a transformat în senzație de căldură, apoi într-o „stare de a fi” ce nu poate fi definită. Separarea de corpul fizic a fost posibilă cu efort minim doar în această „stare”. Singurul efect fizic remarcat a fost o ușoară senzație de dezorientare, amețală și disconfort minor, pe o durată de aproximativ nouă ore după un anumit experiment. Nu au fost efectuate experimente speciale deoarece cauzele au fost necunoscute.

În mijlocul perioadei am suferit de tromboza unui hemoroid provocat, cred, de o experiență din cursul unui experiment ce a avut loc cu circa cinci zile înainte. Nu au existat antecedente medicale ale acestei probleme fizice. Nevoia de somn s-a atenuat. Cu toate acestea, atunci când somnul părea folositor, era imperios necesar să mă supun. Nesupunerea producea deteriorare fizică și mentală. Un somn de doar cinci minute aducea o regenerare substanțială.

Un alt efect semnificativ remarcat a fost apariția, în două momente diferite, a faptului că eram complet conștient că s-ar putea să apară o „bi-locatie”. Această stare de conștientă totală s-a manifestat la un nivel în care eram pe deplin conștient, pe plan senzorial, de mediul fizic înconjurător, cu

278

Călătorii în afara corpului

toate că eul meu era „un pic mai departed în ambele ocazii a fost necesar să iau o decizie fermă de a mă integra complet în mediul fizic. Efectul rămânerii într-un mediu „un pic mai departe” este necunoscut. A continuat sunetul de „șuierat al aerului”.

Scheme emoționale'. În această perioadă au fost total înlăturate temerile remarcate înainte. Cel mai important motiv a fost deplina încredere în metodele prin care mă puteam reîntoarce imediat în corpul fizic atunci când doream acest lucru. Mai mult, evaluarea datelor anterioare a condus la acceptarea ideii că starea era mai degrabă o evoluție decât o deteriorare. În

același timp, au început să se manifeste îngrijorări minore relativ la continuarea existenței în corpul fizic. Ca rezultat, a scăzut indiferența față de pericolele fizice - dar nu știu din ce motiv.

Secvența experimentărilor. Datorită cerințelor de altă natură, în această perioadă nu a fost făcută o planificare prealabilă. Ca urmare, experimentarea a fost sporadică și a avut loc numai atunci când a fost oportună. Au fost realizate câteva vizite - atât în Tărâmul I, cât și în Tărâmul II - care au adus dovezi solide. Cele mai multe vizite au fost făcute în Tărâmul II și rezultatele legate de lumea fizică (Tărâmul I) nu au fost specificate. În partea finală a perioadei au început experimente strict științifice făcute în condiții de laborator.

Metodologia: Acestui domeniu i-a fost acordată puțină atenție deoarece au rămas nerezolvate două probleme principale. Prima a fost dezvoltarea tehnicilor de relaxare profundă, care se obținea cu destulă dificultate. A doua a fost problema cronică a controlului punctului de destinație. Au fost aplicate diferite tehnici - toate cu rezultate neconcludente. Esența dificultății constă în dorințele conflictuale dintre mintea conștientă și supraconștient, când ambele

acționează cu întreaga capacitate. În Starea Doi, supraconștientul este un element de decizie predominant.

Concluzii:

1. Atunci când te afli în Corpul Doi, este posibil să creezi un efect fizic asupra unei entități fizice umane vii aflate în stare de veghe.

2. Există arii de cunoaștere și concepte care se revelează și care sunt dincolo de puterea de înțelegere a minții conștiente a acestui experimentator.

Capitolul 19

CLASIFICARE STATISTICĂ

(T) rimul pas pentru a înțelege aceste date brute a fost I să se stabilească standarde pentru evaluare și analiză. După câteva încercări, a devenit clar că pot fi aplicate numai câteva etaloane tipice de evaluare. Prin urmare, au fost făcute presupuneri sau emise premise pentru a permite identificări în procesul de sortare, iar concluziile desprinse sunt la fel de valabile ca premisele pe care se bazează. Iată presupunerile primare.

1. CALITĂȚILE CREDIBILE ALE EXPERIMENTATORULUI

Aici nu este implicat statutul social al experimentatorului în societatea noastră, ci, mai curând, evaluarea caracteristicilor de bază ale individului implicat. Oricât de sincer ar fi experimentatorul, credibilitatea sa trebuie să se regăsească în personalitatea sa de bază.

În interesul acumulării de noi date complementare, sunt dispus să trec prin orice examen suplimentar de ordin psihiatric,

ROBERT MONROE

afirmație ar putea fi suficientă pentru a instaura un grad satisfăcător de acceptare intelectuală.

2. SIMILARITĂȚI LE SUNT ANALOAGE

Afirmația înseamnă că realitatea stărilor observate sau a acțiunilor întreprinse este acceptată dacă e în conformitate cu aceleași standarde ca și cele aplicate corespondentului lor fizic, Aici-Acum. Indiferent de orice incompatibilitate aparentă cu cunoștințele și conceptele actuale, realitatea experimentelor este acceptabilă dacă este egală, apropiată sau suficient de asemănătoare cu condițiile de percepție și interpretare normale din starea de veghe.

3. PERCEPȚIE ȘI INTERPRETARE

Se presupune că acuratețea acestora se află în limitele de eroare ale acelorași factori generatori de eroare precum cei din starea normală fizică de veghe. Acești factori sunt aleatori în funcție de educația primită, de experiența acumulată în mediul de evoluție, de coeficientul de inteligență și de dispoziția emoțională. Trebuie presupus că stimulii senzoriali în Starea Doi - deși, evident, de altă natură - sunt supuși aceluiași proces de evaluare și interpretare rațională.

Analiza obiectivă a identificării structurii și formei, a calificării, clasificării și a operării are

loc în aceeași relație cu experiența și educația individului ca în starea normală de veghe. Mai departe, la perceperea datelor ce depășesc cadrul unei asemenea experiențe și educații, mintea în Starea Doi acționează sub comanda imperativă de a identifica. În timp ce acționează sub această comandă categorică, ea va identifica în limitele propriei experiențe, mai degrabă decât să accepte existența sau realitatea unei necunoscute.

282

Călătorii în afara corpului

Cu alte cuvinte, trebuie acceptat că experimentatorul relatează conform cu adevărul. Dacă în starea de veghe sunt întrunite condițiile realității din lumea fizică, trebuie să accepti că tot ceea ce se întâmplă în Starea Doi este real.

Trebuie să accepti că mintea acționează similar în Starea Doi folosind mijloace diferite de văz, auz și pipăit, precum și unele simțuri noi.

Trebuie să admitem că mintea refuză să accepte elemente necunoscute în Starea Doi, chiar până la punctul de a identifica incorect. Trebuie să admitem că sunt prezente aceleași elemente caracteristice ale erorilor umane în percepții și interpretări. Deoarece există aceste premise, sortarea și clasificarea a aproximativ 589 de experimente, realizate într-o perioadă de 12 ani, devine oarecum mai ușoară.

Iată câteva concluzii suplimentare:

- în vise, rațiunea, procesul intelectual

lipsește.

- Conștientă, așa cum e înțeles acest termen, nu este operativă. Fie participarea la evenimente se realizează la un nivel pur reactiv ori la nivel incontrollabil, fie există o totală nonparticipare, asemenea unui observator imobil, incapabil să desfășoare o acțiune deliberată.
- Percepția este limitată la un „simț” sau la cel mult două. Nu este prezentă sau utilizată vreo capacitate analitică instantanee. Identificări asociative greșite au loc la toate percepțiile și sunt reținute ca atare în memoria conștientă. Starea Doi este antiteza visului - exact așa cum e starea de veghe. Recunoașterea lui „eu sunt” își face simțită prezența. Minte încearcă să trateze percepțiile exact în aceeași manieră ca în timpul conștienței fizice complete.

283

ROBERT MONROE

- Sunt luate decizii și se inițiază acțiuni pe baza percepțiilor și a gândirii.
- Verificarea percepțiilor poate fi realizată prin acțiuni repetate, deliberate, sistematice.
- Participarea este la fel de fundamentală ca și în starea fizică de veghe. Stimulii senzoriali nu se limitează la una sau două surse.
- Tiparele emoționale sunt prezente într-o mai mare măsură decât în conștientă

fizică, dar pot fi direcționale și controlate în același mod.

- Dacă o trăire experimentală oarecare nu conține majoritatea stărilor ce apar în categoria Corpului Doi, atunci era considerată un vis.

Experiențele care au rămas au fost clasificate din nou. În continuare, a fost analizat mediul ambiant pentru a fi găsite cauzele. Dacă a existat ceva care a creat starea, acesta a fost foarte ascuns, așa cum este ilustrat în tabelul de mai jos.

Condiții fizice (în experimente reușite)	Procent din total (stare prezentă)
Zi	42,2
Noapte	57,8
Cald	96,2
Rece	3,8
Umiditate(fără efect Presiune barometrică (fără efect decelabil)	—
Culcat cu fața în jos în picioare	100,0 —
Orientare nord-sud (capul	62,4
Orientare est-vest (capul spre	19,2
Poziție necunoscută	18,4
Luna sau poziția planetelor	(fără decelabil

Rezultate satisfăcătoare au fost obținute, în principal, în condiții de căldură, culcat cu fața în jos, cu orientare pe direcția nord-sud. Nu există efecte notabile datorate luminii solare, umidității, schimbărilor de presiune

atmosferică, locul unde se află corpul fizic sau forței gravitaționale a Lunii. Sunt posibile studii mai sofisticate în ceea ce privește influența mediului înconjurător, dar până la această dată ele nu au fost efectuate.

Evaluarea stării fiziologice a fost cumva mai ușoară deoarece multe note conțineau referiri la ele.

Stare fiziologică (în experiențe reușite)	Procent din total (stări prezente)
Sănătate normală	78,4
Slăbiciuni minore	21,2
Boală sau rănire	0,4
Obosit	46,5
Odihnit	18,8
Stare intermediară	34,7
înainte de a lua masa	17,5
După ce s-a luat masa	35,5
Intermediar	47,0
Factor catalitic posibil (droguri, alți agenți)	12,4

Aceasta indică faptul că o slăbiciune fizică atât de des prezentă în disociațiile spontane din Starea Doi nu este un parametru semnificativ. Cea mai frecventă stare este cea de ușoară oboseală, dar nu imediat după mâncare, în care substanțe depresive, medicinale ori chimice nu joacă un rol vital.

Starea psihologică (la începutul unei experiențe)	Procent din total (stare)
Calm	3,2
Post dispus	8,9
Preocupat	64,0
Anticipativ	11,9
Neliniștit	3,7
Stimulat emoțional	9,0
Stimulat intelectual	6,5
Agitat	0,7
Speriat	2,7
Stare necunoscută	30,0

În clasificarea stării psihice, dacă unicul „laborator”⁴⁴ uman utilizat ar urma să fie un punct de plecare, se pare că o condiție de bază este o stare de calm profund, cu unele nuanțe de emoție și introspecție. Trebuie subliniat că în categoria „Speriat”⁴⁴ există diferite grade de anxietate, dintre care cele mai multe sunt remarcate în stadiile inițiale ale experimentărilor al căror echilibru anterior experimentării a condus la experiențe neplăcute sau violente. Sentimentul de anticipație, în diferite grade, a apărut adesea simultan cu senzația de „calm”⁴⁴.

Analiza elementelor de control este următoarea:

Sursa stării (în experimente reușite)	Procente din total
Induse voit	40,2
Spontane	14,9
Nedeterminate	44,9

<i>Călătorii în afara corpului</i>	
Experimente induse deliberat	Procente din total
Rezultate reușite	58,7
Producătoare de	13,6
Ineficiente	27,7

Metodele folosite	Rezultat e reușite	Care prod uc	Ine fi- cient
Inducere cu benzi	17,	5,7	4,5
Relaxare cu numărătoare		4,5	12,9
Tehnica de	3,7	1,7	4,7
Compuse	13,	1,6	5,7

Simptome evidente (în experimente reușite)	Procente din total (starea „Spontane“)
Șuierat al aerului	45,2
Catalepsie fizică	11,4
Efect de vibrație	30,2
Senzație de căldură	66,9
Diverse	33,8

Trebuie remarcat faptul că experimentele din clasa „Spontane“ au devenit „Voite“ după activarea Stării Doi - adică starea a început să se manifeste singură în timpul unei stări normale de relaxare, iar eu am profitat de această oportunitate. „Nedeterminate“ au fost cazurile în care numai tendința a fost evidentă, iar dezvoltarea stării a fost realizată în mod deliberat.

„Rezultatele pozitive“ includ acele cazuri în care au fost generate două sau mai multe

simptome, cu mențiunea că a fost evidențiată o parte sau întregul Corp Doi.

287

ROBERT MONROE

„Producătoare de somn” înseamnă acele situații în cursul cărora am adormit, pur și simplu. „Ineficiente” se referă la împrejurările în care nu s-au obținut rezultate detectabile și nu a fost indus niciunul dintre simptome. La rubrica „Metode folosite” este ilustrată eficiența diferitelor metode încercate. Tehnicile sunt descrise în altă parte și reprezintă o evoluție bazată pe un procedeu de testare prin încercare-și-eroare. Benzile de inducție audio, de exemplu, s-au dovedit destul de eficiente, dar au avut inerente limitări și au impus restricții asupra autodeterminării. Acesta a fost motivul pentru care metoda numărării inverse a fost cea mai frecvent folosită.

„Simptomele” trebuie examinate dintr-o perspectivă evolutivă. Catalepsia fizică a fost observată numai în stadiile inițiale. Acest aspect este adevărat și pentru efectul vibrațional, care a evoluat vizibil în senzație de căldură și a fost perceput doar ocazional în timpul etapelor de mijloc sau târzii. Sunetul de „șuier al aerului” a apărut de la începuturile experimentărilor și a continuat cu intermitențe. În fiecare experiment reușit, sursele datelor bazate pe observație au fost separate în aceste categorii:

Mijloace de percepție (stare prezentă)	Procent din total
Văzul	67,2
Auzul	82,7

Pipăitul	69,8
Gustul	0,7
Mirosul	0,3
Mișcare	94,2
Altele	73,0

Trebuie subliniat faptul că relațiile cu stimulii senzoriali din lista amintită reprezintă o aproximație pentru

288

Călătorii în afara corpului

fiecare categorie. Aceasta nu înseamnă că în percepție au fost folosite echivalentele identice nonfizice ale sistemului nervos. În acest stadiu nu există dovezi care să confirme sau să infirme o structură similară în Starea Doi. Nici nu există vreo explicație a nivelului scăzut al gustului și mirosului, în afara faptului că ambele depind de contactul fizic cu materia însăși sau cu particule de materie. Cu toate acestea, simțul pipăitului, care pare să aibă aceeași limitare, apare totuși ca o sursă de stimuli senzitivi de primă mărime. Răspunsul poate fi că pipăitul operează asupra unei anumite forme de nivel de percepție-radiație, iar în cazul experimentatorului e mult mai dezvoltat decât simțurile gustului și mirosului.

Mișcarea este considerată o categorie fiindcă sugerează mai degrabă acțiune decât pasivitate și pare să fie, într-adevăr, o sursă senzorială deasupra și dincolo de cele cinci simțuri tradiționale, foarte asemănător modului cum mecanismele de echilibru ale corpului fizic transmit semnale creierului independent de stimulii ajutători sau conflictuali ai altor

simțuri. În corpul fizic, acest mecanism s-ar putea baza pe acțiunea forței gravitaționale sau inerțiale, iar acest lucru ar putea fi adevărat și în cazul Stării Doi. În clasa notată cu „Altele” sunt tipuri care nu au un corespondent fizic. Mijloacele de percepție în Corpul Doi sunt în afara posibilităților prezentelor cunoștințe și teorii.

Cea mai judicioasă presupunere este că toate percepțiile în Starea Doi sunt realizate prin intermediul unor forțe din spectrul electromagnetic - fie prin câmp magnetic static, recepționat sau indus, fie prin intermediul unei forțe sau al unui câmp care mai trebuie identificat, mai degrabă decât prin mecanismul echivalentului lor fizic. Acestea pot fi determinate numai prin studii empirice în cadrul testelor cu surse multiple.

289

ROBERT MONROE

ANALIZĂ ȘI CLASIFICARE

Unul dintre punctele-cheie în fenomenul Stării Doi este cât de activ și de precis sortează mintea datele percepute și apoi cât de precis acționează ea rațional asupra acestor informații. Indicii de identificare au fost clasificați în maniera următoare:

	Procent din totalul percepțiilor		
	Familiare Similare Necunoscute		
Configurația			
(formă sau	20,6	44,4	35,0
Structură	24,8	43,9	31,3
Componente	17,4	32,2	50,4

animate			
Inteligente	65,4	75,7	30,7
Subumane	7,1	1,3	8,7
Obiecte produse	27,6	23,0	17,4
Necunoscute	—	—	43,2
Neanimate	21,1	46,2	32,7
Abstracte	62,1	62,2	81,8
Obiecte produse	37,9	37,8	18,2
Eveniment/ observată	25,7	18,9	55,4
Participare	39,0	19,2	41,8
Analoage	—	80,4	19,6

Din această trecere în revistă se poate trage concluzia că, în majoritatea activităților în Corpul Doi, am avut de-a face cu inteligențe de tip umanoid care operează în condiții familiare sau similare și folosesc obiecte identificabile. Totuși, tendința este inversată atunci când examinarea este făcută asupra evenimentului însuși sau asupra acțiunii

290

Călătorii în afara corpului

implicate. Aici este ilustrat faptul că multe dintre acestea sunt mai presus de experiența sau cunoștințele mele.

RELEVANȚĂ ÎN STAREA DOI

În termeni de date percepute, cel mai slab punct a fost încercarea de a aplica structuri fizice, științifice, istorice și sociale cunoscute experiențelor avute când te afli în Corpul Doi. Tabelul de mai jos demonstrează această

problemă:

Procent din totalul experiențelor reușite
diferite sau nu

Identice Aplicabile

Necunoscute

Precepte ale științelor fizice

Timpul	45,2	49,1	5,7
Structura materiei	38,4	41,8	19,8
Conservarea	52,6	18,2	29,2
Forțele câmpurilor (interacțiuni)	12,9	3,7	83,4
Mecanica	7,4	2,0	90,6
Gravitație	37,9	17,1	45,0
Acțiuni - reacțiuni	72,8	2,2	25,0
Radiație	2,7	26,7	70,6

Concepte sociale curente

Organizarea	22,4	50,3	27,3
Unitatea familială	33,4	41,4	25,2
Relația femeie-	12,2	50,7	39,1
Procesul de	0,8	61,8	37,4
Maturitate/	0,8	3,7	95,5
Asociere genetică	3,1	5,8	91,1
Relații simbiotice	8,1	52,8	39,1
Tendințe culturale	2,7	47,0	50,3
Motivații	28,0	26,0	46,0

291

ROBERT MONROE

Istorie/Religioase

Dezvoltare	27,0	61,3	11,7
Istorie politică	27,0	44,5	28,5
Premise	4,9	64,2	30,9

Procesul de sortare de mai sus trebuie privit în lumina dezvoltării tehnice și a experienței în Starea Doi. Categoria „Timp” se referă la sensul de trecere a timpului atunci când te afli în Corpul Doi, și nu este legată de

măsurătorile fizice de timp. Durata de timp scursă în stare fizică nu este prezentată, deoarece nu este cu înrudită cu realitatea din Starea Doi.

În coloana „Identice”¹¹ sunt înșiruite evenimentele în care s-a manifestat o conștiință a trecerii timpului. Sub denumirea de „Diferite/neaplicabile”¹¹ sunt înșiruite acele evenimente în care scurgerea timpului pare diferită - fie accelerată, întârziată sau inexistentă. „Necunoscute”¹¹ arată ce date nu au fost oferite de note. Conceptele științifice rămase se referă numai la condiții, acțiuni și mediu înconjurător, atunci când te afli în Corpul Doi și nu au legătură cu experimentele și vizitele „locale”¹¹, adică strict în locuri și oameni de Aici-Acum. Ultimele au urmat toate legile „naturale”¹¹, deși aceasta nu afectează neapărat experimentele în Corpul Doi.

Analiza conceptelor sociale demonstrează complexitatea problemei ajustării la mediul Stării Doi. Cu asemenea mari diferențe în perspectivă, gândul, acțiunea și emoțiile devin extrem de dificil de înțeles. Nepotrivirile cu care ești confruntat sunt examinate în altă parte. La analiza conceptelor istorico-religioase, evenimentele în coloana „Identice”¹¹, de la toate trei subcategoriile, sunt în principal rezultatul unor călătorii în Aici-Acum. În coloana a doua, virtual, toate experiențele apar a fi în alte zone decât timpul-spațiu prezent. Cea de-a treia coloană reprezintă date care nu pot fi interpretate sau care nu au fost raportate.

De-a lungul tiparelor evolutive ale experimentelor, schimbările în percepții au avut loc în mod constant, așa cum s-a indicat în capitolul anterior. Percepțiile inițiale au rezultat din experimentele reprezentate în principal de datele cuprinse în prima coloană, în timp ce cifrele din coloanele doi și trei reprezintă investigațiile din perioada medie și din ultima. Este evident că numai prin aplicarea unor concepte noi ar fi posibilă transferarea acestor rezultate în zone „cunoscute”⁴¹.

Clasificarea după similarități și analogii a scos la iveală o altă schemă de clasificare a Tărâmurilor.

Procent din numărul experimentelor
când a fost prezentă caracteristica
Tărâmul I Tărâmul II Tărâmul III

Distribuția în experimente	31,6	59,5	8,9
Timpu	85,8	—	88,7
Structura	75,4	52,5	75,8
Conservarea	58,3	33,9	91,9
Gravitație	54,0	23,3	87,1
Acțiune-reacțiune	60,2	20,7	67,3
Radiație	73,5	91,9	42,1
Organizare	31,1	—	29,0
Relația bărbat-	24,2	39,4	33,9
Procesul de	1,9	—	0,2
Maturizare/	1,4	—	0,3
Asociație	5,2	—	11,3
Relații simbiotice	12,8	—	33,9
Motivații	5,2	—	0,8
Motivații	43,1	—	71,0
Dezvoltare	68,2	—	24,2
Istorie politică	68,3	—	—
Premise teologice	13,7	—	--

O condiție suplimentară, care nu implică mișcare, a fost lăsată neclasificată deoarece nu s-a potrivit niciu- nui dintre Tărâmurile de mai sus. Aceasta este descrisă în Capitolul 12.

Tărâmul I se conformează strict lumii fizice materiale, în toate privințele. Tărâmul II are multiple fațete, dar sunt evidențiate doar puține trăsături comune cu Tărâmul I. Este o zonă de câmpuri de energie atât familiare, cât și ciudate, unde nu există gravitație, dar, semnificativ, se aplică o parte dintre legile vitale ale fizicii. Pe plan social, istoric și filosofic există puține trăsături paralele cu Tărâmul I.

Tărâmul III pune întrebări de nepătruns. Are caracteristici aproape identice cu Tărâmul I, cu excepția câtorva diferențe bine definite care sunt inexplicabile. Acestea apar la categoriile „Dezvoltare tehnică”, „Istorie politică” și „Premise teologice”.

Numai explorări extinse ale fenomenului Corpului Doi, făcute de un grup lărgit de cercetare, pot conduce la studii cu adevărat comparative ale acestor zone.

Tot ceea ce se cere este motivația.

Capitolul 20

Neconcludent

(Tv upă toți acești ani, încă nu știu cum și de ce a M avut loc această abatere de la „normă“.

Dacă analizez în mod superficial, nu există o cauză ușor de determinat. Științele medicale și mentale nu oferă răspunsuri certe - ceea ce m-a făcut ca, alternativ, să am resentimente, să fiu trist sau recunoscător. Resentimente, deoarece credința mea în posibilitățile și bogăția realizărilor științei modeme a fost puternic clătinată; trist, fiindcă o dezvoltare de ansamblu a cunoștințelor direct legate de aceste fenomene nu pare să fie realizabilă în timpul vieții mele fizice; recunoscător celor câțiva oameni de știință ai timpului nostru care sunt suficient de curajoși pentru a examina cu obiectivitate concepte ce neagă ani de studii și credințe religioase și etice instituite ferm de multă vreme.

Ca urmare, dacă nicio teorie științifică nu se potrivește, fără eforturi excesive, pare rezonabil să se propună o premisă care ar putea fi valabilă. În cele din urmă, se poate dovedi că

omul nu este altceva decât câțiva litri de apă colorată. Acest fenomen s-ar putea încadra într-o teorie numai dacă forțăm foarte mult nota.

295

ROBERT MONROE

Următoarei premise, oricât ar fi ea de inacceptabilă pentru stadiul nostru actual de iluminare, merită să i se acorde atenție. Nicio altă teorie nu oferă mai multe explicații și lasă mai puține întrebări fără răspuns. Asta nu înseamnă că este și adevărată; numai evenimentele viitoare pot să-i determine valabilitatea.

Invers, nu există o teorie cunoscută care să o dovedească a fi falsă. Fundamentul premisei nu este cu certitudine original, dar aplicarea ei este cu siguranță.

Întrebare: ce se întâmplă cu un animal de laborator după ce experimentul a fost încheiat?

Într-un univers populat cu ființe conștiente, de o mare varietate, mediul planetar ce germinează viață urmează un tipar anume. Prima cerință este un scut extins și restrictiv care să învăluie întreaga planetă. Când s-a format acest scut, prin evoluția normală a materiei planetei, a fost realizată condiția fundamentală pentru apariția vieții dotate cu suflet.

Scutul este compus din gaze și lichide de o densitate suficientă pentru (1) a reflecta, filtra și/sau transforma radiația provenită de la steaua-părinte și de la stelele apropiate, până la un nivel de toleranță necesar vieții dotate cu suflet, și (2) menținerea căldurii planetare,

generată intern la un nivel mediu, în limitele necesare pentru procesele biochimice.

Odată dezvoltat, scutul permite ca la suprafața planetei să ajungă doar lumina filtrată și cu putere de radiație redusă. Vizibilitatea este strict limitată la obiectele apropiate de pe suprafață, iar vertical la doar o zecime din diametrul planetei. Nu sunt vizibile stele îndepărtate, sateliți naturali sau alte planete. În cel mai bun caz, ar putea fi zărită, ocazional, o radiație difuză provenită de la Soarele-părinte, care se mișcă de la un punct de pe orizont la altul pe măsură ce planeta se rotește.

296

Călătorii în afara corpului

În acest mediu se generează și evoluează viața dotată cu suflet, într-un ciclu care se extinde. Acolo unde nu s-a dezvoltat un asemenea scut - sau el nu a dăinuit pentru o perioadă suficientă de timp viața dotată cu suflet nu este prezentă. Acolo unde scutul este distrus sau a fost treptat pierdut în spațiu, viața s-a deteriorat și a dispărut - în afara cazului în care cunoștințele intelectuale sunt suficiente pentru a dezvolta și instala un mediu artificial de viață.

Deci, se acceptă premisa că toate corpurile planetare se pot clasa în două categorii: cu scut și fără scut. Pe planetele cu scuturi translucide, viața dotată cu suflet poate evolua. Cele fără scut rămân sterpe deoarece au doar materie anorganică. Numai în cazuri cu totul excepționale există deviații de la această lege.

Viața sensibilă care evoluează în aceste condiții devine conștientă de acele forțe ale naturii pe care le percepe direct și le folosește mai întâi pe ele. Asemenea forțe, în ordinea percepției și a utilizării lor, sunt: psionică (energia gândului creator), biochimică, nucleară și gravitațională. Electromagnetismul este folosit cu parcimonie și rămâne mai mult ca un produs secundar al aplicațiilor altor forțe, mult asemănător fumului unui foc util.

Nevoile primare ale acestor forme evolutive de viață sunt satisfăcute prin dezvoltarea forței PSI. Prima dintre aceste nevoi, comunicarea, este un drept automat înnăscut. Transmisia și recepția de informație de la individ la individ sau de la un grup la altul nu cunoaște spațio-temporalitate. Prin experiență și educație este acumulată competența în alte aplicații ale forței PSI, cum ar fi mișcarea și transformarea materiei, conducerea și controlul unor specii mai puțin evolute, precum și comunicarea și asocierea cu cei din tărâmurile materiei nonfizice.

Pe măsură ce formele inteligente de viață se dezvoltă în societăți și civilizații, înțelegerea și cunoștințele despre celelalte forțe accesibile apar foarte natural. Ele sunt rezultatul dorinței individuale (și sociale) de eliberare de monotonia utilizării continue și constante a forței PSI. Astfel, sunt create mijloace mecanice pentru a produce hrană, pentru a stăpâni și controla mediul planetar, pentru multiplicarea

mișcării, pentru transportul materiei și chiar pentru a modula și a amplifica forța PSI.

Prin perceptivitatea non-materială a forței PSI, celelalte forțe sunt rapid adaptate și folosite pentru satisfacerea acestor nevoi. Este probabil că, în acest stadiu, societatea realizează primul său contact rațional cu alte societăți de dincolo de limitele propriei planete și cu locuitorii lumilor non-materiale.

Cu acest ultim pas spre maturitate, organizarea socială se contopește cu infinit mai marele întreg al societății intergalactice. Nu este o coincidență că produsul major al acestei uniuni este cunoașterea incontestabilă a relației întregului cu Creatorul. Ca rezultat imediat, avem abandonarea unor ipoteze și fantezii eronate. Standardele în cadrul cărora poate evolua și se poate extinde viața inteligentă sunt întreșesute indestructibil în reguli și legi ale energiei care se aplică cu aceeași rigoare.

În trecutul îndepărtat, multe dintre asemenea organizații sociale au devenit conștiente de emanațiile de ordin inferior ale forțelor PSI provenite de dincolo de limitele exterioare ale unei obscure galaxii. La început, acest fenomen a stârnit doar un interes minor. Atât calitativ, cât și cantitativ, acest fenomen părea a fi nu mai mult decât o transmisie datorată unor animale cu inteligență inferioară. Totuși, s-a întâmplat ca, dintr-o curiozitate temperată, un tehnician care nu avea ce face și folosea un analizor de semnal aleatoriu

să prelucreze acest zgomot PSI brut. Spre surprinderea sa, pe ecran au apărut rare sclipiri de semnale PSI utilizabile.

Intrigat de ciudăţenia acestui lucru, a făcut o verificare PSI a acelei zone. Aşa cum se bănuia, a fost descoperită naşterea unei noi societăţi. Excitat de descoperirea unui eveniment atât de neobişnuit, el a transmis semnalul standard de comunicaţie pentru societăţi noi. În mod straniu, nu s-a primit un răspuns. Transmisii succesive au dus la acelaşi rezultat. Cazul era, într-adevăr, o raritate. O echipă de ecologi a fost trimisă imediat pentru a investiga fizic această anomalie.

Cercetătorii au descoperit că sursa era a treia planetă a unui sistem stelar din Clasa 10. Atât zborul pe o orbită în jurul planetei respective, cât şi măsurători şi observaţii au indicat că aceasta nu urma tiparul pentru răspândirea vieţii inteligente. Învelişul gazos al planetei nu mai avea caracteristicile necesare de înaltă filtrare. Aceasta a permis, în mod evident, ca o cantitate neobişnuit de mare de radiaţie să ajungă la suprafaţă până la nivelul la care era vizibil, în mod clar, soarele ei, ca şi stelele şi planetele îndepărtate când erau privite de pe partea umbrită a planetei. Mai departe, datorită mării viteze de rotaţie şi altor factori, un câmp magnetic de mare intensitate cuprindea întreaga planetă. Acesta, cuplat cu elementul neobişnuit al radiaţiei, părea să aibă profunde influenţe asupra societăţii care se naştea.

La distanţă mică, zgomotul PSI devenea practic de nesuportat. Fără un echipament de ecranare şi de selectare, grupului i-a fost

imposibil să coboare pe suprafața planetei. Impresia PSI a fost aceea a unei iraționalități brute, nedirijate, incontrolabile și neobiective. Totuși, observațiile vizuale au arătat începuturile unor nuclee sociale, ale producției de bunuri și cuceririi mediului înconjurător. Din fericire, un membru al grupului vizitator și-a dezvoltat considerabil

299

ROBERT MONROE

arta ecranării personale PSI. El a fost cel care a oferit posibilitatea unui contact fizic, direct pe planetă. Aceasta s-a întâmplat atunci când ceilalți așteptau cu răbdare într-un adăpost pe un satelit steril și fragil al planetei.

Vizita însăși a dovedit insuficiența instruirii investigatorului în condiții extreme. El s-a întors la scurt timp, într-o stare de epuizare mentală. Totuși, fusese capabil să realizeze contacte în câteva puncte de pe suprafața planetei. Era adevărat. O societate nouă era pe punctul de a se forma, dar în condiții de constrângeri inimaginabile. Nu existau niciun fel de cunoștințe, de înțelegere și de utilizare a forței PSI. Când a fost încercată comunicarea PSI, locuitorii fie au fugit panicați, fie s-au prostrat și au emis puternice reacții PSI, deoarece au crezut că se află în prezența Creatorului. Paradoxal, eșantioane atent recoltate indicau faptul că, ocazional, în mintea acestor indivizi existau scipiri ale legilor universale care arătau că semințele au fost într-adevăr plantate, că aveau tendința de a se dezvolta într-o structură conform planului, indiferent de mediul ambiant.

Cu aceste cunoștințe, echipa de cercetători s-a reîntors la propria lor societate pentru a analiza problema. În perioadele ulterioare, alți cercetători mai bine echipați au vizitat și observat, din când în când, această viață inteligentă ce se lupta pentru supraviețuire. Toate vizitele au fost realizate conform regulilor care se aplică societăților noi, astfel încât nu li s-a dat un ajutor direct, care ar fi putut provoca dominația unei culturi asupra alteia. Uneori, au fost găsite aplicații inteligente ale forței PSI la nivel individual, fapt ce a fost încurajat. Totuși, în ciuda tuturor precauțiilor, a fost stabilit în mod cert că acele vizite au avut ca rezultat doar întărirea miturilor și legendelor apărute ca rezultat al contactelor anterioare. A se obține un răspuns obiectiv din partea unui individ în urma sondajului PSI era o excepție.

300

*Călătorii în afara
corpului*

Niciunul dintre aceste răspunsuri nu a devenit o practică curentă. În perioadele recente, situația s-a deteriorat semnificativ. Supravegherea PSI de rutină, căreia i s-au adăugat sfaturile de referință primite de la inteligențele non-materiale, arată că societatea în cauză a intrat, în mod surprinzător, în stadiul nuclear în timp ce se află încă în stadiul biochimic. Aplicațiile forței nucleare conduc inevitabil la gravitare - ceea ce, istoric, presupune perspectiva timpurie a călătoriei interstelare. Fără o înțelegere totală a câmpurilor forțelor PSI, contactele unei societăți noi non-psi cu alte organizații sociale pot fi dezastruoase.

Dacă este realizată călătoria fizică interstelară, asemenea contacte devin o certitudine. Cunoscând această perspectivă, grupurile de cercetare și-au mărit eforturile de contactare, fără a avea un efect serios asupra dinamicii noii societăți. Este dificil întrucât sunt prezente aceleași obstacole. Persistă continua interpretare a orientării spre Divinitate. Unii care sunt contactați de sondele PSI încă își pierd capacitatea de a raționa și sunt izolați pentru că sunt considerați suferinzi de o boală. Orice tipar de comunicare PSI de durată este catalogată, de obicei, ca una lipsită de realism sau un vis (termen utilizat de către societate pentru a identifica activitatea necoordonată PSI în perioadele de re-încărcare, similară celor găsite la bebeluși în culturi sociale normale).

Cele mai frustrante sunt încercările de a comunica cu liderii intelectuali. Fără excepție, acestea au fost nereușite. Cercetarea sugerează că acesta este rezultatul concentrării totale asupra studiului materiei, respingerea istorică a tuturor fenomenelor de forțe PSI și inabilității de a înțelege orice comunicare, alta decât aceea percepută de senzorii de lumină, de sunet (vibrații ale învelișului gazos) și variații ale radiației electromagnetice (generate și traduse mecanic).

Singurul succes minim a fost realizat cu indivizi lipsiți de inhibițiile „educației” științifice. Întrucât aveau puține lucruri de care să se dezvețe - și fără perspectiva suferinței cauzate

de pierderea prestigiului s-au făcut schimburi productive de idei raționale cu câțiva dintre acești locuitori, relativ needucați. Din nefericire, interpretarea datelor recepționate de către asemenea minți needucate este, adesea, puternic distorsionată. Mai mult decât atât, conducătorii tinerei societăți resping mărturiile și afirmațiile unor asemenea oameni din cauza propriei lor ignoranțe.

Activitatea continuă, totuși. Este folosit echipamentul de radiație de nivel ridicat al forței PSI în speranța realizării unei breșe spre membrii societății în timpul stărilor lor active de veghe. Orice individ care are un grad oarecare de inteligență, cuplată cu o curiozitate obiectivă, este învățat - uneori cu dificultate - bazele tehnicii forței PSI. Alții sunt scoși temporar din mediul lor - fie ca particule dense de materie, fie ca entități PSI - pentru a fi controlați și examinați în vederea găsirii unor indicii pentru rezolvarea problemei.

Nu va fi întreprinsă nicio acțiune directă. Asta pentru a respecta regulile de protejare - așa cum se aplică ele tuturor organizărilor sociale mai puțin evolute. Este un adevăr verificat de multe ori că asemenea subcategorii sunt pierdute în mod definitiv când ajung în contact cu societăți mai evolute.

Detaliile acestei ipoteze ar putea fi greșite, motivațiile pot fi diferite, dar esența poate să nu fie deloc departe de adevăr. În realitate, e posibil ca noi să nu fim pentru „ei” altceva decât animale de laborator interesante, utile în diferite experimente - și atât. Dacă este adevărat că asemenea comunicații și/sau experimentări au fost și sunt și acum încercate, ele ar putea să

conteze foarte mult pentru ceea ce a rămas fără răspuns în istoria noastră umană. Desigur,

302

Călătorii în afara corpului

s-ar tăia breșe largi în credințele teologice trecute și prezente deoarece întâmplărilor de orice fel, puse pe seama lui Dumnezeu și a ajutoarelor sale, ar trebui să li se atribuie un statut mai prozaic.

Științele vieții - în special cele legate de spirit, personalitate și funcții nervoase - ar trebui să treacă printr-un proces major de reevaluare. Atât bolile mintale, cât și cele fizice ar trebui, probabil, să fie înțelese pe baza cunoștințelor exacte, și nu pe baza supozițiilor vagi care domină în prezent.

Cele mai adaptabile sunt științele fizice. Aici, experimentarea și extrapolarea ar fi probleme relativ simple, cu informații și teorii noi, clădite pe baze reale solide.

În plan personal, ipoteza descrisă mai sus le-ar putea oferi un răspuns rezonabil multora dintre propriile mele experiențe. Ar fi necesară o reexaminare punct cu punct pentru a pune în evidență legăturile corecte în fiecare circumstanță. Asemenea filosofilor, psihiatrilor, precum și altora care și-au dedicat mulți ani experimentărilor, educației, instrucției și dezvoltării, în virtutea unui vector conceptual particular, și eu sunt împotriva unei schimbări de direcție. Totuși, următoarele experiențe nu pot fi total ignorate. Ele au avut loc în perioada de început a experimentelor și sunt luate aproape cuvânt cu cuvânt din note.

09.09.1960, noaptea

Stăteam culcat, pe direcția nord-sud, când m-am simțit brusc învăluit și pătruns de un fascicul foarte intens care părea că vine dinspre nord, înclinat la aproximativ 30° față de linia orizontului. Eram complet lipsit de putere, fără voință proprie și m-am simțit ca și cum m-aș afla în prezența și în contact personal cu o forță extrem de puternică. Avea

303

ROBERT MONROE

inteligența unei forme mai presus de înțelegerea mea și venea direct (în josul fascicului?) în capul meu. Părea să cerceteze fiecare bucățică de memorie din mintea mea. Am fost foarte speriat pentru că eram lipsit de puterea de a mă împotrivi acestei ingerințe. Această forță inteligentă a intrat în capul meu chiar deasupra frunții și nu a oferit cuvinte sau gânduri de alinare. Nu părea că este conștientă de sentimentele sau emoțiile mele. Era impersonală, grăbită și căuta ceva specific în mintea mea. După un timp (probabil doar momente) a plecat, iar eu m-am „reintegrat”, m-am ridicat, după care m-am scuturat și am ieșit afară pentru a respira puțin aer proaspăt.

16.09.1960, noaptea

Aceeași testare impersonală, aceeași energie, din același unghi. Totuși, de data aceasta am recepționat impresia fermă că eram inextricabil legat prin loialitate de această forță inteligentă, că așa am fost întotdeauna și că

aveam o sarcină de îndeplinit aici, pe Pământ. Această îndatorire nu era neapărat pe gustul meu, dar am fost numit să o îndeplinesc. Aveam impresia că manipulez o „pompă de benzină”, că e o slujbă murdară, banală, dar e a mea, sunt legat de ea și nimic - dar absolut nimic - nu e în stare să modifice situația. Am primit imaginea unor țevi enorme, atât de vechi, încât erau acoperite de buruieni și rugină. Ceva ca țițeiul curgea prin aceste țevi, dar conținea mult mai multă energie decât acesta și era absolut necesar și prețios în altă parte (presupunere: nu pe această planetă materială). Această situație mergea așa de mii și mii de ani și erau și alte grupuri de forțe aici, care luau același material pe bază de concurență acerbă. Materialul era convertibil undeva la mare distanță sau într-o civilizație îndepărtată în schimbul a ceva

304

Călătorii în afara corpului

foarte prețios pentru unele entități ce îmi depășesc cu mult capacitatea de înțelegere.

Din nou, forța inteligentă a ieșit și a plecat rapid, iar vizita s-a încheiat. M-am sculat după puțin timp și m-am simțit deprimat. Am intrat în camera de baie și am decis că trebuie să mă spăl pe mâini ca după o muncă murdară (deși mâinile îmi erau curate).

30.09.1960, noaptea

Același tipar ca cel din 16.09. Din nou aveam sentimentul că lucrez într-o stație de pompare, apropierea entității în jos pe fascicul (?), căutare în mintea mea, de data aceasta să

înțeleagă ce anume îmi controlează aparatul respirator. Cumva, înțelegeam că entitatea căuta o substanță ce ar fi permis respirația în atmosfera terestră, iar ca urmare mi-a fost arătată (în minte) imaginea unei punguțe - mare cam de 7-8 cm și de vreo 2 cm grosime - care atârna de o curea pe abdomen și pe care scria „Așa respirăm noi acum”. Aceasta mi-a dat curajul să încerc să comunic cu adevărat. Am întrebat mental (oral?) cine erau și am primit un răspuns pe care nu l-am putut traduce sau înțelege.

Atunci am simțit că se pregătesc de plecare și i-am rugat să-mi dea un indiciu real că au fost aici, dar am fost răsplătit doar cu un zâmbet patern amuzat. Ei păreau că se ridică în cer în timp ce eu strigam după ei și îi imploram. Apoi, am fost sigur că mentalitatea și inteligența lor erau mult dincolo de puterea mea de înțelegere.

Este o inteligență rece, impersonală, lipsită total de emoțiile iubirii și compasiunii - ceea ce noi respectăm atât de mult; și totuși, aceasta poate fi omnipotența pe care noi o numim Dumnezeu. În trecutul omenirii, vizite precum acestea puteau foarte bine să constituie baza pentru toate

credințele noastre religioase, iar cunoștințele noastre de astăzi nu ne oferă răspunsuri mai bune decât cele pe care le puteam avea acum o mie de ani. Deja se făcea lumină, iar eu m-am așezat și am plâns cu suspine mari, așa cum nu plânsesem niciodată, fiindcă atunci am știut -

fără nicio condiție sau speranță de schimbare în viitor - că Dumnezeuul copilăriei mele, cel al bisericilor, al religiei din întreaga lume, nu era așa cum îl veneram, că pentru tot restul vieții mele voi „suferi” că am pierdut această iluzie.

Deci, suntem noi numai niște animale abandonate în laborator sau experimentul este încă „în derulare”?

Capitolul 21

Premisă:

O expunere rațională de motive și principii?

(j) entru cei inițiați în științele umaniste, materialul i conținut în această carte pare continuarea unei linii de gândire care a persistat mii de ani. Așa și este. În acest caz, de ce a devenit el important, acum?

Primul răspuns este că el nu a provenit din scrieri și studii asupra trecutului. Mai curând, materialul acesta este obținut din experiențele de la mijlocul secolului XX. Comparația a avut loc după aceea. Dacă aici se află lucruri valabile, atunci tehnologia modernă - utilizată în studii și cercetări serioase, bine organizate, asupra postulatului existenței Corpului Doi - i-ar putea oferi omenirii un salt cuantic la fel de mare sau chiar mai mare decât revoluția provocată de Copernic. Aceasta ar putea fi breșa care devine o ușă, care devine portalul ce se deschide spre o nouă eră în istoria omului.

Premisă: Proporțiile omului de azi

În parte din cauza societății noastre puternic materialiste, ne-am obișnuit și limitat la ideea că, în cele din urmă, entitatea umană se află în limitele corpului său fizic. Prin urmare, periferia entității umane vii - limita acelei zone pe care o afectează și de care este afectată - se extinde dincolo de corpul fizic și de mintea conștientă. Compoziția acestei zone nu este nici materială și nici motrice, ci ea constă doar din gânduri și emoții. Transmisia și recepția datelor ce o afectează are loc continuu, operând atât la nivel conștient, cât și inconștient, în fiecare moment trăit atât în starea de veghe, cât și în cea de somn. Datele recepționate de entitatea umană în acest mod pot fi benefice sau distructive, conform interpretării lor de către mintea non-conștientă. Reacțiile față de acest flux continuu de date recepționate pot fi regăsite în stările mentale și fizice ale individului, care variază.

De exemplu, marginea cea mai depărtată se extinde până în locul în care se află un prieten ce locuiește la mare distanță. Prietenul se gândește, obiectiv sau emoțional, la tine. Fără să știi de ce, exact în acel moment el îți vine în minte, fără legătură cu vreo amintire care să declanșeze sau să provoace o asemenea reacție. Acest lucru este atât de obișnuit și de frecvent, încât nu suntem conștienți de semnificația lui. Combină aceasta cu varietatea și complexitatea aproape infinită a relațiilor umane prezente și

trecute ale unui individ. Doar atunci se poate percepe volumul și diversitatea datelor recepționate.

Etica creștină pare să fie o încercare de a explica această realitate printr-o parabolă non-obiectivă. Gândurile despre tine induse în tine de către un vecin, prieten sau/și dușman îți afectează semnificativ eul mental și, prin acest

308

Călătorii în afara corpului

canal, sunt reflectate în corpul fizic. Devine, de asemenea, clar că individul care are o experiență continuă și vastă în privința relațiilor umane va primi un flux mai mare de informație care îl influențează, totul fiind direct proporțional cu o asemenea experiență. Pentru conducătorii lumii - spre care milioane de persoane emit gânduri încărcate cu emoții bune sau rele - povara este incalculabilă. Să nu uităm că ceea ce le provocăm altora „se întoarce”¹⁴ asupra noastră.

Încearcă să vizualizezi o rețea neuronală invizibilă care se extinde de la tine spre fiecare persoană pe care ai cunoscut-o. De-a lungul acestei rețele se propagă constant semnale (gânduri) spre și dinspre tine. De la cei care se gândesc la tine frecvent, conștient sau nu, se stabilesc canale trainice de comunicații. La cealaltă limită de frecvență sunt cei care se gândesc la tine poate doar o dată pe an. Examinează totalitatea persoanelor pe care le-ai cunoscut sau întâlnit - ca și a celor pe care le-ai afectat în mod inconștient - și vei începe să conștientizezi sursele probabile ale mulțimii de

semnale non-obiective care te influențează la un moment dat. Evident, calitatea semnalelor variază foarte mult, în principal din cauza gradului de emoție prezent în timpul transmisiei. Cu cât e mai mare emoția, cu atât este mai mare intensitatea semnalului. Aspectul de „bun” sau „rău” nu afectează calitatea transmisiei.

Și acțiunea în sens invers lucrează exact la fel. Tu le transmiți celor la care te gândești, iar ei sunt afectați de ceea ce gândești tu. Aici, „gândul” se referă la acele acțiuni mentale aflate aproape în totalitate la nivel non-conștient, în principal de natură emoțională sau subiectivă. Când acest fel de transmisie și recepție are loc conștient și voit, ea este etichetată drept telepatie.

Mult nu se cunoaște încă. Se amplifică oare transmisia și recepția de zeci de ori în timpul somnului? Efectul

309

ROBERT MONROE

încetează atunci când entitatea umană „moare”? Se extinde acest lucru și la animale? Pentru fiecare răspuns, se ridică o sută de alte întrebări. Totuși, acesta este primul pas făcut într-un concept extins al experienței vieții fizice.

Premisă: Realitatea existenței Stării Doi

Mulți oameni vii - dacă nu toți - au un Corp Doi. Din cauze încă necunoscute, mulți oameni

sau poate toți se separă temporar de corpul lor fizic în timpul somnului prin intermediul acestui Corp Doi. Aceasta are loc fără amintiri conștiente, cu excepția unor cazuri rare. Mult mai rare sunt acele cazuri în care separarea se realizează cu o intenție conștientă.

Totuși, aceasta din urmă pune în discuție statistici și probabilități înfricoșătoare. Este de neconceput ca o „abilitate” experimentală să fie unică. Dacă o persoană poate realiza această acțiune disociativă, trebuie să existe și alții în viață care să poată face același lucru, probabil cu mai multă eficiență. Oare câți or fi? O persoană dintr-o mie ar putea să facă așa ceva? Din zece mii? Dintr-o sută de mii? Dintr-un milion? Să presupunem că numai unul la un milion poate să acționeze efectiv și conștient în Corpul Doi. Aceasta înseamnă că, în acest moment, sunt mai bine de trei mii cinci sute de oameni în viață care pot acționa în Corpul Doi probabil mai bine decât mine.[‡] Un asemenea grup, dacă ar fi organizat, ar putea controla destinul omenirii. Asta conduce la întrebarea: sunt unii dintre ei organizați acum și ne controlează cumva destinul?

Călătorii în afara corpului

Înainte de a respinge această concluzie ca pe o absurditate, ia în considerare faptul că am fost capabil să afectez fizic o altă ființă umană în

[‡] Când a fost scrisă cartea, autorul a presupus că populația Pământului era de circa trei miliarde și jumătate de oameni (n. tr.)

episodul „ciupitului”⁴¹. Dacă cineva este capabil de așa ceva, desigur că și alții sunt capabili. Doar o ciupitură făcută corpului unei alte persoane, la momentul potrivit, în locul potrivit, poate schimba lumea. Nu este nevoie de prea multă imaginație ca să vizualizezi ciupitura unei artere cerebrale - precum cea care cauzează un atac cerebral - produsă unui lider mondial. Sau o ciupitură efectuată unei artere cerebrale hemoragice care salvează viața altuia. Nu e nevoie decât de abilitate și intenție. Dacă există restricții sau mijloace de a descuraja asemenea acțiuni posibile, ele nu sunt evidente.

Mai mult chiar, o persoană care operează în Corpul Doi poate să afecteze mental altă ființă umană. Este încă incert cât de mult și în ce mod. Totuși, experimentele arată că așa ceva este posibil. Asemenea efecte se pot manifesta doar în perturbări ale somnului și pot rezulta din cauza multor constrângeri, temeri, nevroze sau acțiuni iraționale.

Din datele existente, se pare că nu e nevoie decât de o tehnică perfecționată pentru a realiza așa ceva în mod sistematic și la dorință. Poate că și acest lucru s-a realizat deja. Deci, folosirea voită a Corpului Doi oferă o asemenea putere, încât alte mijloace sunt neputincioase în fața ei. Oameni care manipulează această putere ar putea foarte bine să suprimе sau să distragă atenția de la orice studiu amplu și serios în acest domeniu al cunoașterii.

Dacă ne uităm în trecut, ceva ne-a întârziat deja dezvoltarea în această direcție. Mai întâi, a existat un zid de ignoranță. Apoi a apărut un vâl de superstiție. Astăzi există o dublă barieră: suspiciunea religiei organizate și ridiculizarea

științei. Pe de altă parte, folosirea unei asemenea puteri poate fi sub controlul și conducerea unor persoane

311

ROBERT MONROE

cu suflet, inteligente și dezinteresate, care pot opri complet interferențele neconstructive. Există indicii că lucrurile ar sta chiar așa. Să nădăjduim că e așa.

Să presupunem că o persoană deosebită va întreprinde cercetări serioase asupra Corpului Doi. Unul câte unul, ceilalți vor învăța tehnica, iar realitatea va deveni general acceptată. Ce se va întâmpla? Mai întâi, omul va fi eliberat de incertitudinea relației sale cu Dumnezeu. Poziția sa față de natură și Univers va deveni cunoaștere fără echivoc. El va ști - mai degrabă decât va crede - dacă moartea este o trecere sau o finalitate. Cu asemenea cunoștințe și experiențe extinse, conflictul religios va fi imposibil. Foarte probabil, catolici, protestanți, evrei, hinduși, budiști și alții își vor păstra cea mai mare parte din identitate, întrucât știu că fiecare își are locul său în Tărâmul II. Totuși, fiecare va înțelege, în sfârșit, cum este posibil acest lucru, precum și faptul că acolo există variații infinite în spectru. Fiecare va explica prin „asta încercam noi tot timpul să vă spunem”¹¹.

Tehnicile de rugăciune ar putea fi redescoperite. Cunoașterea, mai degrabă decât credința, ar putea să modifice fundamental ritualurile de altar. Atunci, omul se va pregăti sistematic și pe baze solide pentru viața din Tărâmul II, eliberat de interpretările greșite ale

unor viziuni distorsionate avute de unii fanatici neinformați și relativ needucați, cu multe secole în trecut, în urma unor experiențe și/sau observații subiective. Dacă procedează astfel, omul s-ar confrunta probabil cu fapte incomode și greu de acceptat. Conceptele tradiționale de bine și rău vor fi, fără îndoială, subiectul unor redefiniri radicale. Adevărul ar putea fi dureros pentru una sau mai multe generații.

Practica medicinei va fi afectată serios. Recunoașterea unei posibile relații între sănătatea fizică și Corpul Doi va influența serios metodele pur mecanice de diagnostic și 312

Călătorii în afara corpului

tratament. Relația exactă a Corpului Doi cu cel fizic nu este cunoscută acum, dar putem bănuși multe în această privință. Rezultatele tot mai numeroase ale medicinei psihosomatice oferă un indiciu suplimentar. Este o provocare să ne gândim la precizie științifică când e vorba despre aceste domenii.

Curând, psihologia și psihiatria vor deveni de nerecunoscut sub impactul informațiilor despre Corpul Doi. Acest domeniu al cunoașterii umane va fi și mai mult afectat decât religia. Ar putea fi necesară revizuirea sau abandonarea definițiilor date nevrozei, psihozei, subconștientului, su- pra-eului etc. în loc să fie diagnosticate definitiv pe baza unor teorii inadecvate, există deja indicii că ar putea fi descoperite adevăratele cauze ale bolilor mentale. S-ar putea foarte bine ca mulți dintre cei catalogați ca schizofrenici să sufere de un soi de boală a Corpului Doi. Din punctul de vedere al Stării Doi, o ființă umană conștientă aflată în

stare de veghe și care recepționează simultan impresii din Tărâmul II datorită unor imperfecțiuni sau din cauze încă necunoscute ar putea foarte bine să nu poată absorbi acest influx de dublă realitate.

„Vocile” pe care atât de mulți „bolnavi psihic” pretind că le aud ar putea fi într-adevăr reale. Catatonia ar putea fi efectul simplu al disocierii de Corpul Doi, realizată pe o bază neobișnuită - ca și cum cineva și-ar părăsi casa cu toate echipamentele automate în funcțiune și ar uita să se reîntoarcă. Halucinațiile de persecuție ale paranoicilor ar putea fi o interferență foarte reală din partea speciilor subumane din stratul limită al Tărâmului II, rezultatul unei străpungeri involuntare a barierei într-un caz particular.

Activitățile spiritului însuși, sistemul automat de operare, adevărata funcție a creierului, relația dintre supra- conștient, suflet sau spirit, toate pot deveni, în noua paradigmă, cunoștințe ce le aparțin tuturor. Stările avansate de

313

ROBERT MONROE

conștiență asemănătoare celor declarate de către mistici, filosofi sau de către cei care se droghează ar putea deveni accesibile zilnic pentru cei care le doresc sau le pot stăpâni. Dacă ideea de Corp Doi ar deveni fapt acceptat, toate aceste posibilități ar fi modeste în comparație cu prefacerile ce ar avea loc în viața de zi cu zi a fiecărei ființe umane.

Mai întâi, treimea destinată somnului din

programul zilei noastre de douăzeci și patru de ore nu ar mai fi de nepătruns. Probabil îl vom numi în continuare „somn“, dar cel puțin vom ști ce facem. Pe baza dovezilor limitate existente, somnul este, înainte de toate, un proces de reîncărcare. Acest lucru ar putea fi realizat prin disocierea destul de automată a Corpului Doi la distanțe diferite. În unele cazuri, separarea s-ar face la doar câțiva centimetri. În altele, după standardele noastre de măsurare, asemenea distanțe ar fi nelimitate. Încă nu se știe cum poate acționa această separare ca un element de regenerare. Nu se știe nici de ce unii fac „călătorii“ sau vizite îndepărtate, în timp ce alții rămân în apropierea corpului lor fizic.

Se pare că sunt două explicații pentru ceea ce noi numim vise. Prima prezintă visul obișnuit ca pe o acțiune prin care se sortează datele acumulate recent în calculatorul electronic al subconștientului. A doua susține că există experiențe viu reamintite, numite vise, dar care în realitate ar fi impresii receptate de către Corpul Doi în timpul călătoriei în stare eliberată. Pot exista multe alte varietăți sau subclase de descoperit. Numai cercetarea în această direcție le va stabili.

În orice caz, perioada copleșitoare și înfricoșătoare pe care o numim somn va fi înțeleasă cu adevărat. Rezultatul ar putea fi o ajustare a nevoilor noastre de somn. Datorită acestei noi înțelegeri, poate că vor fi necesare numai două ore de somn din douăzeci și patru.

Studii noi ar putea chiar arăta că cinci minute de somn deliberat, la fiecare oră, este o metodă mult mai eficientă de reîncărcare. Ciclul de somn nocturn de opt ore ar putea să nu fie altceva decât rezultatul obișnuit al mediului înconjurător. Studiarea Stării Doi va rezolva asemenea probleme.

Premisă: Existența unei a treia forțe

Această forță este mijlocul energetic prin care operează Corpul Doi și, probabil, este fundamentală în procesul de gândire. Nu se cunoaște dacă ea este generată de entități vii sau este un câmp de forță prezent dintotdeauna și modulat într-un mod oarecare de către asemenea ființe.

Totuși, acest câmp are unele caracteristici remarcabile. Are o înrudire distinctă cu electricitatea și magnetismul. Ar putea fi închipuită ca a treia forță dintr-o triadă ciclică. Electricitatea este pentru magnetism la fel ca magnetismul pentru forța X, așa cum forța X este pentru electricitate. De aici numele de „a treia forță”, pe care nu eu i l-am dat. Trinitatea din teologiile noastre ar fi putut începe atunci când existența acestei triade era, în epocile din trecut, cunoscută de toată lumea și ulterior distorsionată în procesul de retransmitere orală.

Pentru că există această interacțiune cu electricitatea și magnetismul, pare destul de plauzibil faptul că existența uneia dintre componentele triadei creează tipare secundare sau terțiare între celelalte două. Astfel este posibil că, atunci când gândim, noi utilizăm

această a treia forță, care este reprezentată foarte slab în formă pură electrică sau magnetică. Se presupune că acțiunea acestei a treia forțe poate fi detectată și măsurată cu instrumente deja existente. Până acum, aceasta nu s-a încercat printr-un studiu serios, consecvent.

315

ROBERT MONROE

Pe de altă parte, nu există dovezi că aplicarea unor câmpuri puternice magnetice sau electrice - sau a oricărei combinații de radiații electromagnetice - ar genera o mărire semnificativă a forței a treia. Totuși, ele par să acționeze asupra acesteia foarte asemănător cu modul în care este influențată lumina.

Experimentele cu singurul traductor cunoscut - mintea umană - arată o încercare constantă a conștienței de a reprezenta această a treia forță în termeni de electricitate și vibrații. Întrucât „vede” și „simte” conductori electrici, flashuri rapide și, adesea, șocul real fizic, ea încearcă să traducă acest câmp de energie în experiențe cunoscute. Într-un test, așa cum am notat, s-a încercat disocierea și deplasarea în Corpul Doi din interiorul unei cuști Faraday, în care corpul fizic era complet înconjurat de un câmp electric static foarte puternic. S-a observat că deplasarea prin pereții în- cărcați electric ai cuștii Faraday, când mă aflam în Corpul Doi, a fost imposibilă. Când sarcina electrică a fost înlăturată, această deplasare nu a mai constituit o problemă.

în fazele de început ale experimentelor,

încercările de a face deplasări în timp ce eram în Corpul Doi au fost limitate de ceea ce părea o barieră constituită din cabluri de alimentare și linii aeriene electrice întrețesute, foarte asemănătoare celor ce se mai găsesc pe atâtea străzi din orașele și orașelele mai vechi. Unul dintre factorii care a contribuit la creșterea distanței dintre corpul fizic și Corpul Doi a fost recunoașterea naturii acestor bariere și a relației lor cu radiația electromagnetică. Întrucât mintea percepe asemenea forțe pentru prima oară, ea le-a interpretat ca „fire”. Odată identificate, trecerea prin bariere a fost simplă.

Corelația este sugerată și de experiențele raportate ale Corpului Doi aflat deasupra străzii - ulterior confirmate printr-o verificare fizică - și care se mișca de-a lungul 316

Călătorii în afara corpului

câmpului magnetic al liniilor aeriene electrice de înaltă tensiune. Când mă aflu în Starea Doi, ori de câte ori au fost sesizate manifestări ale celei de-a treia forțe, ele au fost percepute și interpretate mai întâi ca fiind de natură electrică. Până astăzi nu există metode verificate de măsurare sau detecție a acestei a treia forțe - și nici nu vor exista până când nu va fi luată în considerare, în mod serios, existența ei în cadrul triadei.

Premisă: Existența Tărâmului II

Această realitate este un concept de proporții, de neconceput pentru mintea umană conștientă. Însă toate experimentele conduc indubitabil spre această concluzie. Nu este greu

ca Tărâmul II să fie recunoscut ca subiect al viselor și contemplărilor omului de-a lungul istoriei. Nu e greu nici să înțelegem diferitele tipare ce îi sunt atribuite în nenumăratele încercări de a traduce această mare necunoscută în termeni recognoscibili.

Din dovezile actuale, poate fi la fel de bine atât Rai, cât și Iad - exact așa cum poate fi și mediul nostru actual. Cel mai important element pare să fie acela că o mare parte din Tărâmul II nu e nici una, nici alta. Din experimente, nu se știe până acum dacă cel care moare „merge” automat în Tărâmul II. De asemenea, astăzi nu există material care să indice că prezența personalității umane în Tărâmul II este permanentă. S-ar putea ca, odată ce am părăsit Tărâmul I (Aici-Acum), la fel ca un vârtej, să pierdem treptat energie și să ne disipăm, în cele din urmă, în mediul Tărâmului II. Este rezonabil să acceptăm că rezultatul acestui proces ne asigură că suntem nemuritori - adică supraviețuim dincolo de groapă, dar nu pentru totdeauna. Este posibil ca „viața” din această stare diferită de existență să fie cu atât mai

317

ROBERT MONROE

îndelungată cu cât este mai puternică personalitatea. Prin urmare, s-ar putea ca supraviețuirea să fie atât realitate, cât și iluzie.

Întinderea Tărâmului II pare să nu aibă limite. În stările cu care m-am confruntat până acum, se pare că nu există mijloace de a măsura sau calcula adâncimea și lățimea acestui straniu loc familiar. Deplasarea de la o secțiune la alta este prea instantanee pentru a permite orice

estimare sau ca să se observe poziția „spațială”⁴¹ a unei zone față de alta. Atât cât se poate stabili, nu există relații de conexiune între diferitele locuri din Tărâmul II și universul nostru fizic. Ele pot sau nu să coincidă loc cu loc. Cu siguranță că acest Tărâm nematerial nu are în centrul său Pământul pe care trăim. Mai degrabă, se pare că doar o foarte mică porțiune a sa acoperă lumea noastră fizică - iar aceasta ar fi pentru noi „poarta de intrare”¹¹.

În acest stadiu, cred că pentru conștiința umană este imposibilă înțelegerea în întregime a realității Tărâmului II. Ar fi ca și cum am cere unui calculator electronic să ruleze o suită de instrucțiuni pentru care nu a fost programat.

Conștiința - așa cum am dezvoltat-o până acum - nu este pregătită pentru acest gen de înțelegere. Asta nu înseamnă totuși că o asemenea conștiință nu va putea să apară sau nu o va face în viitorul apropiat. Prin exersarea tehnicilor acum neclare sau care vor fi ulterior elaborate, conștiința ar putea foarte bine să fie mai profundă sau extinsă pentru a recunoaște și accepta această realitate.

Pe de altă parte, sunt foarte sigur că subconștientul, inconștientul, supraconștientul, eul superior, sufletul - sau oricum s-ar numi non-conștiința noastră non-materială — este în general foarte conștient de existența Tărâmului II, care îi este familiar. Cât de mult afectează această conștiință gândirea noastră conștientă este preocuparea celor mai 318

Călătorii în afara corpului

venerați filosofi. Mulți sugerează că ea ne domină acțiunile în stare de veghe.

Notele despre experimente par să confirme acest lucru. Noi suntem stăpânii noștri, dar nu la nivel conștient. Acțiunile noastre în Tărâmul II par să aibă o influență determinantă asupra activităților noastre zilnice, ceea ce este complet nerecunoscut de eul conștient. Întrucât există efectiv sute de pagini de note ale experimentelor legate de vizite în Tărâmul II, cea mai mare parte este încă mai presus de posibilitatea transpunerii în modurile de gândire din Tărâmul I. Fără îndoială, cele mai multe dintre ele au de-a face și cu acea zonă care atrage acest eu personal (ceea ce se aseamănă se atrage), care nu e decât o părticică din întreg.

Premisă: Existența unei contradicții

Noi împărtășim cu animalele și cu toate viețuitoarele o primă poruncă ce ține de momentul concepției. Ea surclasează orice alt instinct. Porunca imprimată pentru totdeauna în ființa noastră este: SUPRAVIEȚUIEȘTE!

Această dinamică a creat bariera fricii, care trebuie depășită înainte de a avea loc o separare voită. De asemenea, o experiență în afara corpului este foarte asemănătoare cu moartea, care ar putea fi considerată eșecul final de a te supune poruncii. Pentru a ne satisface instinctul de supraviețuire, mâncăm. Adesea, facem asta de nevoie, pentru că este singura cale de a răspunde primei porunci când suntem amenințați de altceva decât de moartea prin înfometare. Noi traducem porunca în acumulări și protecția posesiunilor materiale. Instinctul de reproducere răspunde poruncii în alt mod. Orice

pericol pentru ego apelează la mecanismele de apărare sau respingere. Familiarul „luptă-sau-fugi“

319

ROBERT MONROE

reprezintă reacția fizică la instinctul de supraviețuire. Supraviețuirea, ca primă poruncă, înseamnă evitarea morții prin orice mijloc posibil. Contradicția constă în aceea că principalele noțiuni idealiste ale omului, virtuțile nobile, marile realizări, toate au ca bază negarea și/sau respingerea acestei prime porunci.

Omul care îi dă altuia pâinea sa, omul care asigură subzistența familiei sale cu prețul unei morți timpurii, care se dedică țării și comunității fără un beneficiu direct, care, în mod deliberat, își pune în pericol și chiar își sacrifică viața pentru alții a făcut „ceea ce trebuia”⁴¹.

Ca urmare, a face ceea ce trebuie - actul uman cel mai respectat, cel mai Divin conform standardelor noastre - violează în mod direct prima poruncă a lui Dumnezeu, imprimată întregii naturi. Mai mult, pentru a complica această contradicție, e imposibil să se atingă Starea Doi fără a subjuga și/sau a subordona instinctul de supraviețuire în cea mai fundamentală formă a sa.

ADN, tu ai cumva firele încrucișate! Din aceste premise de bază rezultă o mie de alte premise - așa cum ies la suprafață bulele de gaz din masa primordială de resturi organice de pe fundul oceanului. Trecând prin strat după strat de interpretări greșite, ele străbat în sus, în lumină. Este mai bine să distrugem evidența, să

o ignorăm? Sau, bazați pe toate posibilitățile existente, să încercăm să deschidem ușa mai larg?

Cu această din urmă idee apare următoarea posibilitate: în anul 2025, un băiat din Tărâmul I apasă un buton al unui aparat foarte asemănător unui radio portabil. Eu percep semnalul și îmi îndrept atenția spre el.

Îi spun cu căldură „Salut, fiule!⁴⁴, iar stră-stră-nepotul meu zâmbește pentru că mă recunoaște.

Epilog: Profilul personalității lui Robert A. Monroe

Robert A. Monroe (30 octombrie 1915-17 martie 1995) s-a prezentat la Departamentul de Cercetări al Spitalului Administrației Veteranilor din Topeka, astfel că am putut să aflăm mai multe despre relația dintre personalitatea sa și experiențele lui în afara corpului. Scopul principal al investigațiilor noastre a fost o „evaluare psihologică” aprofundată. Monroe a fost extrem de deschis și cooperant în timpul acestor interviuri intensive și serii de diferite teste psihologice care erau destinate examinării adâncurilor spiritului său subconștient, structurilor sale de valori, vieții sale imaginare, precum și aspectelor umaniste și autoactualizante ale spiritului său. Am efectuat asupra lui un scurt experiment psiho-fiziologic, despre care voi relata mai târziu.

Întrucât am revăzut imensul material pe care îl deținem despre viața sa, am încercat să

extrag idei sau teme pentru a face un rezumat. Trebuie remarcate anumite puncte legate de experimentele sale, care le face cumva diferite de alte asemenea relatări: Monroe, un om de afaceri de şaizeci de ani, a avut o educaţie tipic „sudistă“, relativ solidă,

321

ROBERT MONROE

deşi anumite trăsături ale vieţii sale indică faptul că a fost o persoană excentrică încă de la o vârstă fragedă, cu abilităţi intelectuale şi emoţionale deosebite şi cu un simţ neobişnuit de matur al personalităţii şi independenţei.

El relatează că prima experienţă în afara corpului a avut loc în anii săi de maturitate, o altă diferenţă, în timp ce în activitatea noastră am întâlnit multe persoane cu astfel de experienţe sau similare în timpul copilăriei. Primele experienţe sunt adesea asociate cu boli fizice grave, cu naşterea copiilor, folosirea diferitelor droguri (inclusiv anestezice) sau cu stări extreme percepute ca o ameninţare psihologică sau fizică asupra persoanei. În vremea când a avut prima lui experienţă în afara corpului, Robert Monroe părea să nu fi suferit de nicio boală fizică gravă. Totuşi, la vârsta de patruzeci şi doi de ani, el era în perioada adaptărilor şi transformărilor de la jumătatea vieţii. De asemenea, trebuie remarcat că în copilărie a suferit de o formă severă de scarlatină - o boală care este asociată cu febră mare. Din propria sa relatare, a fost foarte bolnav, deşi mama sa, medic fiind, a putut să-l îngrijească în afara spitalului. În plus, mai târziu în timpul vieţii, lui Monroe i s-au pus în evidenţă unele

îngustări de natură sclerotică ale vaselor de sânge din creier, care puteau crea o stare de oxigenare scăzută, capabilă să provoace asemenea experiențe. Insolit este modul în care Monroe utilizează experiențele sale. Dacă am fi avut noi asemenea experiențe, cei mai mulți am fi fost extrem de înspăimântați și am fi încercat să le evităm. Este semnificativ că, în încercarea de a explica aceste experiențe bizare, vizitele repetate ale lui Monroe la medici erau motivate prin orientarea intelectuală și medicală a părinților săi.

Este frapant modul în care comportamentul oamenilor reflectă o încercare de a înțelege, prin acțiune și experiment, preocupările dominante ale minții lor subconștiente. 322

Călătorii în afara corpului

Una dintre temele cele mai des întâlnite în relatările lui Monroe este interesul său față de aer. Aerul reprezintă mediul său. De la o vârstă fragedă a construit modele de aeronave, în liceu a învățat să piloteze avioane, iar mai târziu a devenit un desăvârșit pilot de planoare. Am remarcat acest gen de preocupare la cei care au avut în mod direct experiențe în afara corpului, în opoziție cu cei care doar studiază sau cercetează fenomenul. Am remarcat nu numai faptul că, în general, ei au încă din copilărie asemenea experiențe imaginare - cum ar fi jocul cu prieteni ireali și faptul că văd zâne -, ci și că își amintesc adesea că și-au închipuit că zboară ca o pasăre și relatează o mulțime de vise în care zboară sau cad în gol. O altă temă semnificativă din viața lui Monroe este

preocuparea sa față de mișcare. Când a revizuit, în cursul interviului, atmosfera din familia sa, el s-a emoționat foarte mult datorită amintirilor din copilărie, în special cele legate de mersul cu trenul. La fel ca în materialele testelor psihologice, temele legate de mișcare sunt ceva comun pe parcursul întregii sale vieți.

Monroe a avut multe talente deosebite. El a fost extrem de independent încă de la o vârstă fragedă. Tatăl său, un profesor universitar tăcut și autoritar, a fost un model excelent de părinte echilibrat. Mama sa a fost medic și controla mai mult familia, deși nu într-un mod dominant, agresiv. Monroe a putut să-și valorifice talentele individuale într-o manieră oarecum neobișnuită în familiile tradiționale. Părinții i-au permis un grad considerabil de libertate și i-au recunoscut cumva talentele ciudate, în special îndemânarea sa în mecanică, ce nu era prezentă la niciunul dintre membrii familiei. A avut două surori mai mari - cu cea mai mare intra mereu în competiție - și un frate mult mai mic. Printre talentele sale neobișnuite s-a numărat capacitatea de a scrie și de a citi de la vârsta de patru ani. în ciuda acestui

fapt, performanțele sale școlare au fost mediocre până când a avut o relație mai specială cu un profesor de la liceu, de care s-a simțit acceptat și care l-a îndrumat. De atunci, el a devenit un student doar cu note maxime. A fost un lider al egalilor săi în copilărie, deoarece era extrem de original și creativ și căuta constant

răspunsuri.

S-a perfecționat constant, așa cum fac mulți oameni în acest domeniu. De asemenea, a demonstrat că are o altă caracteristică comună celor care explorează stări modificate de conștientă: ascultă de experiențele sale subiective și acționează asupra lor. Cu alte cuvinte, el părea să creadă în propriile sale experiențe și a urmat - în mod voit și cu mare încredere - ceea ce a simțit. În activitatea noastră cu oameni care au trăit experiențe în afara corpului am aflat că aceștia au anumite attribute personale, iar Monroe este unul care le manifestă. Acestea includ o tendință de a se simți izolați social și diferiți de ceilalți la o vârstă destul de fragedă. De altfel, adesea privea lumea ca un extraterestru. Această izolare relativă este combinată cu tendința de autonomie și, totuși, de a fi un lider foarte agresiv și în permanentă căutare de pericole.

Monroe s-a supus anumitor experiențe - pe care cei mai mulți ar încerca să le nege și să le evite - și le-a plasat într-un context extrem de creativ; se folosea de abilitățile sale de lider și de attributele lui esențiale. Prin urmare, oameni asemenea lui Monroe sunt capabili să folosească experiențele lor mentale, interioare ca linii directe în viață. El nu are o instruire specială în discipline meditative sau ezoterice, dar utilizează aceste intuiții. Monroe, ca și alții, este o persoană care memorează vizual și gândește în structuri globale. Visele sale sunt și ele vizuale, foarte colorate și intense. Poate că una dintre temele cele mai comune din viața lui Monroe este siguranța că nu trebuie să definească

324

continuu lumea exterioară. Această atitudine i-a dat abilitatea de a parcurge realități care, în mod normal, nu le sunt accesibile oamenilor ale căror vieți necesită, dintr-un motiv sau altul, definirea continuă a lumii fizice exterioare.

Anii de început ai vieții lui Monroe arată nu numai spiritul său de independență, ci și încăpățănare și o tendință de a se revolta împotriva valorilor tradiționale, deși nu există nicio dovadă că această revoltă, în principal nemanifestată în afară, i-ar fi creat probleme majore în viață. El nu a avut nicio traumă majoră și nici vreun fel de dificultăți în copilărie pe care să le analizeze un psihiatru. Cred că această situație se datorează excelentei sale relații cu părinții, care nu aveau atitudinea obișnuită a membrilor clasei de mijloc și care erau ei înșiși foarte independenți. Mama sa, o femeie dinamică, avea tendința să treacă peste aspectele urâte ale vieții - o atitudine care apare în analiza personalității lui Monroe. Se pare că atât Monroe, cât și mama sa foloseau ceea ce se numește în termeni psihiatrici tradiționali „negarea” sau „evitarea” - numai că le aplicau conștient și nu par să le fi creat dificultăți. El are tendința de a scoate la suprafață ceea ce este mai bun din oameni printr-o formă indirectă de comunicare ce îl face să-și focalizeze atenția pe ceea ce sintetizează mai degrabă decât pe ceea ce distruge. Nu a avut traume majore în copilărie, deși o experiență pe care o relatează el a fost totuși traumatizantă: mutarea familiei dintr-un orașel într-un oraș mare. La vârsta de cincisprezece ani a intrat în colegiu și apoi la o

școală pregătitoare pentru o facultate de medicină. În cele din urmă, s-a specializat ca inginer, cu calificative foarte bune, deși cursurile pe care le-a urmat erau destul de neobișnuite.

Viața de adolescent și de adult tânăr a lui Monroe a fost una de întreprinzător. El a înființat un teatru, a produs și a regizat multe programe de radio și televiziune, a început

325

ROBERT MONROE

și a pierdut un număr de afaceri, dar de fiecare dată a fost capabil să strângă în jurul lui oameni care să-l ajute. Această dezvoltare independentă, non-religioasă, non-paranormală, non-ezoterică, tipică „visului american”¹¹, pare să-l fi format bine pe Monroe pentru genul de observații simple și directe care sunt atât de bine redată atât în cartea sa, cât și în activitatea sa ulterioară. În relația lui cu sine însuși și cu familia sa, unită și devotată, precum și cu alți colegi și prieteni, el pune accent pe importanța relațiilor personale mai degrabă decât pe posesiuni materiale, iar tendința sa generală era de a vedea că oamenii sunt buni.

Cum poate Monroe să accepte aceste călătorii absolut ezoterice descrise în cartea sa și, în același timp, să fie un om de afaceri de succes, aproape tradițional, și un tată care nu este un trăsnet, nu poartă haine neobișnuite și nici nu se dă continuu în spectacol pentru a-și expune abilitățile deosebite? El își continuă fără încetare cercetările, își realizează propriile contacte și își asumă responsabilități pentru propria viață. Un test psihologic arată că are

profilul unei persoane care se adaptează ușor, cu o accentuare specială a abilității sale de a vedea contrariile aparente ale vieții ca fiind legate între ele într-un mod plin de semnificații - test la care a avut un punctaj deosebit de ridicat. De asemenea, Monroe a demonstrat că are trăsături pe care le-am remarcat la oamenii care conduc diferite cercetări în domeniul stărilor modificate de conștiință, și anume tendința de a păstra unele emoții intense în subconștient, unde le ține separate și blocate.

Parte din faptul că el consideră contrariile ca având un sens implică deopotrivă că le ține ascunse, dar și că folosește energia creată de tensiunea dintre ele pentru acțiuni creatoare. Adesea, astfel de persoane dau dovadă că au gânduri și sentimente intense și o anume sensibilitate pentru 326

Călătorii în afara corpului

critică. Testele efectuate în legătură cu atitudinea lui față de moarte au indicat că, în comparație cu populația normală, temerile și frica lui Monroe sunt extrem de scăzute.

Unele scrieri și studii despre persoane care au avut experiențe în afara corpului au pus un accent considerabil pe negarea morții. La un anumit nivel, această negare pare logică, în special în studiile despre oameni care au avut primele experiențe în situații în care le era amenințată viața - situații cu care mulți dintre noi nu se confruntă niciodată. Poate că experiența se întipărește adânc în minte, ceea ce face ca subconștientului să-i fie în permanență teamă că ea s-ar putea repeta.

Analiza mai aprofundată a celor evidențiate de testele psihologice ale lui Monroe nu demonstrează o frică de moarte iminentă sau o încercare de negare a morții, ci mai degrabă de a avea, a controla și a utiliza intensiv emoții separate în interiorul minții sale subconștiente.

Într-o pauză în cadrul unei investigații psihologice intensive am condus un scurt experiment în laboratorul de psiho-fiziologie al spitalului cu un psiholog, dr. Fowler Jones, de la Centrul Medical al Universității din Kansas, în calitate de coobservator. L-am rugat pe Monroe să intre în starea de spirit pe care el o numește experiență în afara corpului. L-am conectat la un poligraf și i-am înregistrat unele trasee ale undelor cerebrale, după care am efectuat măsurători referitoare la nivelul de anxietate și nivelul de alertă (GSR^s). L-am observat printr-o fereastră-oglină unidirecțională, pe o durată de treizeci de minute. Cele mai izbitoare particularități ale sale au fost frecvența extrem de scăzută a respirației și nivelul profund de relaxare. Respirația era

ROBERT MONROE

superficială și a avut perioade în care nu a respirat deloc, urmate apoi de câteva respirații profunde.

Cam în același moment când un tehnician a intrat în încăpere să ne spună că traseele undelor cerebrale se schimbă, dr. Jones și cu

§ *Grade of Security Reaction*, în limba română: „gradul de reacție la siguranța proprie”, (n. tr.)

mine am avut simultan impresia unei distorsiuni a părții superioare a corpului lui Monroe, asemănătoare unei unde de căldură, în timp ce vedeam clar partea inferioară a trupului. Această distorsiune a durat până la aproximativ două minute înainte de terminarea experimentului. Monroe a declarat că a putut să iasă din corp foarte repede, dar nu a fost în stare să semnaleze aceasta decât cu cinci secunde înainte de a se reîntoarce în corpul fizic, ceea ce a și făcut. Acest semnal a coincis cu o nouă schimbare în traseele undelor sale cerebrale. Deoarece au existat probleme de conexiuni, tehnicianul a intrat în încăpere în cursul experimentului pentru a verifica electrozii și firele de legătură. A fost interesant de remarcat că, atunci când tehnicianul încerca să ajusteze legăturile, nu a existat nicio înregistrare a faptului că această acțiune ar fi afectat nivelul de trezire a lui Monroe pe GSR.

Din punct de vedere tehnic, când se află în afara corpului, nivelul GSR a lui Monroe arată o creștere de aproximativ 150 microvolți și, odată început experimentul, n-a existat nicio reacție specifică, sau non-specifică, chiar și atunci când tehnicianul i-a atins corpul pentru a aranja poziția electrozilor. Aceasta este ceva foarte neobișnuit fiindcă semnalul GSR este supersensibil la asemenea interferențe. Tehnicianul a remarcat, de asemenea, că pielea lui Monroe era foarte uscată și fierbinte. După reîntoarcerea în corp, Monroe a fost ușor dezorientat, vorbirea îi era perturbată și nu era capabil să-și amintească sau să-și descrie imediat experiențele, deși, mai târziu, a relatat

unde se desfășura experimentul și a intrat în camera unde se afla poligraful și tehnicianul.

De asemenea, este demnă de notat diferența dintre cele relatate de Monroe și cele relatate de alți practicanți ai experiențelor în afara corpului, și anume că, anterior începerii acestui experiment psiho-fiziologic, neoficial și scurt, Monroe a demonstrat capacitatea sa de a mișca acele unor voltmetre sensibile ducându-și mâna deasupra lor. Aceste genuri de manipulări energetice ar putea explica, într-un fel, unele probleme tehnice create aparatului foarte sensibil, care adesea indică greșit în asemenea experimente. Este aproape ca și cum energia se degajă brusc și nu mai este sub controlul complet nici al experimentatorului și nici al subiectului.

O analiză computerizată a undelor cerebrale ale lui Monroe a demonstrat că cea mai mare parte a energiei sale cerebrale s-a situat în intervalul de frecvență între patru și cinci cicluri pe secundă (unde teta), fără componente cu frecvență mai mare de zece cicluri pe secundă. El și-a focalizat energia cerebrală într-o bandă de frecvențe extrem de îngustă. Am găsit fenomene similare în experimentele cu sistemul stroboscopic de benzi audio al lui Monroe. El a făcut acest experiment fără benzile sale, dar se pare că putea să-și focalizeze conștiința astfel încât energia sa cerebrală să fie într-o bandă de frecvențe foarte îngustă. Atunci când tehnicianul a remarcat schimbarea de semnale EEG, părea să existe un

transfer de energie de la emisfera stângă spre emisfera dreaptă a creierului. Semnalele sale EEG erau normale, fără să apară epilepsia și fără dovada unei reacții neobișnuite la respirația accentuată sau la existența unui stimul luminos. O analiză statistică ulterioară a traseelor EEG (analiza de varianță) a arătat că, în termeni de frecvență a undelor cerebrale, nu au existat diferențe speciale între emisfera dreaptă și cea stângă, dar că, în perioada când el a fost în afara corpului,

329

ROBERT MONROE

frecvența undelor sale cerebrale a fost considerabil mai mică, în timpul perioadei în care se afla în afara corpului, variațiile de frecvență a undelor sale cerebrale au fost considerabil mai scăzute, mult mai mici pentru emisfera dreaptă decât pentru cea stângă. Aici diferențele au fost semnificative din punct de vedere statistic ($P < 0,001$).

Ce înseamnă toate astea? În esență, acest scurt experiment a arătat că, în timpul în care s-a aflat în starea de „în afara corpului”, Monroe a fost capabil să-și focalizeze energia cerebrală într-o bandă de frecvențe foarte îngustă și să producă distorsiuni vizibile ale corpului său observate independent de două persoane, în condiții de iluminare slabă. El a fost capabil să atingă un grad de relaxare neobișnuit de profund, cel pe care pretinde că îl atinge în condițiile numite de el „focalizare cu zece benzi”. Este aproape ca și cum corpul său ar fi fost mai curând comatos decât adormit, în alte experimente am găsit tipuri diferite de reacții

ale undelor cerebrale ca răspuns la starea de a fi în afara corpului, dar toate par să aibă un lucru în comun: apare o încetinire a undelor cerebrale și o deplasare a concentrării energiei.

În rezumat, se poate spune despre Monroe că viața sa plină de energie, cu un simț înalt al scopului propus, precum și nevoia și neîncetata sa dorință de a înțelege reprezintă o bună demonstrație a ceea ce a spus odată W.R. Inge: „Un test este infailibil. Orice imagine a realității care ne adâncește capacitatea de înțelegere a manifestărilor și problematicii uluitoare a vieții, în lumea în care ne mișcăm, este pentru noi mai aproape de adevăr decât orice imagine care diminuează această înțelegere.”

Dr Stuart M. Twemlow, specialist în
psihiatrie Șeful Serviciului de
Cercetare Spitalul Universitar V.A.
Topeka Facultatea Școlii de Psihiatrie
Meninger

Postfață

„Singura cale de a descoperi limitele
posibilului este de a trece dincolo de ele, în
tărâmul imposibilului.”

Arthur C. Clarke

ncă din cele mai vechi timpuri, granițele
dintre om I și natură erau puțin distincte,
întreaga natură având în ea ceva supranatural.
Orice avea un „spirit”, inclusiv pietrele, copacii,
animalele și oamenii. Mai târziu, pe măsura

evoluției civilizației umane, s-au creat linii de separare între oameni și celelalte părți ale naturii.

Religiile din Est și Vest au susținut că atât oamenii, cât și animalele au ceva care supraviețuiește morții fizice, că acel ceva al animalelor ar fi inferior - iar, mai târziu, că doar cel al omului ar fi nemuritor. Azi există dovezi că și spiritul animalelor supraviețuiește - de exemplu, că ele se pot reîncarna. Cu 2 500 de ani în urmă, indianul Patanjali a crezut și a susținut că se pot obține puteri paranormale accesând dosarele Akashice, care, în tradiția hindusă, conțin toate informațiile din trecutul și prezentul fiecăruia dintre noi. El a mai afirmat că putem vedea la distanță sau că

331

ROBERT MONROE

putem să cunoaștem viitorul, cu condiția să dorim categoric să-l vedem creând un singur punct focalizat al atenției în obiectivul dorit, accesând astfel câmpul Akashic.

În zilele noastre, Ervin Laszlo nu face decât să reia Câmpul Akashic al lui Patanjali și să-i dea o altă denumire: Câmpul A sau Câmpul Zero, care este o bancă a memoriei - de fapt, o hologramă. Aici sunt acumulate toate informațiile și înregistrările tuturor timpurilor. Foarte simplu spus, holograma înseamnă că fiecare parte, oricât de mică ar fi ea, conține efectiv întregul. (Dennis Gabor descoperă holografia în 1940 prin calcule matematice, care apoi e dezvoltată, printre alții, de David Bohm prin

conceptul de Univers Holografic și de cunoscutul neurochirurg american Cari Pribram prin ideea de Creier Holografic.) Accesând acest Câmp Zero, explică Ervin Laszlo, „se ajunge” la informațiile înregistrate aici, iar el îl numește Câmpul A, echivalent cu vacuumul sau câmpul zero din fizică. Rupert Sheldrake îl numește Câmp Morfic (Morphic Field). Fizicianul american Hali Puthoff îl etichetează drept Quantum Zero Point Energy (ZPE), numit astfel pentru că rămâne activ la zero absolut. Puthoff crede că ZPE nu există în paralel cu Câmpul electromagnetic, ci că ar fi o legătură continuă între un punct și oricare altul din Univers și că acționează la fel ca și Câmpul Subtil al lui Cleve Backster, câmp care leagă absolut toate formele de viață.

Când citești cartea *Călătorii în afara corpului*, de Robert Monroe, la prima lectură ai impresia că autorul încearcă să inventeze sau să reinventeze un fel de literatură fantastică, ori de-a dreptul bolnavă, sau poți crede că scriitorul însuși este bolnav psihic. Chiar Robert Monroe a crezut, la începutul experiențelor sale, că are un fel de boală psihică sau de tumoră cerebrală. După ce a consultat medici 332

Călătorii în afara corpului

și i s-au făcut examinările de rigoare, i s-a spus că totul era în regulă, că era sănătos.

Oare un asemenea om ar putea gândi că, prin ceea ce vedem cu ochii noștri, cuprindem doar 10% din realitate și că restul de 90% - chiar dacă nu-l vedem - este adevărata putere a energiei existente în acest nevăzut?

Robert Monroe își descrie extraordinarele

experiențe de ieșire în afara corpului fizic asemenea unui explorator care caută explicații științifice. Prima „ieșire” din corpul fizic a fost una nedorită, spontană. Avusese semne premonitorii cu mult înainte: o stare de rău general, amețeli, dureri abdominale pe care însuși autorul nu și le putea explica. Apoi face nenumăratele alte ieșiri din corpul fizic, inducându-le în mod deliberat.

Monroe susține că a călătorit în mai multe dimensiuni, pe care le denumeste Lăcașuri sau Tărâmurii. Aici își întâlnește tatăl și prieteni de familie decedați. Comunicările cu aceste ființe erau non-verbale, iar deplasarea se făcea în urma unui gând focalizat: era destul să se gândească la cineva sau la direcția unde să ajungă și era deja acolo. Când focalizarea nu era destul de puternică, se întâmpla să se afle în locuri necunoscute și ciudate.

Este Robert Monroe credibil în ceea ce descrie în carte? Răspunsul ni-l dă chiar scriitorul. Asemenea cazuri sunt relatate în toată istoria omenirii, începând cu Egiptul, China, India, și în diferite religii existente cu mult înaintea creștinismului. „Dar cel mai sigur lucru spre a te convinge de existența lor este experiența proprie” - sunt înseși cuvintele scriitorului.

Există păreri că ieșirile din corpul fizic sunt atât de obișnuite, încât mulți dintre noi au frecvent asemenea experiențe - mai ales în timpul somnului. Visele în care zburăm ori plutim în aer nu ar fi altceva decât ieșiri din corpul fizic.

Aceste ieșiri din corpul fizic, descrise de Monroe începând cu anii '50, au fost făcute cu mult înainte ca experiențele din morțile clinice să devină atât de cunoscute și atât de discutate ca în zilele noastre.

Într-o anumită măsură, experiențele morților clinice par a fi ieșiri din corpul fizic, cum descrie atât de convingător Dr. Raymond Moody în cartea sa *Viață după Viață*, publicată în 1975. Și în aceste cazuri există acel „ceva” care părăsește corpul fizic, observă ce se întâmplă în jur - de obicei de la o anumită înălțime -, redă în detalii tot ce s-a întâmplat cu el, trece printr-un tunel la capătul căruia întâlnește o lumină unde așteaptă rude decedate sau ființe de lumină, care, de cele mai multe ori, spun că este mai bine să se întoarcă deoarece nu a sosit momentul „trecerii”. Aceste reveniri în corp coincid cu revenirea spontană sau resuscitarea medicală.

Există unele deosebiri între experiențele lui Monroe și cele din morțile clinice. Robert Monroe iese din trup fie spontan, fie la dorință, călătorește unde își propune, dar nu are experiența revederii întregii vieți, ca în morțile clinice. Interesant este că această revedere a întregii vieți - ca într-un film foarte clar în culori și sunete - este comună în experiențele de moarte clinică și în hipnoza regresivă. În aceste revederi de vieți trecute, nimeni nu te judecă - tu ești singurul tău judecător.

Descrierile ieșirilor din corp ale lui Monroe

și experiențele din morțile clinice au multe asemănări și cu descrierile dintre două vieți ale fenomenelor de reîncarnare, bine cunoscute la vechii egipteni, tibetani, budiști și triburile indiene din America. Platon, Pitagora și Origen credeau și ei în reîncarnare.

334

Călătorii în afara corpului

Studii efectuate timp de decenii de profesorul Ian Stevenson și asistentul său Dr. Jim Tucker**, de la Universitatea din Virginia, SUA, care au adunat peste 2 500 de cazuri de reîncarnări, sunt deosebit de relevante. Acestea sunt cazuri bine documentate, adunate de la adulți și copii din întreaga lume care și-au descris și alte vieți trăite în trecut. Putem presupune că, atunci când murim, „ceva” care se detașează de corpul fizic supraviețuiește până la revenirea într-un nou corp. Dacă am accepta asemenea idee, ar deveni limpede legătura dintre reîncarnare și fenomenul de ieșire din corpul fizic.

Cum s-ar putea explica fenomenele ce apar în cazul transplantului de organe, când persoana primitoare primește și o parte a personalității donatorului? Este ca și cum organul donat ar face parte din holograma donatorului, care conține și personalitatea acestuia.

Cum putem explica vederea la distanță? Ce

** Cartea dr. Jim Tucker, *Viață înainte de viață*, este publicată de Editura For You. (n. tr.)

este acel ceva care „vede” sau „știe” ce se află într-un loc aflat la mii de kilometri de cel care „vede”? Ce reprezintă toate aceste fenomene? Ar putea fi oare posibilități de manifestare, fie și parțiale, ale spiritului uman, care poate călători în afara corpului fizic și care supraviețuiește morții? Să existe oare și un cod spiritual asemănător codului genetic, ADN? Toate aceste fenomene reprezintă doar dovezi ale posibilității existenței sau/și supraviețuirii spiritului uman.

Este paradoxal că știința modernă, care folosește unele tehnici bazate pe fizica cuantică (televiziunea, telefonია mobilă, computerul, ultrasonografia, ecocardiografia, tehnici de rezonanță magnetică folosită în medicină etc.), a

ROBERT MONROE

ignorat și continuă să ignore fenomenele descrise mai sus, dovezile evidente ale așa-ziselor „energii subtile”⁴¹.

Fizica modernă a dovedit fenomenul de nonlocalitate. Explicat mai simplu, este vorba despre existența unei forme de energie/particulă în mai multe locuri în același timp.

Cazul lui Monroe de bilocație ar putea fi explicat prin acest fenomen. De asemenea, fizica modernă a mai demonstrat un fenomen interesant pe care Einstein l-a denumit *spooky action at the distance* („acțiune fantomă la distanță”¹¹): fenomenul de interconexiune {*entanglement*) dintre două particule subatomice care fuseseră în strânsă proximitate și care, după ce au fost separate, pot comunica între ele la orice distanță.

Poate oare memoria organului transplantat să se bazeze pe acest fenomen?

Binecunoscutul fizician David Bohm, fost discipol al lui Einstein, spunea cu câțiva ani în urmă că marea putere a științei rezidă în faptul că își are rădăcinile în experiențele existente, dar marea slăbiciune a științei contemporane este că admite drept legitime doar anumite tipuri de experiențe.

Dr. Radu
Ilea
Londra,
2007

P.S. Am scris aceste rânduri după participarea la cursul Gateway de la Institutul Monroe din Virginia, SUA, împreună cu soția mea, cotraducătoare la această carte.

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Introducere</i> de Charles T. Tart Davis.....	11
Capitolul 1. Nici cu bagheta magică, nici cu ușurință.....	27
Capitolul 2. Căutări și cercetări.....	42
Capitolul 3. Despre dovezi.....	57
Capitolul 4. Aici-acum.....	73
Capitolul 5. Infinitate, eternitate.....	89
Capitolul 6. Imagine inversată.....	105
Capitolul 7. Post mortem.....	122
Capitolul 8. „Pentru că Biblia îmi spune așa”	139
Capitolul 9. Îngeri și arhetipuri.....	151
Capitolul 10. Animale inteligente.....	161

Capitolul 11. Dar sau povară?.....	171
Capitolul 12. Nepotriviri.....	183
Capitolul 13. Corpul Doi.....	195
Capitolul 14. Minte și superconștient.....	210
Capitolul 15. Sexualitatea în Starea a Doua	223
Capitolul 16. Exerciții preliminare.....	237
Capitolul 17. Procesul de separare.....	252
Capitolul 18. Analiza evenimentelor.....	265
Capitolul 19. Clasificare statistică.....	281
Capitolul 20. Neconcludent.....	295
Capitolul 21. Premisă: o expunere rațională de motive și principii?.....	307
<i>Epilog: Profilul personalității lui Robert A. Monroe</i>	
	321
<i>Postfață de dr. Radu Ilea.....</i>	331

Cărți apărute la Editura For You

Adrian Butash • *Binecuvântează această hrană*

Alain Gavriluțiu • *Bube amare*

Alan Cohen • *Ne e suficient*

Alberto Villoldo • *Cele patru introspecții*
• *Inițiere și iluminare*

Amit Goswami • *Creativitate cuantică*

Anca Rădulescu • *Puternică și frumoasă*

Andrew Harvey • *Speranța*

Angelique Du Toit • *Stai drept într-o lume care se destramă*

Anthony de Mello • *Conștiința*

Atasha Fyfe • *Magia vieților trecute*

Augusto Cury • *Copii străluciți, elevi fascinanți*

- *Părinți străluciți, profesori fascinanți*
- *Minți sclipitoare, minți antrenate*

• *Maria, cea mai strălucită educatoare din istorie*

• *Codul inteligenței*

• *Eliberează-te din temnița emoțională*

• *Fascinanta construcție a eului*

Barbara Hand Clow • *Codul înțelepciunii mayase*
Barbara Wren • *Trezirea celulară*

Bemie Ashman • *Semne zodiacale și vieți trecute*
Bemie Siegel • *Arta vindecării*

Bjom Aris • *Calea japoneză a săbiei*

Brian Tracy • *Succesul în viață*, ediția a II-a
a Brian Weiss • *Același suflet multe trupuri*

• *Se întâmplă miracole*

• *Prin timp spre vindecare*

Bruce H. Lipton • *Efectul de lună de miere*

• *Biologia credinței*, ediția a II-a

adăugită Byron Katie • *Cine ai fi tu fără povestea ta*
Carlos Waiter • *Reîntoarcerea la sacru*
Carmen Voinea-Răducanu •

Visătorii nu mor niciodată

Carolyn Myss • *De ce nu ne vindecăm și cum putem să o facem*

• *Sfidează gravitația*

• *Acțiuni imperceptibile dătătoare de putere*
Carrie Hart • *Quado ne vorbește*
Cătălin Manea • *Totul din întreg*

- *Întoarcerea la liniște*

- *Eliberarea*

Cherry Gilchrist și Lara Owen • *Iubirea începe la 40 de ani*

Cheryl Canfield • *Vindecarea profundă*

Cristina Podoreanu • *Lup Nebun*

Cristy Wilson Beam • *Miracole din Cer*

Daniel J. Siegel și Tina Payne Bryson • *Creierul copilului tău*, ediție revizuită

Daniel Meurois Givaudan • *Când nimeni nu te vrea*

Daniel Mitei • *Imageria inimii*

- *Acum, aici este tot ce avem*

- *Călătorii în inimă*

Darren R. Weissman • *Puterea iubirii și recunoștinței infinite*

- *Activarea codului secret al minții*

Darren R. Weissman, Cate Montana • *Miezul lucrurilor*

David Permuter, Alberto Villoldo • *Neuroștiința iluminării*

David R. Hawkins • *Dizolvarea egoului - realizarea sinelui*

- *Realitatea, spiritualitatea și omul modern*

David Thomas • *Să intrăm pe frecvența universului*

Dawn Baumann • *Vocile animalelor*

Debbie Ford • *Partea întunecată a*

căutătorilor de lumină

- *Curaj*

Deepak Chopra • *întinerește și trăiește mai mult*

- *Viață după moarte*
- *Cartea secretelor*
- *Putere, libertate și grație divină*
- *Vindecarea sufletului de frică și suferință*, ediție revizuită

Denise Linn • *Descoperă mesajele secrete ale corpului tău*

Diana Luppi • *E.T 101*

Don Piper • *Slava de flecare zi*

Doreen Virtue • *Magia divină*

- *Miracolele Arhanghelului Mihail*

Drunvalo Melchizedek • *Spațiul sacru*

- *Uroborosul Mayaș*

Ed Bacon • *Cele 8 deprinderi ale iubirii*

Editura For You • *Alege să devii. Caiet de lucru pentru dezvoltare personală*

Eldon Taylor • *Ce-arfi dacă*

- *Alegeri și iluzii*
- *Cred*
- *Ce înseamnă asta*

Elena Anghel • *Psihologia educației pe tot parcursul vieții*

Elena Cociș • *Templul schimbării*

Elizabeth Scott • *Miracolul vindecării copilului meu*

Eric Pearl • *Solomon vorbește*, ediția a II-a

- *Reconectarea*, ediția a II-a

Ermes Ronchi • *Sărutările nedăruite*

Ervin Laszlo • *Cosmos*

Evelyn Elsaesser Vaiarino • *De vorbă cu Angel*

Evelyn Fuqua • *De la Sirius la Pământ*

Florence Scovel Shinn • *Calea magică a intuiției*

- *Jocul vieții și cum să-l joci*

Florentina Mateescu • *Cartea trecerii.*

Hipnoza, o cale de autocunoaștere

Frances Fox • *Secretele matricei*

Frank J. Kinslow • *Eusentimentul*

- *Sistemul Kinslow*

- *Dincolo de fericire*

• *Când nimic nu merge cum trebuie, încercă să nu mai faci nimic*

Fred Luskin • *Iartă cu adevărat*

Gabrielle Bernstein • *Se pot produce miracole*

- *Miracole acum*

Garry L. Landreth • *Terapia prin joc. Artă relaționării*

Gay Hendricks, Debbie DeVoe • *Cinci dorințe*

Geoffrey Hoppe • *Tobias - Seria înălțării*

- *Tobias - Seria Clarității*

Georgiana Bărbulescu • *Dicționar român-portughez*

Gerry Gavin • *Mesaje de la Margareta*

Giulia Nahmany • *Merg mai departe*

Gloria Wendroff • *Scrisori din cer*

Gregg Braden • *Matricea divină*

- *Vindecarea spontană a credinței*
- *Punctul de cotitură*
- *Efectul Isaia*, ediția a II-a

Guy Finley • *Secretul Sinelui tău nemuritor*

Harry Massey, David Hamilton • *Punctul de alegere*

Ionuț Tănase • *Portretul vieții unui orfan*

Irina Binder • *Fluturi*, voi. 1-3

- *Insomnii*

Isha Judd • *De ce să mergi când poți să zbori?*

Jack Canfield, Pamela Bruner • *Tehnica de vindecare prin tapping*

James F. Twyman • *Emisarii iubirii*

James Van Praagh • *Rai și pământ*

Jamie Tumdorf • *Ia-ți adio de la certuri*

Jasmuheen • *Regina matricei*

- *Calea celui care se hrănește cu lumină*
- *Căile păcii și Să fim esență*

Jerry Sargeant • *Steaua Magică*

Jim Dincalci • *Cum să ierți atunci când nu*

poți

Jim Tucker • *Viața înainte de viață*

Joan Borysenko • *Nu e sfârșitul lumii*

- *Busola Sufletului*

- *Epuizare totală*

John F. Demartini • *Cele 7 comori lăuntrice*

- *Inima iubirii*

John J. Falone • *Frecvența geniu*

John Michell • *Dimensiunile paradisului*

John Perkins • *Schimbarea de forme* Jon

Whale • *Dezvăluirea spiritului* Jorge Luis

Delgado, Male Maryann • *Trezirea andină*

Karin Tag • *Secretul bibliotecii de cristal*

atlante Kate Mackinnon • *Din inima ți*

mâinile mele Kelly Turner • *Remisie totală*

Ken Keyes • *Rețete pentru fericire*

Ken Page, Nancy Nester • *Stai, privește,*

ascultă Kenneth Wapnick • *Introducere*

generală la Cursul de miracole

Kenny Wemer • *Măiestrie fără efort* Kosta

Danaos • *Nei Kung Lee* Carol • *Drumul*

spre acasă

- *Copiii indigo, zece ani mai târziu*

- *Kryon. Cele 12 straturi ale ADN-ului* Leo

Angart • *Să ne îmbunătățim vederea*

Leonard Laskow • *Iubire tămăduitoare*

Lisette Larkins • *De vorbă cu extraterestrii*

Liviu Predescu • *Cu autismul la psiholog*
Loreta Popa • *Scrisori pentru Ema Maja*
Storch • *Dorința femeii puternice de a avea un bărbat puternic*

Marcel N. Popescu • *Legea lui OM*

Marianne Williamson • *Legea compensației divine*

Mary Lynch Barbera • *Terapia axată pe comportamentele verbale*

Mary O'Maliy • *Compulsiunile: prieteni sau dușmani*

Maureen Moss • *B.L.I.S.S.*

Meg Blackbum • *Copiii de acum*

Michio Kushi • *Calea macrobiotică*

Mike Robbins • *Nimic nu se schimbă până când tu nu te schimbi*

Minerva • *Chiron sau Despre astrologia sufletului*

Mira Kelley • *Dincolo de viațile trecute*

Miroslav Radman, Daniel Carton • *Dincolo de*

Urnitele noastre biologice

Mona Lisa Schulz • *Sfetnicul tainic*

Monica Vișan • *Metodă rapidă de învățare a limbii engleze, voi. 1-3*

Nadine Voindrouh • *Dreamboard. Îndeplinește-ți visurile și planul tău cu tine*

Neale Donald Walsch • *Prietenie cu*

Dumnezeu

- *Comuniune cu Dumnezeu*
- *Ce vrea Dumnezeu*
- *Când totul se schimbă, schimbă totul*
- *Dumnezeu și minunile din viața noastră*
- *Mai fericit decât Dumnezeu*
- *Conversații cu Dumnezeu, voi. 1-3, ediție revizuită*
- *Conversații cu Dumnezeu pentru părinți*

P.M.H. Atwater • *Copiii cei noi și experiențele din preajma morții*

Pam Grout • *E2*

• *E3. încă 9 experimente cu energie ce demonstrează că manifestarea magiei și miracolelor e slujba ta cu normă întreagă*

Paul Elder • *Ochii unui înger*

Paul Ferrini • *Cuvinte de înțelepciune*

- *Amour sans conditions*
- *Cum să creăm o relație spirituală, ediție revizuită*
- *Christul cel viu*
- *Vindecă-ți viața*

Regina Franke Rainer • *Scapă de griji în câteva minute*

Richard Flook • *De ce m-am îmbolnăvit?*

Richard Heath • *Matricea creației*

Richard Wiseman • *Știința Bizarului.*

Quirkologia

Robert A. Monroe • *Călătoria supremă*

• *Călătorii îndepărtate*

Robert Leahy • *Învinge depresia*

Robert Rabin • *Pune suflet în ceea ce faci*

Robert Schwartz • *Suflete curajoase*

Rodica Pumiche • *Semne, constelații și
Nakshatre*

Ron Baker • *O lume în curs de vindecare*

Ronald H. Hulnick, Mary R. Hulnick • *Prin
ochii sufletului*

Russ Michael • *Sufletul pereche te cheamă*

Sandra Anne Taylor • *Adevăr, triumf și
transformare*

• *Codul miracolelor tale cuantice*

• *Secretele atracției*

Sandra Ingerman • *Leac pentru pământ*

Seka Nikolic, Sarah Tay • *Poți să te vindec
singur*

Shirley MacLaine • *Camino*

Sonia Choquette • *În drum spre casă*

Sorin Telimbeci • *Călătoriile tânărului
înțelept*

Sotirios Crotos • *Ucenicul lui Hsus Hristos*

Sri Vasudeva • *Divinitatea lăuntrică*

Stefano Pischiutta • *Născuți pentru a
evolua*

Steve Rother • *Bun venit acasă*

Stuart Wilde • *Forța*

• *Certitudini - imbolduri*

• *Arta mântuirii*

Suzanne Scurlock-Durana • *Prezența corporală deplină*

Sylvia Browne • *Călătorul mistic*

Timothy Wylie • *Delfini, E. T. și îngeri*

Tristan • *Clepsidra cu pași*

Valeriu Pănoiu • *Astrologia de la Cer la Pământ*

• *Numerologie și destin*

Victor • *Viața îi dăunează grav sănătății!*

Victor Sanchez • *Toltecii noului mileniu*

William Gammill • *Reuniunea*

Wolfgang Wallner • *Elihu*

Marianne Williamson • *Grația de fiecare zi, ediție revizuită*

Seria 21 de zile

Denise Linn • *Învăță cum să-ți cunoști viețile trecute în 21 zile*

Leon Nacson • *Învăță cum să-ți descifrezi visele în 21 zile*

Louise Hay • *Învăță cum să folosești puterea afirmațiilor în 21 de zile*

Marie Claire Carlyle • *Învăță cum să devii*

un magnet pentru bani în 21 zile

In curs de apariție

Alan Cohen • *Curs de Miracole pe înțelesul tuturor*
David Phillips • *Învățã tainele numerologiei în 21 de zile*

David Wells • *Învățã cum sã înțelegi Cabala în 21 de zile*

Deepak Chopra • *De ce râde Dumnezeu?*
• *Rețeta fericirii supreme*

Denise Linn • *Vieți în trecut, miracole în prezent*
Doreen Virtue • *Învățã cum sã comunici cu îngerii în 21 de zile*

Eldon Taylor • *Marea înșelãtorie*

Gabriel Cousens • *Parenting conștient*
• *Alimentație conștientã*

Gay Hendricks și Tinker Lindsay • *Prima regulã a lui Ten*

Gregg Braden • *Secretele stilului de rugãciune pierdut*

Jamie Tumdorf • *Iubirea nu moare niciodatã*

Judy Hall • *Învățã cum sã lucrezi cu cristalele în 21 de zile*

Karl Dawson și Sasha Allenby •
Transformã-ți convingerile, transformã-ți viața. Reimprimarea matricei

Ken Druck • *Regulile reale ale vieții*
Kim McCaul • *Evoluția multidimensională*
Linda Backman • *Sufletul care evoluează*
Marc Steinberg • *Pasiune pentru*
conștiință Marianne Williamson • *De la*
lacrimi la triumf Mark Anthony •
Nerenunțând nicicând la iubire Michael
Tamura • *Tu ești răspunsul* Neale Donald
Walsch • *Ce a spus Dumnezeu*
• *Prietenie cu Dumnezeu*, ediție revizuită
• *Dumnezeu și minunile din viața noastră*,
ediție revizuită
Olivier Clerc • *Darul iertării*
Paul Ferrini • *Evangelhia după Iisus*
• *Când iubirea vine sub formă de dar*
• *Eu sunt Poarta și Iubirea este*
Evangelhia mea Peter Levine • *Ajută-ți*
copilul să facă față traumelor Seka Nikolic
și Sarah Tay • *Știi mai multe decât crezi*

Editura For You

Str. Hagi Ghiță, nr. 58, Sector 1, București

Tel./fax: 021/665.62.23

Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691

E-mail: foryou@editura-foryou.ro

comenzi@editura-foryou.ro

Website: www.editura-foryou.ro

Facebook: Editura-For-You

Instagram: @edituraforyou

Twitter: @EdituraForYou